

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιτῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνῆας τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν... ἐπιστημονικὴν τοῦ καθη-
γητοῦ Chiaia Ercole πρὸς τὸν καθηγητὴν Λουμβρόζον. — Ἡ
Νόννα, διατὶ ὠνόμασαν οὕτως οἱ Γερμανοὶ τὴν γνωστὴν ἀσθένειαν.
— Ὁ "Ἀνθρώπος ὢν ἠθικόν. — Τὸ ἀόρατον τῆς ὕλης (ὑπὸ τοῦ
Δόκτωρος Φ. Δέ-Κουρμέλλ).

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

Εἰς MONOMACHIAN ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΝ

τοῦ καθηγητοῦ CHIAIA ERCOLE (πνευματιστοῦ),
πρὸς τὸν καθηγητὴν Λουμβρόζον (τὸν φρενολόγον).

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

διὰ τὰ ἴμ᾽ αἰῶνι μοὶ φαίνεται, ἔπεναντίας, ὅτι δὲν θὰ ὑπομειδιά-
σῃ περιφρονητικῶς, ἂν τὸν προσεκάλουν νὰ παρατηρήσῃ μίαν ἰδιά-
ζουσαν περίπτωσιν, ἃξίαν προσοχῆς καὶ ἰκανὴν νὰ προσελκύσῃ σπου-
δαίως τὸ πνεῦμα ἐντὸς Λουμβρόζου.

Ἐννοῶ ἐνταῦθα μίαν ἀσθενῆ ἀνήκουσαν εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν
τῆς κοινωνίας· εἶνε ἡλικίας τριάκοντα σχεδὸν ἔτῶν καὶ λίαν ἀγράμ-
ματος· τὸ βλέμμα τῆς δὲν εἶνε οὔτε βάσκανον, οὔτε πεπρωτισμένον

δι' ἐκείνης τῆς δυνάμεως, ἣν οἱ νεώτεροι νομομαθεῖς περὶ τὸ ἐγκληματικὸν δίκαιον ὀνομάζουσιν ἀνανταγώνιστον, ἀλλὰ δύναται αὕτη, ὅταν θέλῃ, εἴτε τὴν ἡμέραν, εἴτε τὴν νύκτα, διὰ τῶν ἐκπληκτικῶν φαινομένων τῆς ἀσθενείας τῆς, νὰ διασκεδάσῃ, ἐπὶ μίαν ὥραν σύλλογόν τινα περιέργων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σκεπτικῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐκόλων νὰ εὐχρησθηθῶσι.

Δεδεμένη ἐπὶ τινος ἔδρας ἡ κρατούμενη δυνάμεις διὰ τῶν βραχιόνων τῶν περιέργων, προσελκύει αὕτη τὰ περικυκλοῦντα αὐτὴν ἔπιπλα, τὰ ἀνεγείρει, τὰ διακρατεῖ αἰωρούμενα εἰς τὸν ἀέρα ὡς τὸ φέρετρον τοῦ Μωάμεθ, καὶ τὰ καταβάλλει πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ κυμαντικῶν κινήσεων ὡς εἰ ὑπῆκουον εἰς τὴν διεύθυνσιν ξένης τινὸς θελήσεως· αὐξάνει προσέτι τὸ βάρος των ἢ τὰ καθιστᾷ ἐλαφρότερα, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς· προξενεῖ κρότους ἐν τοῖς τοίχοις, ἐν τῇ ὀροφῇ, ἐν τῷ δαπέδῳ μετὰ ρυθμοῦ πρὸς ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν παρισταμένων· λάμψεις ὅμοιαι πρὸς τὰς τοῦ μηχανήσιου ἀναπιδύουσιν ἐκ τοῦ σώματός της, τὴν περικυκλοῦσι ἢ περιβάλλουσι τοὺς παρεστῶτας μάρτυρας αὐτῶν τῶν θαυμασιῶν σκηνῶν· σχεδιάζει ὅ,τι ἂν θελήσωσιν ἐπὶ χάρτου ὄντῃ παρουσιάζουσιν, ἀριθμούς, ὑπογραφάς, μονογραφίας, φράσεις, ἐκτείνουσα μόνον τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ δεικνυμένου μέρους· ἂν θέσουν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου ἀγγεῖον περιέχον μίαν στοιβάδα ἀργίλου ἀπαλοῦ, εὐρίσκουσι, μετὰ τινος στιγμῆς, τὸ ἐκμαγεῖον μικρᾶς τινος ἢ καὶ μεγάλης χειρός, τὸ ἀπεικονισμα προσώπου τινὸς θαυμαστῆς ἀκριβείας, παρατηρουμένου εἴτε κατὰ πρόσωπον εἴτε κατὰ κρόταφον, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ σ η κ ω ς η προσωπίδα ἐκ γύψου· διετήρησαν οὕτω πολλὰς εἰκόνας, ὅσοι δ' ἐπιθυμοῦσι δύνανται ὡσαύτως νὰ εὗρωσιν ἐδῶ στάδιον μελέτης σπουδαίας.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἀνυψοῦται εἰς τὸν ἀέρα, ὅσοιδήποτε καὶ ὦσιν οἱ συγκρατοῦντες αὐτὴν δεσμοί· μένει αὕτη οὕτω, φαινομένη ὡσεὶ κεκλιμένη ἐν τῷ κενῷ, ἐναντίον ὅλων τῶν νόμων τῆς στατικῆς, καὶ ἐλευθερά τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος· αὕτη κάμνει ὥστε νὰ ἡχῶσι μουσικὰ ὄργανα, κλειδοκύμβαλα, κώδωνες, τύμπανα, ὡσεὶ ἐκρούοντο διὰ χειρῶν ἢ ἐκινουῦντο διὰ τῆς πνοῆς ἀοράτων δαιμονίων (ἐκ τῶν φυλαττόντων θησαυρόν τινα).

Θὰ ἀποκαλέσῃτε τοῦτο περίπτωσιν ἰδιαιτέραν τοῦ ὑπνωτισμοῦ, θὰ εἴπητε ὅτι ἡ ἀσθενὴς αὕτη εἶνε φκκήρης τις θήλυς, ὃν θὰ ἐνε-

κλείετε εἰς φρενοκομεῖον . . . Σᾶς παρακαλῶ, ἔξοχε καθηγητά, μὴ ἐκτρέπετε τὸ ζήτημα· ὁ ὑπνωτισμός, εἶνε γνωστόν, δὲν προξενεῖ ἢ τὴν ἀπάτην μιᾶς στιγμῆς· μετὰ τὴν συνεδρίαν, τὸ πᾶν ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν μορφήν, ἐνῶ ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει· καὶ κατὰ τὰς ἀκολουθούσας ἔτι ἡμέρας, μένουσιν ἔχνη, ἀποδείξεις ἄξια παρατηρήσεως, σπουδαίας προσοχῆς.

Τί νομίζετε τώρα ;

Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξακολουθήσω. Ἡ γυνὴ αὕτη, κατὰ τινὰς περιπτώσεις, δύναται νὰ μεγαλύνῃ πλεον τῶν δέκα ἑκατοστομέτρων· ὁμοιάζει πρὸς κούκλαν ἐκ γουταπέρκης, πρὸς αὐτόματον νέου τινὸς εἶδους, λαμβάνει σχήματα ἀλλόκοτα. Πόσους πόδας καὶ βραχίονας ἔχει ; Τὸ ἀγνοοῦμεν.

Ἐνῶ οἱ ἀπιστότεροι τῶν παρεστώτων διακρατοῦσι τὰ μέλη της, βλέπομεν ἀναφαινόμενα ἄλλα, ἀγνοοῦντες πόθεν ἐξέρχονται· αἱ ὑποθέσεις αὐτῆς εἶνε λίαν μικραὶ ἢ ὥστε νὰ περιλαμβάνωσι καὶ τοὺς μαγευμένους πόδας· ἡ περίπτωσις αὕτη δίδει ἀφορμὴν εἰς τὸ ὑπονοῆσαι τὴν παρέμβασιν δυνάμεώς τινος μυστηριώδους.

Μὴ γελᾶτε, ὅταν λέγω : εἰς τὸ ὑπονοῆσαι· οὐδὲν ἄλλως τε ἐπιβεβαιῶ· ἔχετε καιρὸν μετ' ὀλίγον νὰ γελᾶσθε.

Ἐνῶ ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε δεδεμένη, παρατηροῦσιν ἀναφαινόμενον τρίτον βραχίονα, οὐδεὶς δὲ γινώσκει πόθεν ἔρχεται· ἀρχίζει νὰ πειρᾷ τὸς παρεστώτας, ἄλλων ἀφαιρῶν τοὺς σκούρους, ἄλλων τὰ ὠρολόγια, τὰ χρήματα, τοὺς δακτυλίους, τὰς καρφίδας καὶ τὰ ἐπαναφέρει μετὰ μεγάλῃ ἐπιτηδειότητι, μετὰ φαιδρᾶς οἰκειότητος· ἀφαιρεῖ τὰ φορέματα, τὰ γελέκια, σύρει τὰ ὑποδήματα, βουρτσίζει τοὺς πῖλους καὶ τοὺς ἐπαναθέτει εἰς οὗς ἀνήκουσι, στρῆφει καὶ θωπεύει τοὺς μύστακας, ἐνίοτε δὲ καὶ ραπίζει, διότι ἔχει καὶ αὐτὸς τὰς ὥρας τῆς δυσθυμίας του.

Ἡ χεὶρ αὕτη εἶνε χονδροειδὴς καὶ τυλώδης (τῆς μαγίσσης λέγουσιν ὅτι εἶνε λεπτὴ), ἔχει μεγάλους ὄνυχας, εἶνε ὑγρὰ· ἐνῶ δὲ εἶνε φυσικῶς θερμὴ γίνεται ἀμέσως ψυχρὰ ὡσεὶ πτώματος, προξενούσα φρίκας· ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἀπτῶνται, νὰ τὴν σφίγγωσι, νὰ τὴν παρατηρῶσι προσεκτικῶς ὅταν τὸ ἐπιτρέπη ὡσαύτως καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ φωτός τοῦ δωματίου, ἐν τέλει δὲ ἀνυψοῦται, μένει αἰωρουμένη εἰς τὸν ἄερα ὡσεὶ κεκομμένη ἀπὸ τοῦ καρποῦ ὁμοιάζει, οὕτω, πρὸς τὰς ἐν-

λίνας χειῖρας, τὰς χρησιμευούσας ὡς σῆμα εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν πωλητῶν χειρίδων.

Σὰς ὁρμίζομαι ὅτι ἐξέρχομαι μετὰ πνεύματος γαληνίου ἐκ τοῦ ἀνδρου τῆς Κίρκης· ἐλεύθερος τῶν γοητειῶν τῆς, ἀναλογίζομαι ὅλας τὰς ἐντυπώσεις μου δυσπιστῶν εἰς ἑμαυτὸν, μολονότι ἡ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεών μου καὶ τῆς συναισθήσεως μοι ἐπιβεβαιοῖ ὅτι δὲν ἤμην τὸ παίγιον πλάνης τινὸς ἢ ἀπάτης. Στοιβα τις βιβλίων τῶν ἐνδοξοτέρων πειραματιστῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, οὓς περιττὸν ν' ἀπαριθμήσω ἐγὼ, διακηρύττουσι τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἀληθές μέρος αὐτῆς τῆς παραδόξου ἀγυρτείας.

Εἰς αὐτὴν τὴν σπουδὴν παρουσιάζονται ἀείποτε νέα πράγματα καὶ ἀπροσδόκητα· εἰς τὸ τέλος τῆς συνεδρίας γίνονται ἀποχαιρτισμοί, περιπτύξεις χειρῶν (σπανίως τοῦτο) μετὰ προσώπων περιβεβλημένων μὲ ὑφάσματα, ἐμφανιζομένων καὶ ἐξαφανιζομένων ὡς σκιαὶ ἐντὸς στιγμῶν τινῶν.

Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποδώσῃ τις ὅλα ταῦτα εἰς τὴν μαγείαν· θά μοι εἴπητε ὅτι πρέπει τις νὰ εἶνε προσεκτικὸς εἰς τὰ ἀγυρτικά τεχνάσματα, νὰ διερευνήσωμεν ἀκριβῶς τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ὁ λόγος ἵνα παρεμποδισθῇ τὸ ψεῦδος ἢ ἡ ἀπάτη· γνωρίσατε δὲ καὶ τοῦτο ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἀνταποκρίνονται πάντοτε πρὸς τὴν ἀνήσυχον προσδοκίαν τῶν παρεστῶτων· τοῦτο δὲ πάλιν εἶναι ἕτερον μυστήριον πρὸς ἐξήγησιν, καὶ ὅπερ, καλῶς θεωρούμενον, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον δὲν εἶναι τὸ μόνον ἄρμόδιον πρὸς τὰ τοιαῦτα θαυμάσια· κέκτηται ἀναμφιβόλως τὴν ἀποκλειστικὴν δύναμιν αὐτῶν τῶν θαυμαστῶν πράξεων, ἀλλ' αὗται δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραχθῶσιν ἢ διὰ τῆς συνδρομῆς αἰτίας τινὸς ἀγνώστου, ὄντος τινὸς ὅπερ ὀνομάζομεν Θεὸν ἐκ μ η χ α ν ῆ ς.

Ἐξ ὅλων τούτων ἔπεται ὅτι ὑπάρχει μεγάλη δυσκολία πρὸς σπουδὴν κατὰ βάθος αὐτῆς τῆς ἐκπληκτικῆς ἀγυρτείας, καὶ ἀνάγκη σειρᾶς πειραματισμῶν ἵνα συλλέξῃ τις ἀριθμὸν τινα ἱκανὸν νὰ διαφωτίσῃ τοὺς εὐαπατήτους καὶ νὰ νικήσῃ τὴν ἰσχυρογνωμίαν τῶν φιλονείκων, οἵτινες, ὡς γνωστὸν, ἀρνοῦνται τὸ δικαίωμα εἰς τὰ παρατηρητικὰ πνεύματα. Αὐτοὶ οἱ φιλόνοικοι ἐπὶ ἀπλῇ ἐνδείξει ἀνακαλύπτουσι τὸ προφανές τῶν κεκρυμμένων δυνάμεων τῆς φύσεως· ἐκ τῆς πτώσεως ἑνὸς μήλου, τῆς κινήσεως τοῦ ἑκκρεμοῦς ὠρολογίου, ἐξάγουν τοὺς μεγάλους νόμους τοὺς διέποντας τὸ σύμπαν.

Ἴδου ὅθεν ἡ πρόκλησίς μου : Ἐὰν δὲν ἐγράψατε τὴν ἀνωτέρω φράσιν διὰ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ γράφειν καὶ διὰ τὰ ἡμῶν, ἂν ἔχητε πραγματικῶς ἀγάπην πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἂν ἦσθε ἄνευ προκαταλήψεων, ὑμεῖς ὁ πρῶτος φρενολόγος τῆς Ἰταλίας, εὐαρεστήθητε, παρκαλῶ, νὰ προσέλθητε εἰς τὴν κονίστραν, καὶ ἐστὲ βέβαιος ὅτι θὰ ἀντιμετρηθῇτε πρὸς ἐντιμον ἀνθρώπον.

Ὅταν δυνηθῇτε νὰ λάβητε ἄδειαν ἀπουσίας ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, ἐγκαταλείψατε τὰς ἀγαπητάς σπουδὰς σας, καὶ ἀντὶ νὰ μεταβῇτε εἰς τὴν ἐξοχὴν, προσδιοριστέ μοι μέρος τι ἐνθα νὰ δυνάμεθα νὰ συναντηθῶμεν· ἐκλέξατε τὴν κατὰλληλοτέραν δι' ὑμᾶς στιγμὴν καὶ θὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν μάγισσάν μου.

Ὅρισατε ἐν δωμάτιον ὅπου θὰ εἰσέλθω μόνος μεθ' ὑμῶν πρὸ τοῦ πειραματισμοῦ : ἐκεῖ θὰ θέσῃτε ὑμεῖς τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ὄργανα τῆς μουσικῆς ὅπως θέλετε, θὰ κλειδώσῃτε τὸ κλειδοκύμβαλον. Νομίζω περιττὸν νὰ σας παρουσιάσω τὴν κυρίαν ἐν στολῇ τοῦ γηίνου παρὰδείσου, διότι αὐτὴ ἡ νέα Εὐα εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐπηρέαζῃ καὶ δελεάσῃ τὸν ὄφιν.

Τέσσαρες κύριοι θὰ παραστῶσιν ὡς μάρτυρες· θὰ ἐκλέξῃτε τοὺς δύο οὓς δὲν θὰ ἴδω ἢ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πάλης, θὰ ὁδηγήσω δὲ καὶ ἐγὼ τοὺς ἐτέρους δύο.

Ἄν ὁ πειραματισμὸς εἰς ὃν σᾶς προκαλῶ νὰ παραστῇτε δὲν ἐπιτύχῃ δὲν θὰ πικραπονεθῶ κατὰ τῆς τραχύτητος τῆς εἰμαρμένης· θὰ μὲ θεωρήσῃτε μόνον ἐν καταστάσει παραισθητικῇ, δεομένη θεωραπείας· ἀλλ' ἂν ἡ ἔκβασις στέψῃ τὸν ἀγῶνα, τότε ἡ χρηστότης σᾶς ἐπιβλάττει τὸ καθήκον νὰ γράψῃτε ἐν ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποίου ἄνευ περιστροφῶν, περιφράσεων, παρασιωπήσεων, παρεννοήσεων, θὰ ἐπιβεβαιώσῃτε τὴν πραγματικότητα τῶν μυστηριωδῶν φαινομένων καὶ θὰ ὑποσχεθῇτε νὰ ἐξερευνήσετε τὰς αἰτίας.

Ἄν ἀρνηθῇτε αὐτὴν τὴν συνάντησιν, τότε ἐξηγήσατέ μοι αὐτὴν τὴν φράσιν σας : ὁ αἰὼν δὲν εἶναι εἰς τοῖς μοις. Ἀναμφιβόλως ἐξηγεῖται τοῦτο καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς χυδαίας διανοίας ἀλλ' ὅχι εἰς ἓνα Λομβρόζον, εἰς ὃν ἀπευθύνεται ἡ ἐπομένη συμβουλὴ τοῦ Δάντου : *M è τὴν ἀλήθειαν ὁ φείλει ὁ ἀνθρώπος νὰ κλείσῃ τὰ χεῖλη τοῦ ψεύδους.*

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως.

Καθηγητῆς «Ghiaia Ercole».

Ὁ διάσημος συνεργάτης μας Λομβρόζος παρεδέχθη τὴν πρόκλησιν καὶ συνδύαζει μίαν συνάντησιν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀνταγωνιστοῦ του.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς « Fanfulla », Ρώμη 6 Αὐγ. 1888)

Nables, 24 Δεκεμβρίου. 1888.

Ἀγαπητὲ Κύριε,

Μετεκαλεσάμην ἐκ Μιλάνου τὴν μεσάζουσαν, ἵνα τὴν κρητήσω εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ρηθέντος καθηγητοῦ (τοῦ Λομβρόζου), καὶ παρεκάλεσα τὸν διευθυντὴν μιᾶς τῶν Ἑφημερίδων νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς πειραματισμούς ὅπως καταχωρίσῃ τὰ κατ' αὐτούς.

Ὁ διάσημος σοφὸς ἀπήντησε :

« Δὲν δέχομαι τὴν προσκλησίν σας, ὅχι διότι ἀρνοῦμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχει κἄτι τι ἀληθὲς ἐν τοῖς πνευματιστικοῖς φαινομένοις, ἀλλὰ διότι (τοῦτο δὲ μεταξὺ μας) ὑποστὰς ἤδη δυσαρέστους συζητήσεις ἀναφορικῶς τῆς ἀνθρωπολογίας, τῆς παραφροσύνης, τοῦ ὕστερισμοῦ, κλπ., δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κατέλθω εἰς νέαν ἄλλην ἐπιστημονικὴν συζήτησιν, πρὶν ἢ καλῶς θωρακισθῶ κατὰ τῆς μεγαλειτέρας τῶν ἰδιοτροπιῶν, κατὰ τε τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἰατρούς ».

Τοῦ Λομβρόζου ὀπισθοχωρήσαντος ἀπέναντι τῆς δοκιμῆς ταύτης ἀπεφάσισα νὰ χρησιμοποιήσω τὸ ταξείδιον τῆς μεσαζούσης μου, ἐκτελέσας πειραματισμούς τινας (1)

ERCOLE CHIAIA

« Τὰ παραμύθια τὰ ὅποια ἔθελγον τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, καὶ τὰ ὅποια μοὶ διηγοῦντο ἀφρόνως διὰ νὰ μ' ἀποκοιμίσουν, ἐφαινοντο ἐν τοῖς ὀνείροις μου συγκεχυμένα καὶ τρομακτικά· τὰ διηγήματα τῶν φαντασμάτων, τῶν βρυκολακκῶν, τῶν καλῶν μὲ τοὺς καλοὺς, τῶν κακῶν τιμωρουμένων μὲ τοὺς κακοὺς, ὅλα αὐτὰ τὰ διηγήματα ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην μου, ὅτε ἐσχάτως παρευρέθην εἰς τινας συνεδρίας πνευματικᾶς. Ἐνώπιον αὐτῶν τῶν ἐκπληκτικῶν φαινομένων, καὶ αὐτῶν τῶν θαυμαστῶν γεγονότων, ἡσθάνομην ἑμαυτὸν ἀναγεννώμενον παιδίον καὶ ὡς ἄλλοτε, τὸ ζυφερόν, τὸ ἄ-

(1) Σ. Μ. Τοὺς πειραματισμούς τούτους ἀναγράφει καὶ ἡ « Fanfulla de la Domenica » ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὸ προσίμιον καὶ τὸν ἐπίλογον.

γνωστον συνεκίνει τὴν φαντασίαν μου, καὶ ἤδη ἀκόμη τὸ δωμάτιόν μου γέμει παραδόξων εἰκόνων, ἀντηχεῖ μὲ φωνὰς καὶ ἄσματα, ὅτε τὸ πνεῦμά μου ἀναμιμνήσκειται τῶν πνευματιστικῶν ὀπτασιῶν.

Ἄν, ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τοῦ ἄρθρου τούτου, μὲ ὑποθέσωσιν ἀδυνάτου, γυναικείου χαρακτῆρος, ὀλίγον μὲ μέλει· πέποιθα ὅτι οἱ ἀντιφρονούντες, ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν τῶν διηγημάτων, θὰ ὁμοιάσωσι καὶ οὗτοι τὰ μικρὰ παιδία.

«Ὁ ὑλιστὴς ἀναγνώστης θὰ προσθέσῃ: Ἄλλὰ, τέλος πάντων πιστεύετε λοιπὸν σεῖς εἰς τὰ πνεύματα; Ἐγώ; . . . τὰ αἰσθάνομαι ὡς ὁ τυφλὸς αἰσθάνεται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

ATTILO SAREATTI

Σχετικῶς πρὸς τὸ ἄνω ἰδοῦ τί ἀνεγινώσκομεν ἐσχάτως εἰς τὰς παρισινὰς ἐφημερίδας:

Ἡ «Le Mot d' Ordre» ἀφιεροῖ δύο ἄρθρα εἰς τὰ φύλλα της τῆς 6 καὶ 7 τοῦ Σεπτεμβρ. ἐ. ἔ. ἐξ ὧν ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ δευτέρου τὰ ἐξῆς.

«Ὁ Λομβρόζος εἶναι, ὡς ὑμεῖς, ὡς ἐγώ, ὑλιστὴς μανιώδης: ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπερφυσικόν, καὶ ὅτι πᾶν φαινόμενον μὴ δυνάμενον νὰ ὑπαχθῇ εἰς ὠρισμένην καὶ ἐπιστημονικὴν παρατήρησιν εἶνε ἀνεμώλιον ἢ αἰσχροκέρδεια.

Εἰς μάτην παρωρμᾶτο νὰ μελετήσῃ τὰ ὅλως φυσικὰ φαινόμενα ἅτινα παράγονται ἐκ τινος δυνάμεως εἰσέτι ἀγνώστου καὶ εἰς ἣν προσήρμοςαν τὸ ἐπίθετον τοῦ ψυχικοῦ.

Εἰς μάτην ὁ διδάκτωρ Chiaja, ἐκ Νεαπόλεως, τῷ ἀπέτεινε πρὸ τριῶν ἐτῶν ὀριστικὴν πρόσκλησιν ἵνα παραστῇ εἰς τὰ παρά τινος μεσαζούσης παραγόμενα φαινόμενα. Ὁ Λομβρόζος ἀνύψου τοὺς ὤμους καὶ ἀπέφειγε πάντα πειραματισμόν.

Ἐν τούτοις ἀπέναντι τῆς ἀπὸ τινων ἐτῶν κινήσεως, ἥτις ἐτροποποίησε τὴν γνώμην τῶν ὑπερτέρων σοφῶν — οὓς χθὲς ἀνέφερον, — ὁ Λομβρόζος ἔσχε τὴν ὀρθοφροσύνην νὰ δεχθῇ τὴν προταθεῖσαν πρόκλησιν καὶ νὰ παραστῇ εἰς αὐτοὺς τοὺς πειραματισμοὺς συνοδευόμενος ὑπὸ τριῶν ἱατρῶν, μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν φρενοβλαβῶν. Προσῆλθον οὕτως ἅπαντες ἵνα διορίσωσι τὴν εἰς τὸ ρενοκομεῖον εἴσοδον καὶ ψυχρολουσίας εἰς τὸν τρελλὸν ἢ τὸν γελοῖον ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ τοὺς ἐξαπατήσῃ.

« Ἐννοεῖ λοιπὸν πᾶς τις ὑπὸ ποίου πνεύματος ἐνεφοροῦντο οἱ κύριοι οὗτοι : θὰ κατέρριπτον ἐν τέλει τὸ προσωπεῖον τῶν ἀπατεώ-
νων. Ὅποίας δὲ προφυλάξεις θὰ ἐλάμβανον ! Θὰ προσέδενον προηγου-
μένως τὴν μεσάζουσιν, θὰ τὴν συνέσφιγγον οὕτω πως ὥστε θὰ ἦν
ἀδύνατον νὰ διαπράξῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἐν ἀγνοίᾳ των.

« Ἦσαν ἐξ : Ὁ Λομβρόζος καὶ οἱ τρεῖς φίλοι του, ἡ μεσάζουσα,
ἡ Κυρία Παλαδίνου καὶ ὁ διδάκτωρ Ciulfi.

Καὶ ὅμως ἰδοὺ μία τράπεζα πηγαινοέρχεται χωρὶς νὰ ἐφάπτηται
τις αὐτῆς· ἰδοὺ εἰς κωδωνίσκος, αἰωρούμενος ἡχεῖ : ὅτε οἱ πειραμα-
τισμοὶ ἐγίνοντο ἄνευ φωτός, ὁ Λομβρόζος ἤναπτεν αἴφνης πυρεῖόν τι
χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ κανένα, καὶ ἔβλεπον τότε τὴν τράπεζαν
εἰς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ τὴν κρατῇ κανεὶς.

« Ὅτε οἱ πειραματισμοὶ ἐγίνοντο ἐν τῷ φωτὶ παρετήρησαν τρά-
πεζάν τινα βεκδίζουσαν βραδέως πρὸς τὴν μεσάζουσιν. Ὁ Λομ-
βρόζος ἠθέλησε νὰ τῇ ἀνγκόψῃ τὸν δρόμον καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἔδει
πρὸς τοῦτο ἰσχυρὰ δυνάμεις. Ἀγγεῖόν τι περιέχον ἄλευρον ἀνεστράφη
χωρὶς νὰ πέσῃ κατὰ γῆς οὐδὲν μόνον τοῦ ἀλεύρου . .

« Ἰδοὺ ἡ πρὸς τὸν συντάκτην τῶν πρακτικῶν αὐτῶν τῶν συνεδριῶν
ἐπιστολὴ τοῦ Λομβρόζου.

« Ἀγαπητὴ κύριε, αἱ δύο ἐκθέσεις ἃς μοὶ ἀπηυθύνετε εἶναι ἐν-
» τελεστάτης ἀκριθείας . . . Αἰσχύνομαι ἤδη καὶ λυποῦμαι διότι
» κατηγωνίσθην μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς τὴν πιθανότητα τῶν γεγο-
» νότων, τῶν λεγομένων πνευματιστικῶν. Λέγω « ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟ-
» ΤΩΝ », ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΑΙ ΕΙΣΕΤΙ ΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑΝ.

« Εὐχρεστήθητε νὰ χαιρετίσητε ἐξ ὀνόματός μου τὸν Κ. Κιάικιν
» καὶ νὰ ἐξερευνήσητε, εἰ δυνατόν, διὰ τοῦ Κ. Ἀλμπίνη le champ
» visuel et la fond del' ail τοῦ μεσάζοντος· ἐπεθύμουν πολὺ νὰ
» μάθω τι περὶ αὐτῶν ».

LOMBROSO

Τώρα εἰσθε ἐλεύθεροι ν' ἀποφανθῇτε καὶ ὑμεῖς ἂν ὁ Λομβρόζος ἐ-
τρελλάθῃ αἴφνης. Ἐν τούτοις, τὰ γεγονότα ἴστανται ἐκεῖ . . . Θὰ
σας ἐξηγήσω, ἡμέραν τινά, πῶς, καίτοι μὴ ὦν πνευματιστὴς δύνα-
ται τις καὶ ὀφείλει νὰ σπουδάσῃ αὐτὰ τὰ φαινόμενα, ἅτινα προ-
καλοῦνται ἐκ δυνάμεων κακῶς εἰσέτι μελετηθεισῶν.

Ἡ «Initiation» προστίθῃσι τὰ ἐξῆς :

«Ἴδού καὶ ἕτερος σοφός, ὁ δρ Λαμβρόζος, ὁ διάσημος ἀνθρωπολόγος, ἐπιβεβαιοῖ ἤδη τὴν πραγματικότητα τῶν φαινομένων, τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὴν ψυχικὴν δύναμιν. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ἐπιφυλάττεται ὡς ἅπαντες οἱ σπουδαῖοι σοφοί, ν' ἀποφανθῇ καὶ περὶ τοῦ θεωρητικοῦ μέρους. . .

(ἔπεται συνέχεια)

Η NONNA

**Διατί ὠνόμασαν οὕτως οἱ Γερμανοὶ τὴν γνωστὴν
ἀσθένειαν.**

Ἐκ τῆς ἐπομένης ἀφηγήσεως ἐννοοῦσιν οἱ ἀναγνώσται διατὶ ἀπέδωκαν τὸ ὄνομα τῆς Νόννας εἰς τὴν πρὸ δύο ἐτῶν ἀναφανεῖσαν γνωστὴν ἀσθένειαν.

«Παρά τὰς ἀγγελικὰς ἐμφανίσεις, τίθενται φυσικῶς καὶ αἱ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ἅς διαβιβαιοῦσιν ὁ Ἡσιόδος, ὁ Πλούταρχος, ὁ Πλάτων, ὁ Πρόκλος, ὅλοι οἱ διδάκτορες τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς. Εἰς μάτην οἱ ὑλισταὶ διαμαρτύρονται ἢ ἄρνησίς των κατασυντρίβεται ὑπὸ τῆς ὁμοθυμοῦ μαρτυρίας τῆς Ἀρχαιότητος, τοῦ Μεσαίωνος, τῆς Ἀναγεννήσεως, ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Ἑρμοῦ μέχρι τοῦ Σβεδενβοργίου, τοῦ θανόντος κατὰ τὸ 1772.

«Ἐκ τῶν πολλῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ τοῦ εἵδους περιοριζόμεθα εἰς τὴν τῆς Νόννας, ἣν ἡ Γερμανία ἅπασα ἐπαναλαμβάνει ὡς τὴν μυθολογικὴν ἱστορίαν τοῦ Φάουστ.

«Ἀπέδιδον τὸ ὄνομα τῆς αἰματοσταγοῦς Νόννας εἰς ἕν φάντασμα, θαμίζον, κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα, τὸν πύργον τοῦ Λίνδενβεργ, κειμένου ἐπὶ τινος ὑψώματος τῆς Κοιλᾶδος τοῦ Ρήνου. Αὐτὸ τὸ φάντασμα, ἐξορκισθὲν παρὰ τινος ἁγίου ιερέως τοῦ τόπου, περιωρίσθη εἰς ἕν μόνον δωμάτιον τῆς στοιχειωμένης κατοικίας· τὸ ἔβλεπον δ' ἀνὰ πενταετίαν, τὴν 5 Μαΐου, τὰ μεσάνυχτα, περιδια-

θάζον ἄνωθεν ἕως κάτω, πρὸς μέγαν τρόμον τῶν κατοίκων. Τὸ σχῆμα του ἦτο ὡς τὸ σχῆμα μοναχῆς κεκαλυμμένης, περιβεβλημένης με λευκὴν αἰσθήτα αἰμόφυρτον. Ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐγχειρίδιον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας λυχνίαν ἀνημμένην, καί, ἀφοῦ διέτρεχεν ἀπάσας τὰς γωνίας καὶ παραγωνίας, διήρχετο τὴν αὐλήν, καὶ ἐξηφάνιζετο διὰ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, ἣν ἄφινον ἀνοικτὴν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα.

«Λοιπόν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐμφανίσεων της, νεαρός τις ἄρχων τῶν πέριξ, ὀνόματι Γύνθερ, ζητήσας εἰς γάμον τὴν νεάνίδα Ἀγνήν, κληρονόμον τῆς οἰκογενείας Λίνδερβεργ, ἔλαβεν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν τῶν συγγενῶν.

«Οἱ δύο ἐρασταί, ὀρκισθέντες, κατὰ τὴν συνήθειαν, αἰώνιον πίστιν, ἀπεφάσισαν, ἐν τέλει, νὰ προσφύγωσιν εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀπαγωγῆς. Εὐρίσκοντο εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἀπριλίου. «Μετὰ πέντε ἡμέρας, λέγει ἡ Ἀγνή πρὸς τὸν Γύνθερ, εἶνε ὁ καιρὸς τῆς περιοδείας τῆς Νόννας. Ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας θὰ μείνῃ ἀνοικτὴ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, κανεὶς δὲ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ φανῇ εἰς τὴν διάβασιν τοῦ φαντάσματος, μολονότι οὐδέποτε ἔβλαψέ τινα. Θὰ ἐτοιμάσω ἕως τότε λευκὴν ἐσθήτα, ἐγχειρίδιον, λυχνίαν· θὰ πιάξω τὸ πρόσωπον τῆς Νόννας· θὰ με περιμένῃς μετὰ τὰ μεσάνυκτα, με ἓνα καλὸν ἵππον, κατὰ τὴν ἐξόδον μου ἐκ τοῦ πύργου.

«Τὴν 5 Μαΐου, τὰ μεσάνυκτα, ὁ Γύνθερ εὐρέθη ἑτοιμος εἰς τὴν θέσιν του. Μετ' οὐ πολὺ, εἶδε πῶς ὀλισθαῖνον ὅπισθεν τῶν παραθύρων τῆς μακρᾶς στοᾶς, εἶτα κατερχόμενον αὐτὸ τὴν κλίμακα, διερχόμενον βραδέως τὴν αὐλήν, καὶ διευθυνόμενον, πρὸς τὴν ἐξοδον. Οὐδεμία ἀμφιβολία· εἶνε ἡ Ἀγνή, μετημφιεσμένη εἰς Νόνναν αἰματοστυγῆ. Ὁ νεανίας δέχεται μετ' ὀλίγον εἰς τὰς ἀγκάλας του μορφὴν τινα γυναικείαν ἣν ἐναγκαλιζεται ἐρωτικῶς· ἱππεύει μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου καὶ ἐξορμᾷ δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου πρὸς τὴν κατωφέρειαν τοῦ λόφου.

«Ὁ ἵππος καλπάζει δρομαίως διατρέχων τὴν ὄχθην τοῦ Ρήνου· ἀλλ' αἰφνης αἱ δυνάμεις του ἐκλείπουσι καὶ καταπίπτει ἐκπνέων ὁ Γύνθερ, βιαίως ἐξακοντισθεὶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, μένει λιπόθυμος.

«Ὅτε ἐκπνῆσθαι εἰς ἑαυτὸν ἦτο πρωῒα· χωρικοὶ τινες, μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐργασίαν των, τὸν εὖρον ἡμιθελὴ παρὰ τὸν ἵππον του. Συνελθὼν διὰ τῶν φροντίδων των ἠρώτησεν ἄν ἡ Ἀγνή ἐπληγώθη.

Ἄλλ' οἱ χωρικοὶ δὲν εἶχον ἰδεῖ καμμίαν γυναῖκα, καὶ δὲν ἡννούν τι ἤθελε νὰ εἶπῃ ὁ νεανίας. Τὸν μετέφερον εἰς πλησιόχωρον πύργον. Ἐμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὁ ἵππος τοῦ ἐφονεύθη δέκα λεύγας μακρὰν τοῦ πύργου τοῦ Λίνδενβεργ. Ἐπειδὴ δὲ προσεκάλει ἀδιακόπως καὶ ἀπελπιστικῶς τὴν Ἀγνήν, τὴν ἐζήτησαν πανταχοῦ, ἀλλ' οὐδὲν ἵχνος γυναικὸς ἠδυνήθησαν νὰ εὑρωσιν. Ὁ ἱατρὸς ὑπέθεσεν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τόσῃ σοβαρᾶς πτώσεως διετάραξε τὸ πνεῦμα τοῦ ἀσθενοῦς του. Ὁ δυστυχὴς Γύνθερ διῆλθε τὴν ἡμέραν ἐν θλίψει καὶ ἀπελπισμῷ. Πρὸς τὴν ἐσπέραν ἦτο καλλίτερα, καὶ ἀπεκοιμήθη. Τὰ μεσάνυχτα, νευρικὸν τι ρῖγος τὸν ἀφύπνισεν αἰφνης. Ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδεν εἰσερχομένην εἰς τὸ δωμάτιον μοναχὴν τινα λευκοενδεδυμένην, κεκαλυμμένην, αἱματόφυρτον, μὲ λυχινίαν ἀνὰ χεῖρας· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ Ἀγνή. Ἡ ὀπτασία αὕτη ἀνήγειρε τὴν σκέπην της καὶ τῷ ἔδειξε χαρακτηριστικὰ ἄγνωστα· εἶτα φωνή, ἥτις δὲν εἶχέ τι το ἀνθρώπινον, ἐψιθύρισε νῆμα: «Μὲ ἡγάπησες· εἶμαι σὴ διὰ παντός· θὰ μ' ἐπκαναβλέπης πᾶσαν νύκτα». Ἐκλινε τότε ἐπ' αὐτοῦ ἵνα τὸν ἐναγκαλισθῇ, ἀλλ' ὁ Γύνθερ ἔρρηξε φωνὰς εἰς ἃς ἔσπευσαν ἐκ τοῦ ἐτέρου δωματίου οἱ ἀγρυπνοῦντες ὑπνέται. Πυρετὸς τὸν κατέλαβε, καὶ ἐπὶ τινὰς ἐβδομαδὰς διετέλει μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Κατὰ τὸ παραλήρημά του, διηγεῖτο τὴν ἐμφανισιν τῆς αἱματοσταγοῦς Νόννας, ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἀγνῆς δε-Λίνδενβεργ καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς φανταστικῆς νυκτός.

Αἱ ζητηθεῖσαι πληροφορίες πρὸς διασάφησιν τοῦ μυστηρίου αὐτῆς τῆς ἀλλοκότου μανίας ἔφερον εἰς φῶς ὅτι ἡ Ἀγνή φθᾶσα εἰς τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως, εἶδε μακρόθεν τὸν Γύνθερ, φεύγοντα δρομαίως μετὰ τῆς ἀληθοῦς αἱματοσταγοῦς Νόννας. Ἐπεσε λιπόθυμος ὑπὸ τὴν θύραν τοῦ φρευρίου, ἔνθα τὴν εὔρον, τὴν πρωΐαν. ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει. Ὅτε συνῆλθεν, ἡναγκάσθη νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν της τὸ μυστικὸν τῆς νυκτός, καταληφθεῖσα δ' ὑπὸ φρίκης δι' αὐτό, κατέφυγεν εἰς ἓν μοναστήριον.

Ὁ Γύνθερ, μετὰ πολλὰς δεινοπαθείας, καθ' ἃς διετέλει ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν ὀπτασιῶν τῆς αἱματοσταγοῦς Νόννας, ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τῆς ἀπολεσθεύσης λατρευτῆς του, ζητῶν ἐν τῇ μονῇ ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας. Ὁ ἡγούμενος, μαθὼν τὴν ἱστορίαν, καί, καθὼ σοφὸς δαιμονολόγος, ὑποθέσας ὅτι ἐν τῷ φαντάσματι ὑπεκρύπτετο δαίμων τις, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐπικαλεσθῇ ἐνώπιον τοῦ

Γύνθερ. Ἡ αἱματοσταγὴς Νόννα ἐνεφανίσθη καὶ ἐξωμολογήθη. Ἀντὶ δαίμονος ἦτο ψυχὴ ἐν τιμωρίᾳ. Κατήγετο ἐξ Ἰσπανίας, εἶχε δ' ἀποθάνει πρὸ ἐνὸς αἰῶνος. Μοναχὴ οὖτα, εἶχε προδώσει τὸ τάξιμόν της διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἐραστὴν της ὅστις τὴν ἀπήγαγε καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς Γερμανίαν. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ἄπιστος εἰς τὸν παραπλάνησαντα αὐτὴν ὡς καὶ εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἐδολοφόνησε διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς ἄρχοντά τινα τοῦ Λίνδενβεργ, ὅστις, καταλαβὼν αὐτὴν ἄπιστον καὶ πάλιν εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ δεσμούς, τὴν ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος. Ἀποθανοῦσα, χωρὶς νὰ ἐξωμολογηθῇ, ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν τῶν ἀνομημάτων, ἐρρίφθη ἄνευ κηδεύσεως ἐντὸς φρέατος, ὅπερ ἐδήλωσε, παρακαλέσασα νὰ τῇ ἀνοιχθῇ τάφος τις διὰ τὰ ὅστ' αὐτῆς καὶ νὰ γίνωσι δεήσεις ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτημάτων της. Ἀφοῦ τῇ ἐχορηγήθη ἡ χάρις αὕτη, ἐνεφανίσθη διὰ τελευταίαν φορὰν δηλώσασα ὅτι ὁ Θεὸς τῇ ἐσυγχώρησε».

Ἡ εἰς τὰς ὁπτασίας πίστις ἐξορίζεται τάνυν εἰς τὴν χώραν τῶν παραισθήσεων· οἱ δὲ ἱατροὶ μας τὴν θεωροῦσιν ὡς μορφὴν τινα τῆς παραφροσύνης. Τὸ νὰ συζητήσωμεν ἤδη αὐτὴν τὴν θέσιν θὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ τοῦ σκοποῦ μας· λοιπὸν ἐς ἄλλοτε καὶ τοῦτο

P. CHRISTIAN

(Βιβλιοθηκῆριος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν).

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΝ ΗΘΙΚΟΝ

Ὁ Μωάμεθ ἔδωκεν αὐτὸν τὸν ὅρισμόν τῆς ψυχῆς :

Τὴν ψυχὴν μόνον ὁ Θεὸς γινώσκει. Εἰς τὸν ἄνθρωπον δὲν ἐπιφυλάσσεται ἢ ἀμυδρά τις λάμψις τῆς ἐπιστήμης.

Βεβαίως αἱ ἠθικαὶ ἐπιστῆμαι δὲν κέκτηνται εἰσέτι τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐναργείας, τὸν ἰδιάζοντα εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας· δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς ὡς ἀποδεικνύομεν μα-

θηματικόν τινα ὄρον· ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἤδη μετὰ πλείονος γνώσεως ἢ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μωάμεθ.

Οἱ ὑλιστὶ ἀρνοῦνται ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε διακεκριμένη τοῦ σώματος. Κατ' αὐτούς, τὸ λογικόν, ἡ διάνοια εἶνε προῖον τοῦ ἐγκεφάλου, ὡς οἱ ἦχοι τοῦ τετραχόρδου ὀφείλονται εἰς τὸν ἀρμονικὸν κύλινδρον· μὴ ὑπάρχοντος σώματος, δὲν ὑπάρχει ψυχὴ· μὴ ὑπάρχοντος τετραχόρδου δὲν ὑπάρχουσιν ἦχοι.

Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ὁ Καθάνης εἶπεν: Ἡ ἰδέα εἶνε ἐκκρισίς τις τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὁ Κάρλ Vogt ἀνέπτυξεν ἐσχάτως αὐτὴν τὴν πρότασιν: "Απασα αἱ δυνάμεις ἃς περιλαμβάνομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα ιδιότητες τῆς ψυχῆς δὲν εἶνε ἢ ἐνέργειαι τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας. Αἱ ἰδέαι ἔχουσι πρὸς τὸν ἐγκέφαλον τὴν αὐτὴν σχέσιν ἣν ἡ χολὴ πρὸς τὸ ἥπαρ καὶ τὸ οὖρον πρὸς τὰ νεφρά.

Ὁ δὲ Βύχνερ: Ἡ ἰδέα, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ εἶνε σύνολόν τι σύνθετον ἐξ ἐτερογενῶν δυνάμεων, σχηματίζουσιν μίαν μονάδα εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συμπαραμορφώσεως πολλῶν ὑλικῶν οὐσιῶν, πεποιτισμένων ἐκ δυνάμεων ἢ ιδιοτήτων.

Ἐν τῇ μεγάλῃ λογικῇ του, ὁ διάσημος ὑλιστὴς Ἐγγελ ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ σώματος καὶ παραλογίζεται οὕτως: Ἡ ὕλη εἶνε ΑΛΛΟ ἢ τὸ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα εἶνε ΑΛΛΟ ἢ τὸ σῶμα. Ἀμφοτέρω λοιπὸν εἶνε ΑΛΛΑ. Λοιπὸν εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα!

Ἀπατῶνται οἱ φανταζόμενοι ὅτι ἀντιτάσσουσι σπουδαίαν περὶ τήρησιν λέγοντες: Οὐδέποτε εἶδεν τις τὴν ψυχὴν, δὲν δύναται τις ἄρα νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν της.

Πόσα πράγματα ἐν τῇ φύσει ἀόρατα, καὶ ὅμως οὐδὲν ἥττον ὑπάρχουσιν!

Δὲν βλέπομεν τὸν αἰθέρα, καὶ ὅμως αὐτὸς εἶνε ὁ σπόρος τῶν κόσμων.

Τὸ σῶμά μας εἶνε ἡλεκτρικὴ τις μηχανή· δὲν βλέπομεν ὅμως τὸν ἡλεκτρισμὸν εἰς ὃν τὰ νεῦρά μας χρησιμεύουσιν ὡς ἀγωγοί.

Ἐπιβεβαιούμεν τὰ θαυμαστά ἀποτελέσματα τοῦ μαγνητισμοῦ, καὶ ὅμως αὐτὸν δὲν τὸν βλέπομεν.

Τί τὸ παράδοξον λοιπὸν ἂν δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὴν ψυχὴν ἢ ἐκ τῶν ἐκδηλώσεών της!

Ἡ ψυχὴ εἶνε ἢ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐνοικοῦσα δύνάμις, ἢ μεταβιβά-
ζουσα εἰς τὸ σῶμα τὰς ἐντυπώσεις διὰ τοῦ νευρικοῦ ρευστοῦ, αἰτίου
ἀοράτου ἄλλ' ἀναμφηρίστου. Αἱ παρὰ τοῦ σώματος δεχόμεναι ἐν-
τυπώσεις ἢ αἰσθήματα μεταβιβάζονται εἰς τὴν ψυχὴν ἐπίσης διὰ
τοῦ ἰδίου ρευστοῦ.

Τῆς ψυχῆς ἀποχωρούσης τοῦ σώματος, τὸ σῶμα καθίσταται ἀ-
δρανές· ὁ ὕπνος δὲν παρέχει εἰκόνα τινὰ αὐτῆς τῆς ἀδρανείας, διό-
τι τὸ πνεῦμα δρᾷ ἐν ᾧ κοιμώμεθα. Ἀλλ' ὅταν ἱατρός τις, διὰ τοῦ
χλωροφορμίου ἢ ἄλλου χημικοῦ μέσου, καθίστησιν ἀσθενῆ τινὰ ἀ-
ναίσθητον εἰς τὸν πόνον, εἰς πᾶσαν αἴσθησιν, φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ
ἀποχωρίζεται στιγματικῶς ἀπὸ τοῦ σώματος.

Ἡ εἰσπνοὴ αἰθέρος ἢ χλωροφορμίου καταστρέφει τὴν γενικὴν αἰ-
σθησιν, εἰς τρόπον ὥστε τὰ εἰς τὴν ἔκτακτον ταύτην φυσιολογικὴν
κατάστασιν βυθιζόμενα πρόσωπα δύνανται νὰ ὑποβληθῶσι, χωρὶς
νὰ αἰσθανθῶσι τὸν ἐλάχιστον πόνον, εἰς τὰς σκληροτέρας τῶν ἐγ-
χειρίσεων. . . Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα δὲν εἶνε βεβαίως τὸ αὐτὸ πράγ-
μα, ἀφοῦ ἐνταῦθα τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ εἶνε προφανῶς κεχωρισμένα·
χάρις εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ αἰθέρος ἢ τοῦ χλωροφορμίου, ἡ ψυχὴ ἐξ-
ακολουθεῖ νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ σκέπτεται, ἐν ᾧ τὸ σῶμα βασανί-
ζεται, τέμνεται ὑπὸ τοῦ σιδήρου. Αὐτὰ τὰ δύο στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώ-
που συγκρίματος οἰοῦν διαχωρίζονται διὰ τοῦ ἀναισθητικοῦ ἐν-
εργοῦ αἰτίου (Figuiet).

Κατὰ τὴν ἐπιχείριον ζωὴν, ἡ ψυχὴ εἶνε μὲν συνδεδεμένη πρὸς τὸ
σῶμα, ἀλλὰ διακεκριμένη ἀπ' αὐτό.

Τὸ σῶμα δὲν γεννᾷ τὸ πνεῦμα· ἀλλ' εἶνε ἀναγκαῖον εἰς αὐτὸ ὡς
τὸ ἐργαλεῖον εἰς τὸν ἐργάτην, τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὸν ἀστρονόμην.
Διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ ἐκδηλοῦται. Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν
παράγει τὸ φῶς, ὁ ἐγκέφαλος δὲν παράγει τὴν ιδέαν, ἀλλὰ διὰ τοῦ
ὀφθαλμοῦ βλέπει ἡ ψυχὴ καὶ διὰ τοῦ ἐγκεφάλου σκέπτεται.

Ὅ,τι οὐσιωδῶς διακρίνει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ τῆς τῶν ζώων
δὲν εἶνε οὔτε ἡ νοημοσύνη, οὔτε τὰ συναισθήματα, οὔτε τὰ πάθη·
εἶνε ἡ ιδέα τοῦ δικαίου, τῆς συνειδήσεως, τῆς ἠθικῆς ἐν ἐνὶ λόγῳ.
Τὰ ζῶα ἔχουσι πλείονα ἢ ἐλάσσονα νοημοσύνην, αἰσθήματα, πάθη,
ἀλλὰ μόνον ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὃν ἠθικόν. Τὸ ἠθικὸν ὃν διακρίνει τὸ
δικαίον τοῦ ἀδίκου, ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῶν πράξεών του, ἀναλογίζει
τὴν βαρύντητα καὶ ὀφείλει, κατὰ συνέπειαν, νὰ ᾗ ὑπεύθυνος αὐτῶν.

Αἱ δυνάμεις αὐταὶ εἶνε προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου καὶ σχηματίζουσι τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν, ἧς στερεῖται τὸ ζῶον.

Ἐχιδνά τις σε δάκνει· δὲν τὴν καταστρέφουν διότι εἶνε ἔνοχος, ἀλλὰ διότι εἶνε ἐπικίνδυνος.

Κίσσα τις κλέπτει κόσμημά τι· δὲν εἶνε διὰ τοῦτο ἀξία ἐπιπλήξεως.

Ἡ βοῦς βόσκει εἰς τὸ πλησιόχωρον λιβάδι· δὲν εἶνε ἐν ἐπιγνώσει τῆς προξενουμένης ζημίας καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποστῇ τὴν εὐθύνην.

MARC BONNEFOU

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟΝ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

(ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος Φ. Δέ-Κουρμέλλ).

Εἴμεθα ἄρα γε χυδαίως καὶ καθολοκληρίαν ἐσχηματισμένοι ἐκ μικρῶν ὕλικῶν σφαιριδίων, ὁρατῶν καὶ σταθμητῶν, κυττάρων ἀποκαλουμένων, ἧ ἐνοῦται πρὸς ἡμᾶς μέρος τι αἰθέριον, ἀόρατον, τὸ πνεῦμα; Εἴμεθα ἐν ἄλλοις λόγοις ὅλως ὕλη ἢ σύνθετοι ἐκ πνεύματος καὶ ὕλης;

Τοιαῦται αἱ δύο σύγχρονοι δεσπόζουσαι ὑποθέσεις τῆς νῦν ἐπιστήμης περὶ τῆς ἐνδομύχου συστάσεως τοῦ ὄντος ἡμῶν.

Τίς ἔχει δίκαιον εἰς αὐτὸν τὸν ἀρχαῖον καὶ ὅμως αἰέποτε νέον ἄγωνά τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τοῦ πνευματισμοῦ; Εἰς ἐκ τῶν δύο ἢ καὶ ἀμφοτέροι;

Ἄς ἀποδείξωμεν ὅτι ὑπάρχουσι τὰ μέσα δι' ὧν ἡ ἀόρατος ἡ ἀψηλάφητος, ἡ σχεδὸν ἀνυπαρκτος ὕλη, δύναται νὰ καταστῇ ὁρατὴ, ψηλαφητὴ καὶ λίαν ὕφεστώσα. Τοῦτο εἶνε ζήτημα βαθμῶν, μεταβολῶν καταστάσεων ἀνεπαισθητῶν, τόσῃ ἀληθὲς τυγχάνει τὸ παλαιὸν γνωμικὸν τοῦ Λινναίου: «Ἡ φύσις δὲν βαίνει δι' ἀλμάτων».

*
* *

Βάσις τῆς συγχρόνου πνευματολογίας ἡ μᾶλλον μιᾶς τῶν μορφῶν της, τοῦ πνευματισμοῦ εἶνε τὸ δυνατόν τῆς εἰς τὸ ἀπειροστόν ἀπο-

πυκνώσεως τῶν σταθμητῶν σωμάτων καὶ τῆς ἀνασυστάσεως αὐτῶν ἐν δεδομένοις καιροῖς ἢ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ὠρισμένων τινῶν ἐνεργούντων αἰτίων.

Προφανῶς, οἱ ὕλισται γελῶσι καὶ χλευάζουσιν αὐτὴν τὴν ἀόρατον πορείαν τῆς ὕλης, αὐτὸ τὸ διαχωρητικόν, αὐτὰς τὰς διαπιδῶσει αὐτῆς, ὥς οὐδεὶς ἐώρακε, αὐτὰ τὰ φαινόμενα, τὰ λεγόμενα *apports*, καθ' ἃ, ἀντικείμενα, ἄνθη, ρινόμακτρα, κλπ. ἐμφανίζονται ἀπροσδοκῆτως, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τις τὴν παραγωγὸν αἰτίαν αὐτῆς τῆς ὕλικοποίησεως τῶν ἄϋλων πραγμάτων. Τὸ πᾶν ἀρνοῦνται ἐκ τοῦ προτέρου. Ἀλλ' ἴδωμεν ἂν αὐτὸς ὁ τρόπος εἶνε λογικὸς καὶ ἂν αἰδεῖται τῶν πνευματιστῶν δὲν εἶνε λίαν ἐπιστημονικαί.

Ἄς ὁμολογήσωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι βιομήχανοί τινες χρῶνται τῷ πνευματισμῷ δολίως ὥς τέχνησμά ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀνθρωπίνης εὐπιστίας, αὐτοῦ τοῦ ἀνεξάντλήτου ὀρυχείου τοῦ βασιζομένου ἐπὶ τοῦ ἐλκυστικοῦ πρὸς τὸ θαυμάσιον.

Ἀλλὰ μήπως ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι εἶνε δυνατόν, τὰ δόλια, τὰ παρεσκευασμένα, τὰ ψευδῆ, τὰ ἀρχιψευδῆ φαινόμενα, νὰ παρεμποδίσωσι τὴν ὑπαρξίν τῶν πραγματικῶν, τῶν ἀναντιρρήτων γεγονότων; Οὐχί, βεβαίως. Ἄν τιτλοφοροῦνται μάγοι ἄτομά τινα, μὴ ἔχοντα ἐκ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν σοφῶν μήτε τὴν δρᾶσιν, μήτε τὴν ἐπιστήμην, μήτε, πρὸ πάντων, τὴν εὐγενῆ ἀφιλοκέρδειαν, ὀλίγον μᾶς μέλει· δέον ἡμεῖς νὰ παρατηρήσωμεν ὅ,τι ὑπάρχει ἀναμφήριστον, καὶ ἐπικυρωμένου παρὰ τῆς πίστεως τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων ὁπαδῶν. (Ἵπάρχουσι, τῷ ὄντι, ἐν τοῖς δύο ἡμισφαίριοις τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια (1) πιστευόντων εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν πνευμάτων καὶ εἰς τὸ δυνατόν τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν εἰς τοὺς ζῶντας).

Χωρὶς νὰ ἤνῃ τις πνευματιστῆς (ὥς συμβαίνει καὶ εἰς ἐμέ, τοιοῦτον μὴ τυγχάνοντα), δύναται οὐχ ἥττον ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ βᾶσιμον — ἂν ὅχι ὅλων τῶν φαινομένων των καὶ χωρὶς νὰ παραδεχθῇ τὴν αἰτίαν νὰ ἴδῃ μάλιστα, ν' ἀποδείξῃ ὕλικά τινα γεγονότα, χρησιμεύοντα αὐτοῖς ὥς βάσις, κυρίως τὸ διαχωρητικόν (τὴν διαπιδῶσιν) τῆς ὕλης καὶ τὴν ἀόρατον πορείαν της.

(Ἔπεται συνέχεια).

(1) Σ. Μ. Ἐκτὸς τῶν Σινοβουδιστῶν, ἀνερχομένων καὶ πλέον τῶν πεντακοσίων ἑκατομμυρίων.

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιτῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνιᾶς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ Μυστήρια

τῶν πυραμίδων.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

Ἄν ἡ ἀρχὴ τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν θεσμοθεσιῶν τῆς Αἰγύπτου τυγχάνῃ σκοτεινὴ ὡς καὶ τοῦ ἰδίου ἔθνους ὅπερ εἰς αὐτάς ὤφειλε τὸ μεγαλεῖόν του, τὰ μνημεῖα ὅμως αὐτοῦ μᾶς γνωρίζουσι θετικῶς ὅτι τὸ πρῶτον πολίτευμα ἦτο θεοκρατικόν.

Ὁ αἰγύπτιος ἱερεὺς ἦτο ὁ ὑπουργὸς πάσης ἐπιστήμης συνενῶν ἐν ἑαυτῷ τὰς δύο εὐγενεστέρας τῶν ἀποστολῶν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν τοῦ Θεοῦ λατρείαν καὶ τὴν τοῦ Νοός. Ἡ ὑπερτάτη ἀρχὴ ἐνέκειτο ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Μεγάλου-Ἱερέως ἢ Ἱεροφάντου, ὅστις ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῶν κατωτέρων ἱερέων διεβίβαζε τὰς διαταγὰς του εἰς τὰ πέρατα τοῦ Κράτους.

Ἡ ἐθνικὴ ζωὴ συνεκεντροῦτο, κατ' ἀρχάς, ἐν τῇ Ἐνφ Αἰγύπτῳ, περὶ τὴν ἱερὰν πόλιν τῶν Θεῶν. Ὁ πληθυσμὸς, ἐν ὅσῳ ἠϋξανε, ἐξηπλοῦτο πρὸς τὴν Μίσην Αἰγυπτον, φθὰς μέχρι τοῦ Δέλτα, ὅτε ἐπέτρεπε τὸ τοιοῦτον ἡ ἀνύψωσις τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς παρὰ τοῦ Νείλου ἐπισωρευομένης ἰλῦος.

Ἡ εἰς τρεῖς τάξεις : τῶν ἱερέων, τῶν στρατιωτικῶν καὶ τοῦ λαοῦ πολιτικὴ διαίρεσις εἶνε ἀρχαιοτάτη. Οἱ στρατιωτικοί, ταξὶς μεσαία, παρὰ τῶν δύο ἐτέρων συντηρουμένη πρὸς κοινὴν ὑπεράσπισιν, ἔζων ἐν ὀκνηρᾷ ὑψηλοφροσύνῃ. Ἐβαρύνθησαν νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν κληρὸν καὶ ἐπανέστησαν ὑπὸ τὸν Μῆνα, ἀντικαταστήσαντες ἄνευ δυσκολίας τὴν χρυσὴν τιάρην διὰ τοῦ σιδηροῦ στέμματος στρατιώτου βασιλείως. Ἄλλ' ἡ βασιλικὴ ἀρχὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ᾗ ἀπόλυτος, ἔλλειπει τῆς ἐπιστήμης, ἥτις δὲν ἀποκτᾶται διὰ τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ ἱερατεῖον ἔπαυσε μὲν κατέχον τὴν ἐκτελεστικὴν δύναμιν, διετήρησεν ὅμως τὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ θρήσκου λαοῦ, τοῦ εἰς αὐτὸ ὀφείλοντος τὰς πρώτας θεσμοθεσίας, τὴν ἠθικὴν, τὰς τέχνας, κλπ. Αἱ Θεῖαι δὲν ἀπεστερήθησαν τοῦ γοήτρου αὐτῶν, ὁ δὲ βασιλεὺς Μῆνας ἠναγκάσθη νὰ ἰδρύσῃ ἰδίαν πρωτεύουσαν τὴν Μέμφιδα, ἐν ᾗ ὠχυρώθη στρατιωτικῶς, ἀποδεικνύων οὕτως ὅτι ἐσφειτερίσθη τὴν ἀρχὴν διὰ τῆς ὑλικῆς δυνάμεως. Ἡ Μέμφις ἐξηφανίσθη ὀλοτελῶς, ἐνῶ ἡ θεὰ τῶν ἐρειπίων τῶν Θεῶν διατηρεῖ καὶ ἐμποιεῖ κατὰ τι ὑψίστης μεγαλοπρεπειας, ἐξ ὧν ποτὲ ἐφάνησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Τὸ ἀπέναντι δὲ τοῦ Καίρου ὁροπέδιον τοῦ Γιζέχ, τό, ἐν εἵδει περυσιστῆρος, ἀπὸ τῆς λιθικῆς σειρᾶς ἀποσπώμενον, διατηρεῖ εἰσέτι, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, τρία μνημεῖα ἀντιστάντα εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ τε χρόνου καὶ τῶν ἀνθρώπων : ταῦτα εἶνε αἱ Πυραμίδες. Οἱ τρεῖς οὗτοι πελώριοι σωροί, μετὰ βάσεων τετραγωνικῶν, ὀλίγον ἄνισοι κατὰ τὸ μέγεθος, σχηματίζουσι διὰ τῆς θέσεώς των τρίγωνον, οὗτινος ἡ μία πλευρὰ ἐκτείνεται πρὸς Βορρᾶν, ἡ ἑτέρα πρὸς Δυσμὰς καὶ ἡ τρίτη πρὸς Ἀνατολάς. Ἡ μεγαλειτέρα, κειμένη εἰς τὴν γωνίαν τῆς Ἀρκτου καὶ πρὸς τὸ Δέλτα, εἰκονίζει συμβολικῶς τὴν δύναμιν τῆς Φύσεως· ἡ δευτέρα κειμένη νοτιοδυτικῶς καὶ εἰς ἀπόστασιν βολῆς βέλους ἀπὸ τῆς πρώτης, εἶνε τὸ σύμβολον τῆς Κινήσεως· ἡ δὲ τρίτη, κειμένη νοτιανατολικῶς ταύτης καὶ εἰς ἀπόστασιν βολῆς λιθαρίου, περὶστῆσι συμβολικῶς τὸν Χρόνον. Εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς τελευταίας, ἐν μικρᾷ ἀποστάσει, καὶ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς

ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἐκτεινομένης, ἴστανται τρεῖς ἑτεραι μικρότεραι πυραμίδες, πλησίον δ' αὐτῶν σωρὸς ἀπειραριθμῶν κολοσσιᾶνων πετρῶν, ἃς δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὡς ἐρείπια ἐβδόμης τινὸς πυραμίδος. Ἴσως οἱ Αἰγύπτιοι ἠθέλησαν νὰ παραστήσωσι διὰ τῶν ἐπτά πυραμίδων, τοὺς ἐπτά πλανήτας, ὧν τὰ δαιμόνια, κατὰ τὸν Ἑρμῆν, ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τῆς σφαίρας μας.

Ἡ χρονολογία τῶν κτιρίων τούτων διατελεῖ ἄγνωστος. Ἡ μεγάλη πυραμὶς ἐκτίσθη, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Χέοπος, κατὰ τὸν Διόδωρον ὑπὸ τοῦ Χέμμη, κατὰ τὸν Γ. Σύγγελον ὑπὸ τοῦ Σουφῆ, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀθωτέους, Θῶπ ἢ Ἑρμοῦ. Τὸ αὐτὸ σκότος περικαλύπτει τὴν ἀρχὴν καὶ τῶν ἄλλων πυραμίδων. Ὁ Ἰουδαῖος ἱστορικὸς Φλ. Ἰώσηπος λέγει ὅτι αἱ πυραμίδες εἶνε ἔργα τῶν Ἑβραίων, κατὰ τὸ διάστημα τῆς αἰχμαλωσίας των· λέγεται δὲ ὅτι 365,000 ἐργάται ἐργασθησαν πρὸς τοῦτο ἐπὶ 78 ἔτη.

Ὁ βράχος ἐφ' οὗ βασιζονται αἱ Πυραμίδες ἔχει ἐπιφάνειαν ὁλοτελῶς ἀύχμῳδῃ, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πόδας ὕψουμένην ὑπὲρ τὰ ὑψηλότερα τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου· σχηματίζει γρανιτικὸν ὄγκον, οὗτινος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὗρωσι τὴν βάσιν, βολιδοσκοπήσαντες μέχρι διακοσίων ποδῶν βάθους ἐν τῷ φρέατι τῷ εὐρεθέντι ἐντὸς τοῦ σημαντικωτέρου αὐτῶν τῶν κτιρίων. Ἡ βάσις τῆς μεγαλειτέρας πυραμίδος ἔχει ἑκτασιν κατὰ μῆκος 720 ποδῶν· ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ἡ πυραμὶς αὕτη ἔχει ὄγκον 75,000,000 κυβ. ποδῶν, δηλ. λίθους ἀρκούντας νὰ οἰκοδομήσωσι τεῖχος 6 ποδῶν ὕψους καὶ χιλίων λευγῶν μήκους, ὅπερ τεῖχος νὰ δύναται νὰ περιτριγυρίσῃ τὴν Γαλλίαν. Ἀνωθεν τῆς πρώτης στιβάδος, περικρασπεδωμένης ὑπὸ τινος τάφρου, κανονικώτατα λελαξευμένης ἐν τῷ βραχί, ἀριθμοῦνται ἑτεραι 202, τεθειμέναι ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐν βαθμιαίᾳ μειώσει τοῦ ἐξωτερικοῦ πάχους, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσι βαθμίδας. Ἡ κάθετος αὐτῶν τῶν βαθμίδων ἔχει ὕψος 428 ποδῶν· ὑπολογίζοντες δὲ καὶ τὸ ὕψος τῶν δύο βαθμίδων, αἵτινες ὑποτίθενται ὅτι κατεστράφησαν ἐκ τῆς κορυφῆς, τὸ ἀρχικὸν ὕψος ἀνέρχεται εἰς 450 πόδας.

Ἡ πυραμὶς αὕτη εἶνε διευθετημένη μετὰ θαυμαστῆς εὐρυθμίας· ἐκάστη γωνία βλέπει πρὸς ἓν τῶν τεσσάρων ἄκρων τοῦ κόσμου. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐντελοῦς διευθετήσεως ἐξήγαγον τὸ σπουδαιότατον διὰ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῆς σφαίρας μας πόρισμα, ὅτι, ἀπὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, ἡ θέσις τοῦ γήινου ἄξονος δὲν παρήλλαξεν ἐπαισθητῶς.

Ἡ μεγάλη λοιπὸν πυραμὶς τυγχάνει τὸ μόνον κτίριον, ὅπερ, ὡς ἐκ τῆς ἀρχαιότητός του, δύναται νὰ παράσχη, τὴν περίστασιν τῆς τοιαύτης παρατηρήσεως.

Ἐν τῇ Βορειονατολικῇ πλευρᾷ, εἰς τὴν 5^{ην} κρηπίδα, κειμένην 45 πόδας ἄνωθεν τῆς βάσεως εὔρηται εἰσοδὸς τις. Ἡ εἰσοδὸς αὕτη ἦτο ἄλλοτε κεκαλυμμένη ὑπὸ τινος λιθίνης πλακός, ἣν μηχανισμός τις ἐκίνει ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ὡδήγει δὲ πρὸς ἐτέραν εἰσόδον, πρὸς σύριγγα ἐπικλινῇ, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὐρίσκετο μεσανάβαθρον τι, παρελαύνον τὴν ὁπὴν τοῦ φρέατος, περὶ οὗ ἄνωτέρω ὠμιλήσαμεν, καὶ ὅπερ συνεκοινωνεῖ μετὰ τῶν ὑπογείων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ ἀναπνεύσιμος ἀὴρ ἐκυκλοφορεῖ δι' ἀεριστηρίων σοφῶς παρεσκευασμένων. Ἐκ τοῦ μεσαναβάθρου ἀνέρχοντο δι' ἄλλης τινὸς διόδου εἰς δύο ἐπιτυμβίους θαλάμους, ἐνέχοντας (ὅτε ἀνεκαλύφθησαν) ἀνὰ ἓνα σαρκοφάγον ἐκ γρανίτου, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιγραφῆς. Ἀφοῦ δὲ ὅλοι οἱ ὀβελίσκοι, ὅλα τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν, ὅλοι οἱ τάφοι περικαλύπτονται ὑπὸ ἱερογλυφικῶν, ἣ ἑλλειψιδιοειδῶν ἐν τῇ μεγάλῃ πυραμίδι ὑποδεικνύει τὴν ἀρχαίαν χρονολογίαν τῆς οἰκοδομῆς ταύτης, τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀρχαιότητα.

Δυσεπίλυτον πρόβλημα πρόκειται καὶ σήμερον ἔτι, μεθ' ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς προόδους, πῶς δηλ. οἱ ἀρχαῖοι τῶν Αἰγυπτίων ἀρχιτέκτονες ἠδυνήθησαν νὰ κατασκευάσωσιν ἐν οὕτως πελωρίῳ κτιρίῳ ἐσωτερικὰς παρόδους καὶ θαλάμους, οἷτινες, καίτοι ἐφ' ἑαυτῶν ἔχοντες βάρος ἑκατομμυρίων ὀκάδων, ἠδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσι μετὰ ἐξήκοντα καὶ ἐπέκεινα αἰῶνας, ἅπασαν τὴν ἀρχικὴν κανονικότητα, χωρὶς νὰ ὑποκλίνωσι τὸ παράπαν κατ' οὐδὲν σημεῖον.

Ἡ Σφίγξ, ἐν ὀλίγῃ ἀποστάσει ἀπὸ τῆς μεγάλης πυραμίδος, ἐνοκλάζουσα καὶ ἐν τῇ γρανίτῃ τοῦ ὀροπεδίου λελαξευμένη, προσπέφυκε τῇ ἐδάφει. Τὸ ὕψος αὐτῆς (75 περίπου ποδῶν) ὑποδεικνύει τὴν ἀπειραντον ἐργασίαν ἣν ἐδέχθη νὰ καταβάλλωσιν ὅπως σχηματίσωσι τὸ πέραξ αὐτῆς κενὸν καὶ ἰσοπεδώσωσι τὴν ἐπιφάνειαν ἐφ' ἧς ἵσταται. Τὸ μῆκος αὐτῆς εἶνε 120 ποδῶν· τὸ ἀπὸ τῆς γαστροῦ μέχρι τοῦ πώγωνος ὕψος εἶνε 50 ποδῶν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τῆς κορυφῆς 25 ποδῶν· ἡ περιφέρεια τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸ μέτωπον 80 ποδῶν. Αἱ στιβάδες τοῦ γρανίτου, ἐξ οὗ ἀπεχωρίσθη, ποικίλλουσι περιέργως τὸ πρόσωπον δι' ὀριζοντίων ζωνῶν. Τὸ στόμα ἐσχεδιάσθη ἐκ τοιαύτης τινὸς γραμμῆς, διαχωρίζουσας τὰ στρώματα τοῦ γρανίτου.

Ὑπάρχει κοίλωμά τι, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ὅπερ θὰ ἐχρησίμευεν εἰς συμβολικοὺς στολισμούς, διὰ τῆς ἰσῶς θρησκευτικῆς ἢ στέμμα βασιλικόν. Αὐτὸς ὁ μονόλιθος, χρώματος ὑπερύθρου, ἐπὶ τῆς ἄμμου ὀρθούμενος, παράγει εἰς τὴν φαντασίαν ἀποτέλεσμα τεράστιον. Εἶνε φάσμα λίθινον, φαινόμενον οἰονεὶ προσέχον· νομίζει τις ὅτι τὸ φάσμα τοῦτο παρατηρεῖ, ἀκούει· τὸ μέγα οὖς φαίνεται ἀντιλαμβανόμενον τοῦ θορύβου τοῦ παρελθόντος· τὰ πρὸς Ἀνατολὰς ἐστραμμένα ὅμματα φαίνονται ἐπισκοποῦντα τὸ μέλλον· τὸ βλέμμα ἐνέχει καὶ τι ἀτενές, μαγεῦον τὸν θεατὴν. Ἐπὶ τῆς εἰκόνος ταύτης, κατὰ τὸ ἡμισυ μὲν ἄγαλμα, κατὰ τὸ ἡμισυ δὲ βουνόν, ἀνακαλύπτει τις ἰδιάζουσάν τινα μεγαλοπρέπειαν, μεγάλην τινὰ γαλήνην καὶ ἀρκετὴν μάλιστα δόσιν γλυκύτητος.

Ἡ ἐλληνικὴ μυθολογία ἐμπνεομένη παρὰ τῶν μύθων τῶν περιηγητῶν, ὅσοι παρετήρησαν αὐτὸ τὸ μνημεῖον μακρόθεν ἔλεγεν ὅτι ἡ Σφίγξ ἦτο θηρίον κατὰ τὸ ἡμισυ ζῶον καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἄνθρωπος, καὶ ὅτι, ἐν ἰδιοτροπίᾳ, ὑπέβαλλεν εἰς τοὺς διαβάτας τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος ἐπιλυθὲν αἰνίγμα. Ὁ μῦθος αὐτὸς διαστρέφει τὸν μεγαλοπρεπεῖ αἰγυπτιακὸν συμβολισμόν, ὃν ἡ ἐλληνικὴ φιλοσοφία διέγνω ὅτε ὁ Πλάτων ἐμύθηθ' παρὰ τῶν Μάγων τῆς Μέμφιδος εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Ἑρμοῦ-Θώθ. Ἡ Σφίγξ, ἥς ὁ ἀρχαῖκός τύπος ἴσταται ἔμπροσθεν τῆς μεγάλης πυραμίδος, ἀναπαρίστατο εἰς τὴν εἴσοδον ὅλων τῶν ναῶν. Εἶνε τφόντι αἰνίγμα λίθινον, πρόλογος σιωπηλός, κλείς μυστηριώδης τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης.

Ἡ Σφίγξ ἥς ἡ ἐτυμολογία (σφίγγω) ἐκφράζει τὴν ἰδέαν τοῦ περιβάλλειν, συνδέειν, συνίσταται ἐκ τινος συνθέτου τετραμόρφου. Ἡ ἐνότης αὐτῆς λαμβάνει τὰ στοιχεῖα ἐκ τεσσάρων συμβόλων. Ἐχει κεφαλὴν *Γυναικός*, σῶμα *Ταύρου*, ὄνυχας *Λέοντος*, πτέρυγας *Ἀετοῦ* (1). Τὸ σύνολον παρίστησι φυσιογνωμίαν φανταστικὴν· ἀλλὰ πᾶν ἔχνος τερατωδίας ἐξαφανίζεται, ἅμα ὡς τὸ πνεῦμα τῶν συμβόλων ἐπελθὼν παράσχη, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ζωὴν.

Ἡ κεφαλὴ τῆς *γυναικός* προσωποποιεῖ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἥτις, πρὶν ἢ εἰσελθῇ διὰ τῆς δράσεως εἰς τὸ στάδιον τοῦ μέλλοντος ὀφείλει νὰ σπουδάσῃ τὸν τοῦ βίου σκοπὸν, τὸν προορισμόν, τὰ μέσα δι' ὧν

(1) Σ. Μ. Ταυτὰ ταῦτα εἶνε καὶ τὰ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν σύμβολα.

θά δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ, τὰς δυσκολίας αἷς δέον ν' ἀποφύγῃ, τοὺς σκοπέλους οὓς μέλλει νὰ ὑπερβῇ.

Τὸ ταύρειον στῆθος δηλοῖ ὅτι ὁ διὰ τῆς ἐπιστήμης ὠπλισμένος ὀφείλει ὑπὸ τοῦ κέντρου τῆς ἐπιμόνου βουλῆσεως ὠθούμενος, καὶ ἐν ἀπαθείᾳ καὶ ὑπομονῇ διατελῶν, νὰ διορύσῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν πτώσιν αὐτοῦ ἄγουσαν.

Οἱ ὄνυχες τοῦ λέοντος δηλοῦσιν ὅτι, ὅπως ἐπιτύχῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ παρὰ τοῦ νοὸς ὀρισθέντος σκοποῦ, δὲν ἀρκεῖ αὐτῷ τὸ βούλεσθαι μόνον, ἀλλὰ δέον αὐτῷ καὶ τὸ τολμᾶν: δὲν ἀρκεῖ τὸ ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ δέον διαμάχεσθαι ἕστ' ὅτε καὶ διανοίγειν τὴν ὁδὸν διὰ τῆς βίας. (1)

Αἱ πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ, συμπτυσσόμεναι ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ ὄγκου τῆς Σφιγγός, δηλοῦσιν, ἐπὶ τέλους, ὅτι δέον νὰ περικαλύπτωμεν διὰ πυκνοῦ πέπλου τοὺς σκοποὺς μας, μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς δράσεως μετὰ τοιαύτης ἀποφάσεως, ὥστε, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ ἵπταται αὕτη εἰς τὰ ὕψη τοῦ θράσους.

Ὁ Ἱεροφάντης ἔλεγεν εἰς τὸν μύστην: «Ἴσθι παρατηρεῖν μετ' ἀκριθείας καὶ βούλεσθαι μετὰ δικαιοσύνης· γινῶθι τολμᾶν πᾶν ὅ,τι ἡ συνειδήσις ἐπιτρέπει· γινῶθι σιγᾶν ἐπὶ τοῖς σκοποῖς σου· ἂν δέ, παρὰ τὴν καρτερίαν σου, ἡ ἐπαύριον φαίνεται οὕσα συνέχεια τῶν ἀγώνων τῆς προτεραίας, πρόβαινε . . . πρόβαινε αἰείποτε πρὸς τὸν σκοπὸν σου. Τὰ ἐπτά Δαιμόνια τοῦ Ῥοδοσταυρίτου, οἱ φύλακες τῆς ἱερᾶς κλειδός τῆς κλειούσης μὲν τὸ παρελθόν, διανοιγούσης δὲ τὸ μέλλον, θὰ θέσουν ἐπὶ τοῦ μετώπου σου τὸ στέμμα τῶν Δεσποτῶν τοῦ Χρόνου!...»

Ἡ Σφιγξ λοιπὸν δὲν ἦτο εἰδῶλον, οὐδὲ αἰμοδόρον θηριον, κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους, ἀλλὰ τὸ σύμβολον τῆς ἀκαταλογίστου δυνάμεως, ἣν δύναται νὰ κατὰσχῃ ἡ ἀνθρωπίνη βούλησις διευθυνομένη παρ' ἐκλεκτῆς νοημοσύνης. Εἶνε τὸ Ἄλφα ταὶ τὸ Ὠμέγα, ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία λέξις τῆς ὑψηλῆς μυσταγωγίας.

Ἡ μυσταγωγία, μεγαλείον τῆς σοφίας, δὲν μετεδίδοτο ἀδιαφόρως οὐδ' εἰς αὐτὰ τὰ μέλη τοῦ αἰγυπτιακοῦ κλήρου. Ὑπῆρχε καὶ μεταξὺ τῶν ἱερέων ἱεραρχία εὐφυΐας, προτερημάτων καὶ λειτουργιῶν, κλίμαξ τις ἐπιστημονικῶν βαθμῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἐπεβαρύνετο μὲ μίνα

(2) Σ. Μ. Μήτοι τὸ τοιοῦτο σχετίζεται πρὸς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βίβζεται»;

δοκιμασίαν. Ἐκάστη δοκιμασία ἀπεδείκνυε τὸν βαθμὸν τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ μύστου. Εἰς τὸν ἐν μιᾷ τῶν δοκιμασιῶν σφαλλόμενον δὲν ἐπετρέπετο νὰ ὑποστῇ αὐτὴν δευτέραν φορὰν. Ἄν αὐτὸς ἦτο υἱὸς Μάγου, διέμενεν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ὃ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ· τῷ ἐνεπιστεύοντο, ἐν τοῖς ναοῖς, ἔργον τι σύμφωνον πρὸς τὰς φυσικὰς του δυνάμεις· τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον ν' ἀνέλθῃ εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα.

Ἄν δὲ ὁ ὑποψήφιος ἦτο ξένος τις, ὥφειλεν οὗτος νὰ ὑποβληθῇ πρότερον εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν ὡς πρὸς τὸν παρελθόντα βίον του· ἂν ἡ ἐξέτασις ἀπέβαινε ἐννοϊκῇ, τὸ συνέδριον ἀπεφάσιζε διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας περὶ τῆς ὑποβολῆς εἰς τὰς δοκιμασίας. Ἡ πρώτη δοκιμασία ἦτο ἀρκούντως τρομερά, ὥστε νὰ τὸν ἠνάγκαζεν (ἂν δὲν ἐνυπῆρχεν αὐτῷ ψυχὴ σθεναρὰ) νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· ἦτο δ' ἐλεύθερος νὰ ἀποχωρήσῃ τότε. Ἄλλ' ἂν ἡ πρώτη δοκιμασία ὑπερενικᾶτο καὶ τὰ πρῶτα σύμβολα τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης εἶχον ἤδη ἀποκαλυφθῇ καὶ ἐξηγηθῇ εἰς τὸν ὑποψήφιον, ἀπετύγχανε δ' οὗτος εἰς τὰς ἐπιλοιπὰς δοκιμασίας, τότε τρομερὸς νόμος, νόμος ἀμετάκλητος τὸν κατεδίκαζε νὰ ἐξαφανισθῇ ἐν τῷ μυστηριώδει περιβόλῃ· δὲν ἐπανεβλίπε πλεόν τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Θεῶν, ὁ Πλάτων, ὁ Εὐδόξος διῆλθον μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας ὅλας τὰς φάσεις τῆς μυσταγωγίας. Ὁ Πυθαγόρας ἔσχε διδάσκαλον τὸν ἀρχιπροφῆτην Σόνχιν. Ὁ Πλάτων ἐδιδάχθη ἐπὶ δεκατρία ἔτη παρὰ τῶν Μάγων Παθενεῖτς, Ὁχόαπς, Σέχτνουφιν, Ἐθωμον ἐκ Σεβεννιθίς. Οὕτως ἡ διάσημος ἐκείνη διδασκαλία ἡ διατηρήσασα τὸ ὄνομα πλατωνικὴ, ἡ τόσῳ πολὺ ἐπιδράσασα ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς ἀναπτύξεως τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν, προῆλθεν ἐκ τῶν ἀδύτων τῆς Μέμφιδος καὶ Ἡλιουπόλεως.

Ἰδοὺ αἱ πρῶτισται τῶν δοκιμασιῶν τῆς μυσταγωγίας κατὰ τὸν Ἰάμβελιχον (Περὶ μυστηρίων λόγος).

Ἡ Σφίγξ ἐχρησίμευεν ὡς εἴσοδος εἰς τὰ ἱερὰ ὑπόγεια, ἐν οἷς διενηγοῦντο αἱ δοκιμασίαι τῆς Μαγικῆς Σοφίας. Ἡ εἴσοδος αὕτη ἀποπεφραγμένη νῦν ὑπὸ τῆς ἄμμου καὶ τῶν ἐρείπιων, διαφαίνεται εἰσέτι μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων κνημῶν τοῦ ὀκλάζοντος κολοσσοῦ. Τὸ πάλαι ἐκλείετο δι' ὀρειχαλκίνης θύρας, ἧς ὁ μυστικὸς μηχανισμὸς ἦτο γνωστὸς παρὰ τοῖς Μάγοις μόνον· ὡς φύλακα εἶχε τὸν τοῦ δημοσίου σεβασμόν· εἰδὸς τι θρησκευτικοῦ τρόμου διεφύλαττε κάλλιον τὸ ἀπαρ-

βίαστον παρὰ ὠπλισμένη τις ἄλλη προστασία. Ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Σφιγγὸς ὑπάρχουσιν ὠρυγμένα στενά, συγκοινωνοῦντα μετὰ τῶν ὑπογείων τῆς μεγάλης πυραμίδος. Οἱ διάδρομοι οὗτοι ἀλληλοδιεχωρίζοντο μετὰ τοιαύτης τέχνης, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ διαστήματος τῆς διόδου, τῆς διαχωρίζουσης τὰ δύο μνημεῖα, ὥστε ἂν τις εἰσέρχεται τυχαίως καὶ ἄνευ ὁδηγοῦ εἰς τὸ ἀδιεξίτητον αὐτῶν σύμπλεγμα, ἤναγκάζεται νὰ ἐπανέρχεται ἀπαύστως εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐξ οὗ ἀνεχώρει.

Ἐδέησε τεραστία ἰσχύς ἐργασίας ἵνα διανοιχθῇ ἐν τῷ γρανιτικῷ ὄγκῳ αὐτὸς ὁ μυστηριώδης λαβύρινθος. Τὸ ἔργον δὲ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οἱ μηχανικοὶ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου οὐδόλως ὑστέρουν τῶν σοφῶν μηχανικῶν οἵτινες διορύσσουσι σήμερον τὰς σιδηροδρομικὰς σύριγγας.

Οἱ δύο πρῶτοι μῦσται, λόγῳ ἡλικίας, περιβεβλημένοι διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Θεσμοθέτου καὶ τῶν καθηκόντων τῆς ιεροτελεστίας, ὠδήγουν τὴν νύκτα τὸν ξένον δόκιμον, ὅστις ὤφειλε νὰ ὑπέικη εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ὁδηγῶν του, θεωρῶν τὰς γνώμας των ὡσεὶ διαταγὰς καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐρώτησιν δικαιούμενος. Ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς Μέμφιδος ἐξόδου του ἐπέδενον τοὺς ὀρθαλμοὺς του ἵνα μὴ δυνηθῇ νὰ γνωρίσῃ τὸ ὅπερ ἤθελε διατρέξῃ διάστημα οὐδὲ τὸ ἀπόκρυφον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελεν ὁδηγηθῇ.

Πειραθῶμεν ἤδη ν' ἀφηγηθῶμεν πῶς ἐξετυλίσσετο τὸ δρᾶμα τῶν ἐν λόγῳ ὑπογείων δοκιμασιῶν:

Ὁ δόκιμος ὁδηγεῖται ἐνώπιον τῆς Σφιγγός. Ἡ ὀρειχάλκινος θύρα ἀνοίγει καὶ ἐπανακλείει ἀθορύβως ὑπὸ τὴν ὄθησιν τοῦ μυστηριώδους ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ, ὁ εἰς τῶν Θεσμοθετῶν λαμβάνει λύχον ἐκ τοῦ τοίχου καὶ προηγείται φωτίζων τὴν ὁδόν· ὁ δεῦτερος ὁδηγεῖ τὸν δόκιμον κρατῶν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, ὅπως κατέλθῃ κλίμακα ἐλικοειδῆ ἐξ 22 βαθμίδων ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος ἀνοίγοι κλείεται ἐτέρα ὀρειχάλκινος θύρα δι' ἧς εἰσέρχονται εἰς αἶθουσαν κυκλοειδῆ. Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς θύρας εἶνε κεκαλυμμένον ἐξ ἐπιχρίσματος γρανιτικοῦ, ὁμοίου χρώματος τῶν πλευρῶν τῆς αἰθούσης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ διαχώρισμα τῆς θύρας. Ἐδῶ ἄρχεται ἡ δοκιμασία. Οἱ δύο Θεσμοθεταὶ σταματῶσι βιαίως τὸν δόκιμον προσπαθοῦντες νὰ τὸν πείσωσιν ὅτι εὕρισκεται εἰς τὴν ἄκραν ἀβύσσου εἰς ἣν ἐν βῆμα περιπλέον θὰ τὸν κατεκρήμνιζε. «Ἡ ἄβυσσος αὕτη, τῷ λέγουσι,

περικυκλοῖ τὸν ναὸν τῶν Μυστηρίων, προφυλάττουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς αὐθόχδους περιεργείας τῶν βεβήλων· ἀφίχθημεν ἐνωρίτερον· οἱ ἀδελφοί μας δὲν κατεβίβασαν εἰσέτι τὴν αἰωρητὴν γέφυραν δι' ἧς οἱ μῦσται μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἱερὰν γῆν. Ἄς ἀναμεινῶμεν τὴν ἄριζιν αὐτῶν· ἀλλ' ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν σου μὴ κινηθῇς τὸ παράπαν, σταύρωσον τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, μὴ καταβιβάσῃς τὸν ἐπίδεσμον τῶν ὀφθαλμῶν μὲν οὐ σοι δοθῇ τὸ σημεῖον νὰ προχωρήσῃς».

Ὁ δόκιμος γινώσκει ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν εἶνε πλέον κύριος ἑαυτοῦ καὶ ὅτι διὰ παθητικῆς ὑπακοῆς ὀφείλει νὰ διέλθῃ τοὺς κινδύνους δι' ὧν θὰ δοκιμασθῇ τό τε ψυχικὸν αὐτοῦ σθένος ὡς καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του. Ὑπεβλήθη ἐκουσίως καὶ ἐκ τοῦ προτέρου εἰς αὐτὸν τὸν ὅρον τῆς ὑπακοῆς. Ἐχει πεποίθησιν εἰς τὴν νοημοσύνην του, τὴν βούλησίν του· φλέγεται δ' ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γνωρίσῃ τὰ μυστήρια, ὧν τὴν κλεῖδα θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως· ἀλλ' ὅσῳ ἰσχυρὸν κ' ἐν νομίζῃ ἑαυτόν, ἔχει ἐν τούτοις αἰσθήσεις, αἱ δὲ αἰσθήσεις ῥιγοῦσιν ἐν τῷ οὐδῶ τῶν ἀγνώστων πραγμάτων.

Ἐν ὅσῳ ὁ δόκιμος περιστέλλεται ἐν ἑαυτῷ πειρώμενος νὰ συλλέξῃ δυνάμεις κατὰ τῆς πρώτης ταύτης συγκινήσεως, οἱ Θεσμοθέται λαμβάνουσιν ἕκ τινος βωμοῦ δύο ἐσθῆτας λινὰς καὶ λευκάς, δύο ζώνας, τὴν μίαν χρυσὴν τὴν δ' ἐτέραν ἀργυρᾶν, καὶ δύο προσωπίδας, τὴν μὲν εἰκονίζουσιν κεφαλὴν λέοντος, τὴν δέ, κεφαλὴν ταύρου. Ἡ λευκὴ ἐσθῆς εἶνε τὸ σύμβολον τῆς μαγικῆς ἀγνότητος· ὁ χρυσὸς τὸ σύμβολον τοῦ Ἡλίου, ὁ ἀργυρὸς τῆς Σελήνης· ἡ κεφαλὴ τοῦ Λέοντος, εἶνε τὸ συμβολικὸν τοῦ ζωδιακοῦ σημείου ὅπερ ἡ ἀστρολογικὴ γλῶσσα καθιεροῖ ὡς θρόνον τοῦ Ἡλιακοῦ Δαιμονίου· ἡ κεφαλὴ τοῦ Ταύρου συμβολίζει τὸ ζωδιακὸν σημεῖον ἐφ' οὗ ἡ Σελήνη ἐπιδρᾷ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν. Οἱ Θεσμοθέται περιβεβλημένοι διὰ τῶν μυστηριωδῶν τούτων ἰδιοτήτων εἰκονίζουσι λοιπὸν τὰ δύο αἰγυπτιακὰ Δαιμόνια Πι-Ρε καὶ Πι-Ίοχ ἅτινα διέπουν τὰς κινήσεις τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, τῶν δύο τούτων ἀστέρων εἰς οὓς ἡ Μαγεία ἀπέδιδε τὴν μεγαλειτέραν ἐπενέργειαν ἐπὶ τῶν γηγένων ὄντων. Ὁ συμβολισμὸς οὗτος ὑπεδήλου ἅφ' ἐτέρου ὅτι ἡ σπουδὴ τῶν νόμων τῆς ὁρατῆς φύσεως εἶνε ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς ἀνυψώσεως πρὸς τὸν ὑψηλότερον καταυγασμὸν τοῦ πνεύματος. Ἀλλ' ἡ ἔννοια τῶν ὀλικῶν σημείων ἀπεκαλύπτετο εἰς τὸν δόκιμον μετὰ τὸ πέρας μόνον τῶν δοκιμασιῶν.

"Αμα ὡς οἱ Θεσμοθέται περιβληθῶσι τὰς προσωπίδας, ἐτοιμάζεται ἐν τῷ ἐδάφει καὶ ἐν μεγίστῳ θορύβῳ καταπακτὴ τις, ἐπ' αὐτῆς δὲ φαίνεται φάσμα μηχανικὸν ἐξερχόμενον κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκ τοῦ κοιλώματος καὶ πάλλον δρέπανον, συγχρόνως δὲ φωνή τις πενήτης ἀκούεται κάτωθεν τῆς γῆς λέγουσα : «Οὐαὶ τῷ βεβήλῳ τῷ διαταράσσοντι τὴν ἡσυχίαν τῶν τεθνεώτων! . . .» Τότε δέ, ἀποσυρομένου παρ' ἐνός τῶν Θεσμοθετῶν τοῦ ἐπιδέσμου τοῦ δοκίμου, εὐρίσκεται οὗτος ἐνώπιον τῶν τριῶν τερατωδῶν μορφῶν, αἵτινες πειρῶνται νὰ τῷ προκαλέσωσι τὴν πρώτην λιποψυχίαν. Ἄν ὅμως ὁ δόκιμος διατηρήσῃ τὸ ἀρκοῦν σθένος ἀπέναντι τοῦ δρεπάνου ὅπερ ἐπτάκις διὰ διαδρομικῆς κινήσεως ἐπιψαύει τὸ σῶμά του, τότε τὸ φάσμα ἐξαφανίζεται, ἡ καταρρακτὴ ἐπανακλείεται, οἱ δὲ Θεσμοθέται ἐκκαλυπτόμενοι συγχαίρουσιν αὐτῷ διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν θάρρος του : «Ἡσθάνθης, τῷ λέγουσι, τὴν ψυχρότητα τοῦ θανατηφόρου σιδήρου καὶ ὅμως δὲν ὠπισθοχώρησες· παρετήρησες ἐκ τοῦ συνεγγυς τὸν τρόπον καὶ περιεφρόνησες αὐτόν· ἔχει καλῶς ἐν τῇ πατρίδι σου δύνασαι νὰ καταστῇς ἥρως καὶ νὰ θαυμασθῇς ὡς τοιοῦτος· ἀλλὰ, παρ' ἡμῖν, ὑπάρχει ἐτέρα ἀρετὴ ὑψηλοτέρα τῆς ἀνδρικῆς γενναιότητος, δηλ. ἡ ἐκουσίως ταπεινώσις, ἡ θριαμβεύουσα τῆς ματαιοφροσύνης. Ἐχεις τὸ σθένος πρὸς τοιαύτην νίκην τοῦ ἑαυτοῦ σου ;»

Ὁ δόκιμος, ἐνθαρρυνθεὶς οὕτως ὑπὸ τῆς εὐμενείας τῶν ἡδηγῶν του, νομίζει περατωθεῖσαν τὴν φυσικὴν δοκιμασίαν καὶ προσφέρεται θαρραλέως καὶ εἰς τὰς ἡθικὰς δοκιμασίας. «Καλὰ λοιπόν, τῷ λέγουν, ἀνάγκη τῶρα νὰ ἔρπῃς κατὰ γῆς μέχρις οὗ ἀφίχθῃς εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱεροῦ ἔνθα οἱ ἀδελφοὶ σὲ ἀναμένουσιν ἵνα σοι παράσχῃσι τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν δύναμιν πρὸς ἀντάλλαγμα τῆς ταπεινότητός σου· θέλεις νὰ ὑποβληθῇς εἰς αὐτὸ τὸ κοπιῶδες ταξίδιον ;» Ὁ δόκιμος δέχεται. «Λάβε λοιπόν αὐτὸν τὸν λύχνον· τοῦτο εἰκονίζει τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, τὸ παρακολουθοῦν ἡμᾶς ὅτε βαδίζομεν κεκρυμμένοι ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων βλεμμάτων. Ὑπαγε θαρραλέως· δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς ἢ σὲ αὐτὸν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ τῆς ἀπομονώσεως».

Ἐνῶ δὲ ὁ δόκιμος λαμβάνει τὸν λύχνον παρὰ τοῦ ἐνός τῶν Θεσμοθετῶν, ὁ ἕτερος Θεσμοθέτης ἄπτεται μηχανισμοῦ τινος, κεκρυμμένου ἐν τῷ τοίχῳ καὶ οὕτως ἀνοίγεται πάροδος ἀψιδοειδής, τόσῳ στενὴ καὶ χαμηλὴ, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τὴν διέλθῃ ἢ ἔρπων ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν. «Ἡ ὁδὸς αὕτη ἔσται διὰ σέ, τῷ λέγουσιν

οἱ Θεσμοθέται, ἡ εἰκὼν τοῦ μηνήματος ἐν ᾧ πᾶς τις θὰ κατακλιθῇ τὴν ἐσπέραν τῆς γηίνου ζωῆς, ἵνα ἀφυπνισθῇ, ἐλεύθερος τῆς σκοταίης ὕλης, εἰς τὴν αἰώνιον αὐγὴν τῆς ζωῆς τῶν Πνευμάτων. Ἐνίκησες τὸ φάσμα τοῦ ●κνάτου· ὕπαγε νὰ θριαμβεύσῃς τῶν καταπλήξεων τοῦ τάφου».

Ἄν ὁ δόκιμος ἐφαίνετο διστάζων νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν ὁπὴν, οἱ Θεσμοθέται ἀπείχον νὰ τον κατηγορήσωσιν ἐπὶ ἀδυναμίᾳ ἢ νὰ τον ἐνθαρρύνωσιν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δοκιμασίας. Ἀνέμενον ἐν σιγῇ ἐπὶ τινα λεπτά· ἂν δὲ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τούτων δὲν ἀπεφάσιζεν ὁ δόκιμος, τότε ἐπέδενον καὶ πάλιν δι' ἐπιδέσμου τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸν ὠδήγουν ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ τόπου. Δὲν ἐπετρέπετο δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ ἀργότερον ἡ δοκιμασία· ἀμέσως ἐξεδίδετο ἡ ἀπόφασις τῆς ἀνικανότητος. Ἄν εὐχαρίστως ἀνεδέχετο ὁ δόκιμος, τότε οἱ Θεσμοθέται τὸν ἀπεχαιρέτων εὐχόμενοι αὐτῷ εὐόδιον. Ἄμα ὡς τὸ σῶμα τοῦ δοκίμου ἐχάνετο ἐν τῷ γρανιτικῷ σωλῆνι, ἡ ὀρειγάλ-κινος πλάξ ἐπανεπιπτεν ὀπισθεν μετὰ μεταλλικοῦ δούπου, φωνὴ δὲ τις μακρόθεν ἤκουετο λέγουσα : «Ἐνταῦθα ἀπόλλυνται οἱ μωροὶ οἱ ὀρεγόμενοι τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἰσχύος! . . .»

Ὁ θρηνώδης οὗτος λόγος, ἐπτάκις ἐπαναλαμβανόμενος δι' ἀκουστικοῦ μηχανισμοῦ, θλιβερώς ἤχεϊ ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ δοκίμου. Ἐγένετο ἄρ' αὖ γε θῦμα τῆς ἀπερισκέπτου ἐμπιστοσύνης του ; Μήπως οἱ Μάγοι καταδικάζουσιν εἰς θάνατον πάντα ξένον ἐφίεμενον νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστήριά των ; Ἀλλὰ τότε διατί δὲν τὸν ἐφόνευσον διὰ τοῦ δρεπά-νου ; Διατί νὰ τὸν ἐνταφιάσωσι ζῶντα ; Διατί νὰ τῷ δώσωσι λύχνον ; Ἡ ἀμφιβολία μεμιγμένη μετὰ τοῦ τρόμου προῦκάλει πλείονα ἀγωνίαν. Ἐν τούτοις ἔρπει ὀλίγον ἔτι πρὸς τὰ πρόσω καὶ παρατηρεῖ μετ' αὐξούσης πάντοτε ταραχῆς ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ σωλῆνος εἶνε ἐπικλινῆς καὶ ὅτι βυθίζεται οὗτος ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Μέχρι τίνος προχωρεῖ ἄρ' αὖ γε ἡ κατωφέρεια αὕτη ; Καὶ ἂν ὁ μικρὸς λύχνος σθεσθῇ ; τί μέλλει γενέσθαι ; Ἐρπεί . . . ἔρπει ἀκόμη. Αἴφνης παρατηρεῖ ὅτι ὁ μὲν σωλὴν ἤρξατο διαστελλόμενος, ὁ δὲ θόλος ἀνυψούμενος, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος ἐξακολουθεῖ καὶ πάλιν κατωφερές· ἀφικνεῖται, ἐν τέλει, εἰς τὸ χεῖλος εὐρέος κρατῆρος, ἐν σχήματι ἀνεστραμμένου κώνου, οὗτινος οἱ τοῖχοι ἐπικαλύπτονται ἐκ τίνος ἐπιχρίσματος τόσῳ ἐστιλθωμένου, ὥστε κατὰ τὰς τρεμοῦσας ἀναλαμπὰς τοῦ λύχνου φαίνονται ὥσπερ ἐκ χάλυβος. Κλίμαξ σιδηρᾶ διαδέχεται τὸν σωλῆνα καὶ

ἐμβυθίζεται εἰς σκότος ἀνυπολόγιστον. Ἐμπροσθεν . . . τὸ ἄγνωστον, πλῆρες κινδύνων· ὀπισθεν . . . ὀπισθοχώρησις ἀπηγορευμένη· μεταξὺ δ' αὐτῶν τῶν δύο ἀπειλῶν, ἀδράνεια τις, ἐν ἀθυμίᾳ καὶ μετὰ τοῦ θανάτου ἐν σκιαγραφίᾳ, δύναται ν' ἀποτρελλάνῃ καὶ τὸν στωϊκώτερον τῶν φιλοσόφων. Τὸ λογικὸν ἐν τούτοις δίδει τελευταίαν τινὰ συμβουλήν· δέον νὰ προχωρήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα μέχρι τῶν ὁρίων τοῦ δυνατοῦ.

Ἡ σιδηρᾷ κλίμαξ ἀριθμεῖ 78 στηρίγματα, οἷονεὶ βαθμίδας· φθὰς ὁ δόκιμος εἰς τὸ κατώτερον, ἀναγνωρίζει μετὰ νέας φρίκης ὅτι ὁ κω-
νος καταλήγει εἰς βράθρον χαῖνον, ὅπερ τὸν προσελκύει ὡς τὸ τελευ-
ταῖον μυστήριον τῆς ἀδυσωπότητος μοίρας. Ῥιγῶν ἐξ ὑπερτάτου τρό-
μου, ἀλλ' ἐπικαλούμενος πρὸς ἀντίληψιν τὴν ἐσχάτην δύναμιν τῆς
ἀπελπισίας, ἀναβαίνει ἔρπων ἀναβαθμίδας τινὰς καὶ περισκοπεῖ μετὰ
τρόμου τὸ παρὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτὸς τοῦ λύχνου φωτιζόμενον μικρὸν
διάστημα. Διαβλέπει τότε ἀριστερᾷ σχισμᾷ τινά, ἣν δὲν εἶχε παρα-
τηρήσει κατὰ τὴν κατὰβασίν του. Διὰ τῆς ῥωγᾶδος ταύτης δύναται
νὰ διέλθῃ εἰς ἄνθρωπος. Ἐνῶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀναρτᾶται ἐκ τῆς
κλίμακος, φέρει διὰ τῆς ἐτέρας τὸν λύχνον πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἀνακα-
λύπτει βάθρα τινά· θὰ εἶνε βέβαια κάποια ὁδός· ἀλλὰ ποῦ νὰ ἄγῃ;
. . . ὅπωςδὴποτε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ βράθρου· ἐπὶ ματαίῳ δὲν
θὰ ἐτέθησαν ἐκεῖ τὰ βάθρα ταῦτα. Ἐπὶ τοῦ πρώτου λοιπὸν ἐξ αὐτῶν
σπύδει ν' ἀναπαυθῇ, ἐπ' ὀλίγον ὁ δόκιμος καὶ οὕτω τῷ ἐπ' ἀνέρχονται
ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη. Ἐννοεῖ ἐνστικτικῶς, καίτοι μὴ βλέπων τὸν
τρόπον, ὅτι προσεγγίζει εἰς τὸ τέλος τῆς δοκιμασίας· μέμφεται ἑαυ-
τοῦ ἐπὶ τῇ ἐνδομύχως ἀπευθυνθείσῃ κατηγορίᾳ κατὰ τῶν Μάγων καὶ
ἀναμνησκέσθαι τῆς προειδοποιήσεώς των· ὕπαγε ἀφόβως· οὐδένα
ἔχεις νὰ φοβῆσαι ἢ σεαυτὸν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ τῆς μοναξίας.

Μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν, ἐπενεγκοῦσαν τὴν γαλήνην εἰς τὴν
διάνοιάν του ἀνίπτεται καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ῥωγμήν, βαδίζων μετὰ
προσοχῆς ἐπὶ τῶν στενῶν βαθμίδων. Ἡ ὁδὸς αὕτη στρέφεται ἐλικο-
ειδῶς καὶ διέρχεται τὸν βράχον ὥσπερ τρύπανον. Εἰς τὸ 22ον βάθρον
ἵδρυται ὀρειχάλκινον δρύφακτον, δι' οὗ ὁ δόκιμος διακρίνει ἐκτενῇ
παστάδα ὑποβασταζομένην ὑπὸ καρυατίδων τετορνευμένων καὶ εἰ-
κονιζουσῶν 24 σφίγγας, δώδεκα δεξιᾶ καὶ δώδεκα ἀριστερᾶ. Ἐν ἐκά-
στῳ δικστήματι, διαχωρίζοντι δύο σφίγγας, ὁ τοῖχος εἶνε κεκαλυμ-
μένος ἐκ τοιχογραφημάτων παριστανόντων πρόσωπα καὶ σύμβολα

μυστηριώδη. Αὐτοὶ οἱ 22 πίνακες τεθειμένοι ἀνὰ δύο κατὰ πρόσωπον φωτίζονται ὑπὸ 11 τριπόδων ὀρειχαλκίων, τοποθετημένων ἐντὸς γραμμῆς διαχωρίζουσας κατὰ μῆκος τὸ μέσον τῆς παστάδος. Ἐκαστος τρίπους φέρει ἀνὰ μίαν σφίγγα κρυσταλλίνην, ἐν ᾗ καίει θρυαλλὶς ἐξ ἀμιάντου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐλαίου ἀρωματισμένου.

Εἰς Μάγος, φέρων ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ ὄνομα Παστοφόρος (φύλαξ τῶν ἱερῶν συμβόλων), προσέρχεται ν' ἀνοίξῃ τὸ δρύφρακτον καὶ λέγει πρὸς τὸν δόκιμον ὑπομειδιῶν: «Υἱὲ τῆς Γῆς, ὡς εὖ παρέστης. Διέφυγες τῆς παγίδος τῆς ἀβύσσου, ἀνεκάλυψες τὴν ὁδὸν τῶν σοφῶν. Ὀλίγοι πρὶν σοῦ ὑπερενίκησαν αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν· οἱ ἕτεροι ἀπώλοντο. Ἐπειδὴ ἡ μεγάλη Ἴσις σὲ προστατεύει, θά σε ὁδηγήσῃ, ὡς ἐλπίζω, ὕγιᾶ καὶ σῶον μέχρι τοῦ ἀδύτου, ἔνθα ἡ ἀρετὴ στεφανοῦται. Ὁφείλων νὰ σοι εἴπω ὅτι καὶ ἄλλοι κινδυνοὶ σὲ ἀναμένουσι, μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ σε ἐνθαρρύνω, ἐξηγῶν σοι ἐνταῦθα σύμβολά τινα ὧν ἡ κατανόησις δημιουργεῖ περὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁπλισμόν τινα ἄτρωτον. Ἐλθέ νὰ ἴδῃς μετ' ἐμοῦ αὐτὰς τὰς ἱεράς εἰκόνας· ἄκουσον τῶν λόγων μου μετὰ συννοίας· γνόντες σοῦ νὰ διακρατήσῃς αὐτοὺς ἐν τῇ μνήμῃ, οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου, ὅταν ἐπαναβῇς ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ ὦσιν ἡττον σοῦ ἰσχυροί.»

Ἐπισκοπῶν ἀλληλοδιαδόχως ὁ δόκιμος τὰ 22 σχεδιογραφήματα τῆς παστάδος ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὴν περὶ αὐτῶν ἐπομένην διδασκαλίαν τοῦ Παστοφόρου.

*
* *

Ἡ ἐπιστήμη τῆς Βουλῆσεως, ἀρχὴ πάσης Σοφίας καὶ πηγὴ πάσης Δυνάμεως, περιλαμβάνεται ἐν εἴκοσι καὶ δύο *Μυστηρίοις* ⁽¹⁾ ἢ ἱερογλυφικοῖς συμβολισμοῖς, ὧν ἐκάστη ιδιότης καλύπτει μίαν ἐννοιαν, καὶ ὧν τὸ σύνολον συνίστησι μίαν *Διδασκαλίαν ἀπόλυτον*, ἐντυπωμένην ἐν τῇ μνήμῃ διὰ τῆς ἀνταποκρίσεως αὐτῶν πρὸς Γράμματα τῆς Ἱερᾶς Γλώσσης καὶ πρὸς τοὺς Ἀριθμοὺς οἵτινες συνεννοῦνται πρὸς αὐτὰ τὰ Γράμματα. Ἐκαστον *Γράμμα* καὶ ἕκαστος *Ἀριθμὸς*, ὁπόταν τὸ βλέμμα τοὺς παρατηρῇ ἢ ὁ λόγος τοὺς προφέρῃ, ἐκφράζει

(1) Σ. Μ. Arcane (ἐκ τοῦ ἀρκα, κιθωτίου). Ἐκφρασις συμβολικὴ ἀποκρύπτουσα ἀπὸ τὰ ὅμματα τῶν βεβήλων μυστήριον τι τοῦ ἐσωτερικοῦ.

μίαν πραγματικότητα τοῦ Θείου Κόσμου, τοῦ νοεροῦ Κόσμου καὶ τοῦ φυσικοῦ Κόσμου. Ἐκαστον μυστηριώδες σύμβολον, ὁρατὸν καθιστάμενον καὶ ἀπτὸν διὰ τινος ἐξ αὐτῶν τῶν εἰκόνων, εἶνε ὁ τύπος ἐνὸς νόμου τινὸς τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως ἐν τῇ σχέσει αὐτῆς πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ ὕλικὰς δυνάμεις ὧν ὁ συνδυασμὸς παράγει τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ Ι.—ΓΡΑΜΜΑ Αθωίμ (Α). — ΑΡΙΘΜΟΣ 1.

$A=1$ ἐκφράζει ἐν τῷ Θείῳ Κόσμῳ τὸ Ὅν τὸ ἀπόλυτον, τὸ περιλαμβάνον καὶ ἐξ οὗ ἀπορρέουσιν ἅπαντα τὰ δυνατὰ γενέσθαι. — Ἐν τῷ Κόσμῳ τῶνοερχῶ τὴν Μονάδα, τὸ στοιχεῖον καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ἀριθμῶν τὴν Βούλησιν, ἀρχικὸν στοιχεῖον τῶν πράξεων. — Ἐν τῷ Κόσμῳ τῶ φυσικῷ (1) τὸν Ἀνθρώπον, τὸν ὑπεράνω τῶν ἄλλων σχετικῶν ὄντων τεθειμένον, τὸν κεκλημένον ν' ἀνυψωθῇ εἰς τὰς ἑμοκέντρους σφαίρας τοῦ ἀπολύτου, διὰ τινος κεννῶς ἀναπτύξεως τῶν δυνάμεών του.

(1) Ὁ φυσικὸς κόσμος σύγκειται ἐκ τῶν βασιλείων τῆς ὕλης, τοῦ ὀρυκτοῦ, τοῦ φυτικοῦ, τοῦ ζωικοῦ, τοῦ ρευστοειδοῦς (fluidique) ἐκ τῆς διακεκριμένης ὑπάρξεώς των, ἐκ τῶν συναφειῶν καὶ τῶν ἀντιθέσεων των ἐκ τοῦ συγκράματος αὐτῶν καὶ τῶν ἀενάων μεταμορφώσεών των, καὶ ἐκ τῶν ὀργανικῶν νόμων τῶν διακρατούντων τὴν οὐσιωδὴ μονάδα τῆς οὐσίας, ἐν τῇ ἀπείρῳ μεταβολῇ τῶν προϊόντων αὐτῆς.

Ὁ νοερὸς κόσμος ἐκδηλοῦται ἐντὸς τοῦ φυσικοῦ κόσμου, διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Αἱ ἔμφυτοι ἡμῶν δυνάμεις ἀναπτύσσονται καὶ ἐπεκτείνονται διὰ τῆς αἰσθήσεως, τῆς γνώσεως, τῆς κρίσεως, τῆς βουλῆσεως. — Ἡ αἰσθησις βεβαιοῖ τὴν ζωὴν ἡ γνώσις διακρίνει τὰς μορφὰς αὐτῆς τῆς ζωῆς ἡ κρίσις τὰς συμπαράβάλλει ἡ βούλησις ἐπενεργεῖ ἐπ' αὐτῶν καὶ ὑφίσταται ἡ καταδυναμίζει τὰς ἀντιδράσεις των.

Ὁ Θεὸς κόσμος, περιλαμβάνων τοὺς δύο ἐτέρους, εἶνε ἡ ἀένναος πηγὴ ἐξ ἧς ἀναβλύζει πᾶσα ζωὴ, ἔν τε τῇ φυσικῇ τάξει καὶ τῇ διανοητικῇ, διεπομέναις παρὰ τῆς ὑπερτάτης διανοίας καὶ παρὰ τῆς ἀπολύτου σοφίας.

Οἱ Μάγοι ἀπεῖχον τῆς ἐρμηνείας τοῦ Θεοῦ. Τὸν ὀνόμαζον *Idragon* καὶ ἐνέγλυψαν ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τῶν ναῶν των τὴν ἐξῆς διασωθεῖσαν ἐπιγραφὴν : «Εἰμὶ ὁ ὢν, ὁ πρῶν, ὁ ἐπόμενος· οὐδεὶς δύναται ν' ἀνασύρῃ τὸν πέπλον μου.» Προσεπάθουν ἐν τούτοις νὰ γνωρίσωσι τοῖς ἄλλοις τὴν θεῖαν παρουσίαν λέγοντες ὅτι ὁ Θεὸς συγκοινωνοῖ μεθ' ἡμῶν διὰ τῆς κατνοήσεως τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς γνώσεως τοῦ ἀγαθοῦ, διὰ τῆς δημιουργοῦ ρουλήσεως, κλπ.

Τὸ μυστηριώδες σύμβολον 1 εἰκονίζεται ἐκ τοῦ Μάγου (παρίστησι δηλ. Μάγον), τύπον τοῦ τελείου ἀνθρώπου, κεκτημένου δηλ. τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις του. Εἰκονίζεται ὀρθός: τοῦτο δηλοῖ τὴν στάσιν τῆς βουλήσεως προβαίνουσας πρὸς τὸ δρᾶν. Ἡ ἐσθῆς του εἶνε λευκή, εἰκὼν τῆς ἀρχικῆς ἢ ἀνακτηθείσης ἀγνότητος. Ὅφιν οὐροβόρος χρησιμεύει αὐτῷ ὡς ζώνῃ: τοῦτο εἶνε τὸ σύμβολον τῆς αἰωνιότητος. Τὸ μέτωπόν του στέφεται διὰ κύκλου χρυσοῦ: ὁ χρυσὸς δηλοῖ φῶς· ὁ κύκλος ἐκφράζει τὴν παγκόσμιον περιφέρειαν ἐντὸς τῆς ὁποίας περιφέρονται τὰ κτίσματα. Ἡ δεξιὰ τοῦ Μάγου κρατεῖ σκῆπτρον χρυσοῦν: ἔμβλημα ἐξουσίας, καὶ ὑψοῦται πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς σημείον ἐφέσεως καὶ ἀνυψώσεως πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν σοφίαν, τὴν ἰσχύν. Ἡ ἀριστερὰ ἐκτείνει τὸν λιχνόν πρὸς τὴν γῆν, ἵνα σημάνῃ ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ τελείου ἀνθρώπου εἶνε τὸ βασιλεῦεν ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Ἡ διπλῇ αὕτη χειρονομία ἐκφράζει ἐπίσης ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη βούλησις ὀφείλει ν' ἀντανακλᾷ ἐδῶ κάτω τὴν θείαν βούλησιν, πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ παρεμπόδισιν τοῦ κακοῦ. Ἐμπροσθεν τοῦ Μάγου, ἐπὶ τινος κυβικῆς πέτρας, κεῖνται ποτῆριον, ρομφαία καὶ σίγλος, νόμισμα χρυσοῦν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εἶνε γεγλυμμένος σταυρὸς. Τὸ ποτῆριον σημαίνει τὴν ἀνάμειξιν τῶν παθῶν τῶν συντεινόντων πρὸς εὐδαιμονίαν ἢ κακοδαιμονίαν, ἀναλόγως τῆς πρὸς αὐτὰ θέσεως ἡμῶν ὡς κυρίων αὐτῶν ἢ ὡς δούλων. Ἡ ρομφαία εἰκονίζει συμβολικῶς τὴν ἐργασίαν, τὴν τὰ προσκόμματα διασχίζουσαν πάλην, καὶ τὰς δοκιμασίας τῆς ὁδύνης. Ὁ σίγλος, σημείον ὠρισμένης ἀξίας, παρίστησι τοὺς πραγματοποιηθέντας πόθους, τὰ συμπληρωμένα ἔργα, τὸ ποσὸν τῆς διὰ τῆς ἐγκαρτερήσεως κτηθείσης ἰσχύος καὶ τὴν δραστικότητα τῆς βουλήσεως. Ὁ σταυρὸς, σφραγὶς τοῦ ἀπείρου, οὗτινος ὁ σίγλος φέρει τὸ σημείον, ἀναγγέλλει τὴν μέλλουσαν ἀνύψωσιν αὐτῆς τῆς ἰσχύος εἰς τὰς σφαίρας τοῦ μέλλοντος.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι ὁ ἀνθρωπος ὀφείλει, ὡς ὁ Θεός, νὰ δρᾷ ἀενάως. Μηδὲν βούλεσθαι, μηδὲν πράττειν εἶνε ἐπίσης ὀλέθριον ὡς τὸ βούλεσθαι ἢ πράττειν τὸ κακόν. Ἄν ὁ Μάγος ἐμφανισθῇ μεταξὺ τῶν μαντικῶν σημείων τοῦ Ὁροσκοπίου σου, τοῦτο ἀναγγέλλει ὅτι σταθερὰ βούλησις καὶ ἐμπιστοσύνη εἰς σὲ αὐτόν, διευθυνόμεναι παρὰ τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῆς δικαιοσύνης, θὰ σὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν καὶ θὰ σὲ προφυλάξωσιν ἀπὸ τοῦ κινδύνου τῆς πορείας.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΥΜΒΟΛΟΝ II. — ΓΡΑΜΜΑ Βεῖνθιν (B). —

ΑΡΙΘΜΟΣ 2

B=2 ὑποδηλοῖ, ἐν τῷ θεῷ Κόσμῳ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀπολύτου ὄντος, τοῦ περιλαμβάνοντος τοὺς τρεῖς ὅρους πάσης ἐκδηλώσεως: τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστώς, τὸ μέλλον. — Ἐν τῷ νοερῷ Κόσμῳ, τὴν Δυάδα, ἀνταύγειν τῆς Μονάδος τὴν Ἐπιστήμην, κατανόησιν τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων. — Ἐν τῷ φυσικῷ Κόσμῳ, τὴν γυναῖκα, τύπον τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ συνενουμένην αὐτῷ πρὸς ἐκπλήρωσιν ὁμοίου βίου.

Τὸ II μυστηριῶδες σύμβολον εἰκονίζεται διὰ γυναικὸς καθημένης εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ ναοῦ τῆς Ἰσιδος, μεταξὺ δύο κίωνων. Ὁ πρὸς δεξιὰ κίων εἶνε ἐρυθρός· τὸ χρῶμα τοῦτο δηλοῖ τὸ καθαρὸν πνεῦμα καὶ τὴν φωτεινὴν ἀνύψωσίν του ὑπὲρ τὴν ὕλην. Ὁ ἀριστερὸς κίων εἶνε μέλας, εἰκονίζει δὲ τὴν νύκτα τοῦ χάους, τὴν καθειρξίν τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος ἐντὸς τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης. Ἡ γυνὴ στέφεται διὰ τιάρης φερύσης ἡμισέληνον καὶ περικαλύπτεται ὑπὸ πέπλου, οὐτινος αἱ πτυχαὶ πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν ἡλιακὸν σταυρόν, ἐπὶ δὲ τῶν γονάτων βιβλίον ἀνοικτὸν ὅπερ ἡμικαλύπτει διὰ τοῦ μανδύου. Αὐτὸ τὸ συμβολικὸν σύνολον προσωποποιεῖ τὴν ἀπόκρυφον Ἐπιστήμην τὴν ἀναμένουσαν τὸν μύστην εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ ἀδύτου τῆς Ἰσιδος, ἵνα τῷ διακοινώσῃ τὰ μυστήρια τῆς παγκοσμίου Φύσεως. Ὁ ἡλιακὸς σταυρὸς (ἀνάλογος πρὸς τὸ Ἰνδικὸν Lingam¹) σημαίνει τὴν γονιμοποίησιν τῆς ὕλης διὰ τοῦ πνεύματος· σημαίνει ὡσαύτως, ὡς σφραγὶς τοῦ ἀπείρου, ὅτι ἡ ἐπιστήμη προέρχεται παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι αὕτη εἶνε ἄνευ ὁρίων ὡς ἡ πηγὴ της. Ὁ πέπλος περικαλύπτων τὴν τιάραν καὶ μεταπίπτων ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ ἀλήθεια ἀποκρύπτεται ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῆς βεβήλου περιεργείας. Τὸ ἡμικεκρυμμένον βιβλίον δηλοῖ ὅτι τὰ

(Ἔπεται συνέχεια).

1) Τὸ Lingam ἦτο τὸ μεταφορικὸν σημεῖον τοῦ γάμου. Ἡ ἱερατικὴ ἀρχαίότης δὲν ἀπέδιδεν αἰσχυνητὴν ἰδέαν εἰς τὴν θέαν τῶν παραγωγῶν ὀργάνων. Ἡ διαφορὰ τῶν ἡθῶν περιώρισε μετὰ ταῦτα αὐτὰ τὰ σύμβολα εἰς τοὺς μυστικούς νουὺς τῆς μύθσεως, ἀλλὰ τὰ ἥθη δὲν ἐγένοντο διὰ τοῦτο καλλίτερα.

ΝΕΟΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιτῶν εἰκόνα τῶν λόγων δεόν μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνιᾶς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀχάνθας ἐκκλίνειν».
(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ

Μυστήρια τῶν πυραμίδων.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

μυστήρια δὲν ἀποκαλύπτονται ἢ ἐν τῇ μοναξίᾳ, εἰς τὸν σοφὸν τὸν ἐν σιγῇ αὐτὸν νοῦν εἰς ἑαυτὸν συλλέγοντα» καὶ κρατοῦντα κρατερώς καὶ γαληνίως ἑαυτοῦ.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ πνεῦμα φωτίζεται ἀναζητοῦν τὸν Θεὸν διὰ τῶν ὀρθολογῶν τῆς Βουλῆσεως. Ὁ Θεὸς εἶπε «Γεννηθήτω τὸ φῶς» καὶ τὸ φῶς ἐπλημύρῃσε τὸ διαστημα. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ λέγῃ: «Ἐκδηλοῦσθαι μοι ἡ Ἀλήθεια, γένοιτό μοι τὸ Ἀγαθόν!» Ἄν δὲ ὁ ἄνθρωπος κατέχη ὑγιᾶ βούλησιν, θὰ ἴδῃ τὴν Ἀλήθειαν λάμ-

πουσαν, καί, παρ' αὐτῆς ὀδηγούμενος, θὰ ἐπιτύχη τοῦ ποθουμένου.
 "Αν τὸ σύμβολον Π φαῖνῃ ἐπὶ τοῦ Ὁροσκοπίου σου, κροῦσον θαρ-
 ραλέως τὴν θύραν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀνοιγήσεται σοι· ἀλλὰ σπού-
 δασον ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ὁδὸν εἰς ἣν θὰ εἰσέλθῃς. Στρέφε το πρό-
 σωπον εἰς τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας
 δοθήσεται σοι. Ἀπόκρυπτε τοὺς σκοποὺς σου, ἵνα μὴ περιέλθωσιν εἰς
 τὴν ἀντιλογίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΙΙΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Γομορ (Γ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 3.

Γ=3 δηλοῖ, ἐν τῷ θείῳ Κόσμῳ, τὴν ὑπερτάτην Δύναμιν, τὸν αἰω-
 νίως ἐν ἐνεργείᾳ Νοῦν, τὴν ἀπόλυτον Σοφίαν.—Ἐν τῷ νοερῷ Κόσμῳ,
 τὴν παγκόσμιον γονιμότητα τοῦ ὄντος — Ἐν τῷ φυσικῷ Κόσμῳ,
 τὴν Φύσιν ἐν ἐργασίᾳ, τὴν βλάστησιν τῶν πράξεων τῶν ἐκ τῆς Βου-
 λήσεως ἀναφυομένων.

Τὸ μυστήριον ΙΙΙ εἰκονίζεται 1) . . .

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ ἐπιβεβαιοῦν καὶ θέλειν τὸ δίκαιον,
 ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ δημιουργεῖν σχεδὸν ἤδη αὐτά· ἐπιβεβαιοῦν καὶ
 θέλειν τὸ ἀντίθετον, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς τὴν
 ἀπώλειαν. "Αν τὸ ΙΙΙ μυστήριον ἐκδηλωθῇ μεταξὺ τῶν μαντικῶν
 σημείων τοῦ Ὁροσκοπίου σου, ἔλπιζε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιχει-
 ρήσεών σου, ἀρκεῖ νὰ γινώσκῃς νὰ συνενοῖς τὴν γονιμοποιούσαν δρα-
 στικότητα πρὸς τὴν ὀρθοφροσύνην τοῦ πνεύματος, τὴν ἐπιφέρουσαν
 τὴν καρποφορίαν τῶν ἔργων.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΙV.—ΓΡΑΜΜΑ Διναιν (Δ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 4.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι οὐδὲν ἀνθίσταται εἰς τὴν στερρὰν βού-
 λησιν τὴν ὡς μοχλὸν ἔχουσιν τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δι-
 καίου. Τὸ μάχεσθαι πρὸς τὸ ἀφικνεῖσθαι ἐπὶ τὸ πέρας τῆς εὐχῆς»,
 εἶνε κᾶτι τι πλεον τοῦ δικαϊώματος, εἶνε καθῆκον. Ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι
 τούτῳ θριαμβεύων ἐκπληροῖ τὴν ἐπίγειον ἀποστολὴν του· ὁ δὲ ὑπο-
 κύπτων κατὰ τὴν ἀφοσίωσίν του προσκτᾶται τὴν ἀθανασίαν. "Αν τὸ

1) Σ. Μ. Ἀναβάλλομεν ἐς ἄλλοτε τὴν περιγραφὴν των εἰκόνων τῶν ἐτέρων
 συμβόλων.

μυστηριώδες σύμβολον IV φαίνεται ἐπὶ τοῦ Ὁροσκοπίου σου, σημαίνει ὅτι ἡ πραγματώσις τῶν ἐλπίδων σου ἐξαρτᾶται ἐκ τινος ὄντος ἰσχυροτέρου σοῦ : ζήτησον νὰ τὸ γνωρίσῃς καὶ ἐξεῖς τὴν ὑποστήριξίν του.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ V.—ΓΡΑΜΜΑ Eni (E).—ΑΡΙΘΜΟΣ 5.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι πρὶν ἢ εἶπης διὰ τίνα ὅτι εἶνε εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς δέον νὰ γινώσκῃς πῶς ἐχρησιμοποίησε τὴν θέλησίν του, διότι πᾶς τις δημιουργεῖ τὸν βίον του κατὰ τὴν εἰκόνα τῶν ἔργων του. Τὸ Δαιμόνιον τοῦ Ἀγαθοῦ εἶνε δεξιᾶ σου, τὸ δὲ τοῦ Κακοῦ ἀριστερᾶ· ἡ φωνὴ των δὲν ἀκούεται ἢ παρὰ τῆς συνειδήσεώς σου : σύλλεξον εἰς ἑαυτὸν τὸν νοῦν, καὶ ἀποκριθῇσεται σοι.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VI.—ΓΡΑΜΜΑ Ur (U,V).—ΑΡΙΘΜΟΣ 6.

Μέμνησο ὅτι παρὰ τῷ κοινῷ τῶν ἀνθρώπων, τὸ θέλημα τῆς κακίας προσελκύει μᾶλλον ἢ ἡ αὐστηρὰ ὠρασιότης τῆς ἀρετῆς. Ἄν τὸ μυστηριώδες σύμβολον VI παρουσιάσῃται εἰς τὸ Ὁροσκοπίόν σου, πρόσεχε εἰς τὰς ἀποφάσεις σου. Τὰ προσκόμματα φράττουσι τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας ἢ ἐπιδιώκεις· αἱ ἐναντιότητες περιίπτανται περὶ σέ, ἡ δὲ βούλησίς σου ἐνδοιάζει μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων μερῶν. Ἡ ἀμφιταλάντευσις τῆς γνώμης, ἐν παντὶ πράγματι, εἶνε ὀλεθριωτέρα τῆς κακῆς ἐκλογῆς. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἢ ὀπίσω, ἀλλὰ μὴ δίςταζε, καὶ γίνωσκε ὅτι ἄλυσις ἐξ ἀνθέων εἶνε μᾶλλον δυσδιάρρηκτος ἢ σιδηρᾶ ἄλυσος.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VII.—ΓΡΑΜΜΑ Zain (Z).—ΑΡΙΘΜΟΣ 7.

Μέμνησο ὅτι τὸ κράτος τοῦ κόσμου ἀνήκει εἰς τοὺς κατέχοντας τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πνεύματος, δηλ. τὸ φῶς τὸ φωτίζον τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς. Συντρίβων τὰ προσκόμματα, συντρίβεις τοὺς ἐχθρούς σου, αἱ δ' εὐχαί σου θὰ πραγματωθῶσιν, ἂν προσέλθῃς πρὸς τὸ μέλλον μετὰ θάρρους ὠπλισμένου διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ δικαίου σου.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VIII. — ΓΡΑΜΜΑ Ἡλητα (H). — ΑΡΙΘΜΟΣ 8.

Μέμνησο ὅτι τὸ νικᾶν καὶ δεσπόζειν τῶν ὑπερβληθέντων προσκομμάτων, εἶνε μέρος τι μόνον τῆς ἀνθρωπίνης ὑποχρεώσεως. Ἀλλὰ πρὸς

συμπλήρωσιν αὐτῆς, δέον νὰ ἰσοσταθμίση τις ἀπάσας τὰς εἰς ἐνέργειαν τεθείσας δυνάμεις. Πάσης δράσεως παραγωγῆς μίαν ἀντίδρασιν, ἡ Βούλησις ὀφείλει νὰ προϊῇ τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων, ἵνα τὴν μετριάσῃ ἢ ἐξουδετερώσῃ. Πᾶν μέλλον ἀμφιταλαντεύεται μεταξύ τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Πᾶσα διάνοια ἀγνοοῦσα τὴν διὰ τῆς ἰσορροπίας ἐδραίωνσιν της ὁμοιάζει πρὸς ἥλιον εἰς ἐξάμβλωσιν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΙΧ.—ΓΡΑΜΜΑ Θῆτα (Θ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 10.

Μέμνησο ὅτι ἡ Σύνεσις εἶνε ὁ ὀπλισμός τοῦ Σοφοῦ. Ἡ Περίσκεψις συντελεῖ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῶν σκοπέλων ἢ τῶν ἀδύσσωσιν καὶ τὴν προαίσθησιν τῆς προδοσίας. Λάμβανε αὐτὴν ὡς ὀδηγὸν εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας. Οὐδὲν ἀδιάφορον ἐνταῦθα· χάλιξ δυνατὸν ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ ἄρμα ἡγεμόνος. Μέμνησο ὅτι ἂν ὁ Λόγος ἢ ἀργυροῦς, ἢ Σιγῇ ὅμως εἶνε χρυσῇ.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ Χ.—ΓΡΑΜΜΑ Ιορι (Ι).—ΑΡΙΘΜΟΣ 10.

Μέμνησο ὅτι ἵνα δύνηται τις, δέον νὰ θέλῃ· ἵνα δὲ θέλῃ τελεσιουργῶς, πρέπει νὰ τολμᾷ· ἵνα ἐπιτυχῶς τολμᾷ, πρέπει νὰ γινώσκῃ νὰ σιγᾷ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς δράσεως. Πρὸς κτῆσιν τοῦ δικαίωματος τοῦ κατέχειν τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Ἰσχύν, δέον νὰ θέλῃ τις ἐν ὑπομονῇ, μετ' ἀκαμάτου ἐγκαρτερήσεως. Καί, ἵνα διακρατῆσαι ἐπὶ τῶν ἀκροτήτων τῆς ζωῆς, ἂν ἤθελες ἀφιχθῇ εἰς αὐτάς, δέον νὰ μάθῃς νὰ ἐμβατεύῃς, δι' ἐνὸς βλέμματος, ἄνευ σκοτοδινίας, εἰς τὰ μεγαλείτερα βᾶθῃ.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Κάϊτα (Κ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 20

Μέμνησο ὅτι ἵνα δύνῃσαι, δέον νὰ πιστεύῃς ὅτι δύνῃσαι. Πρόβαινε μετὰ ἐμπιστοσύνης· τὸ ἐμπόδιον εἶνε φᾶσμα. Ἴνα καταστῇς ἰσχυρός, πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃς σιγὴν εἰς τὰς ἀδυναμίας τῆς καρδίας· πρέπει νὰ σπουδάσῃς τὸ χρέος, ὅπερ εἶνε ὁ κανὼν τοῦ δικαιώματος καὶ νὰ ἀσκήσῃς τὴν δικαιοσύνην ὡς ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτὴν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧΙΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Λουζίν (Λ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 30.

Μέμνησο ὅτι ἡ ἀφροσύσις εἶνε νόμος θεῖος, ὃν οὐδεὶς θ' ἀποφύγῃ.

ἀλλὰ μὴ ἀνάμενέ ποτε ἢ ἀχαριστίαν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Ἐστω λοιπὸν ἡ ψυχὴ σου ἐτοιμὴ πάντοτε νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Αἰώνιον, διότι ἂν τὸ σύμβολον XII ἀναφανῇ ἐπὶ τοῦ Ὁρσσκοπίου σου, ὁ βίαιος θάνατος θὰ στήσῃ τὰς παγίδας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου. Ἄλλ' ἂν ὁ κόσμος προσβάλλῃ τὴν ἐπίγειον ζωὴν σου, σὺ μὴ ἄφινε αὐτὴν πρὶν ἢ παραδεχθῆς μετ' ἐγκαρτερήσεως τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ θεοῦ καὶ πρὶν ἢ συγχωρήσῃς καὶ τοὺς σκληροτέρους τῶν ἐχθρῶν σου· διότι ὁ μὴ συγχωρῶν ἐδῶ κάτω θὰ καταδικασθῇ, πέραν αὐτῆς τῆς ζωῆς, εἰς αἰωνίαν ἀπομόνωσιν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XIII.—ΓΡΑΜΜΑ Ματαλόθ (M).—ΑΡΙΘΜΟΣ 40

Μέμνησο ὅτι τὰ ἐπίγεια ἐπ' ὀλίγον διαρκοῦσι, καὶ ὅτι αἱ ἀνώταται τῶν ἡγεμονιῶν δρεπανίζονται ὡς τὰ χόρτα τῶν ἀγρῶν. Ἡ διάλυσις τῶν ὀρατῶν ὀργάνων σου θὰ γίνῃ θᾶπτον ἢ ὡς τὸ ἀναμένεις· ἀλλὰ μὴ φοβοῦ ταύτην, διότι ὁ θάνατος δὲν εἶνε ἢ ἡ ἀναγέννησις εἰς ἄλλην ζωὴν. Τὸ σύμπαν ἐπαναρροφᾷ ἀπαύστως πᾶν ὅ,τι, ἐκ τοῦ κόλπου του ἐξελθόν, δὲν ἐπνευματοποιήθη. Ἄλλ' ἡ ἀπὸ τῶν ὑλικῶν ἐνστικτικῶν ἀπελευθερώσεις, δι' ἐλευθερίας καὶ ἐκουσίας προσχωρήσεως τῆς ψυχῆς μας πρὸς τοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου κινήσεως, συνίστησιν ἐν ἡμῖν τὴν πλάσιν δευτέρου ἀνθρώπου, τοῦ οὐρανίου ἀνθρώπου, καὶ κατάρχεται τὴν ἀθανάσιαν μας.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XIV. — ΓΡΑΜΜΑ Νάιν (N). — ΑΡΙΘΜΟΣ 50.

Υἱὲ τῆς Γῆς, δοκίμασον τὰς δυνάμεις σου, ὅχι ἵνα ὀπισθοχωρήσῃς ἐναντι τῶν ἔργων σου, ἀλλ' ἵνα καταστρέψῃς τὰ προσκόμματα, ὅπως τὸ ὕδωρ πίπτον στάγδην φθείρει τὴν σκληροτέραν τῶν πετρῶν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XV. — ΓΡΑΜΜΑ Εἰρὼν (Ξ). — ΑΡΙΘΜΟΣ 60.

Υἱὲ τῆς Δῆς, ὅστισδήποτε ᾗς ἦς, ἰδὲ τὰς γηραιὰς δρῦς τὰς περιφρονούσας τὸν κεραυνόν, καὶ ᾗς ὁ κεραυνὸς κατεσύντριψεν ἀφοῦ τὰς ἐσεβάσθη ἐπὶ πλέον τοῦ αἰῶνος. Μὴ ἐμπιστεύου εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἰσχύν σου, ἂν ὁ Θεὸς δὲν σοὶ ἐπέτρεψε νὰ κατὰσχῃς τὴν κλεῖδα τῶν μυστηριωδῶν συμβόλων, τὸν δεσμευόντων τὴν Εἰμαρμένην-

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVI.—ΓΡΑΜΜΑ Όλελᾶθ (Ο). — ΑΡΙΘΜΟΣ 70.

Μέμνησο ὅτι πᾶσα ἀτυχὴς δοκιμασία, ἀποδεχθεῖσα δι' ἐγκαρτε-
ρήσεως εἰς τὴν ὑπερτάτην Βούλησιν τοῦ Παντοδυνάμου, εἶνε πρόοδος
συντελεσθεῖσα, δι' ἣν ἔξεις τὴν αἰώνιον ἀνταμοιβήν. Τὸ πᾶσχειν, εἶνε
ἐργάζεσθαι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς Ὑλης, εἶνε περιβάλλεσθαι τὴν
ἀθανασίαν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVII. — ΓΡΑΜΜΑ Πιλὼν (Π).—ΑΡΙΘΜΟΣ 80.

Μέμνησο ὅτι ἡ Ἐλπίς εἶνε ἀδελφὴ τῆς Πίστεως. Ἀπεκδύσου τὰ
πάθη καὶ τὰς πλάνας, ἵνα σπουδάσης τὰ μυστήρια τῆς ἀληθοῦς Σο-
φίας, καὶ ἡ κλείς αὐτῶν δοθήσεται σοι. Τότε ἀκτίς τοῦ θεοῦ Φωτὸς
θὰ ἐκλάμψῃ ἀπὸ τοῦ ἀποκρύφου Ἀδύτου ἵνα διαλύσῃ τὰ σκότη τοῦ
μέλλοντός σου καὶ σοὶ δείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας. Ὅ,τι κἄν συμ-
βῇ σοι, μὴ σύντριβε τὰ ἄνθη τῆς Ἐλπίδος, καὶ θὰ δρέψῃς τοὺς καρ-
ποὺς τῆς Πίστεως.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVIII.—ΓΡΑΜΜΑ Τσαδὶ (ΤΣ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 90.

Μέμνησο ὅτι ὁ περιφρονῶν τὸ ἄγνωστον σπεύδει εἰς τὴν ἀπώλειαν.
Τὰ ἐχθρικῶς διακείμενα πνεύματα, ἐξεικονιζόμενα διὰ τοῦ λύκου,
τὸν περικυκλοῦσι δι' ἐνεδρῶν· τὰ δὲ δουλοπρεπεῖ, τὰ διὰ τοῦ κυνὸς
εἰκονιζόμενα, τῷ ἀποκρύπτουσι τὰς προδοσίας των διὰ χαμαιζήλου
κολακείας· καὶ τὰ νωθρὰ πνεύματα, τὰ ὑπὸ ἔρποντος καρκίνου εἰκονι-
ζόμενα, θὰ διέλθουν ἄνευ συγκινήσεως παρὰ τὴν πτώσιν του. Παρα-
τήρει, ἄκουε, καὶ γίνωσκε νὰ σιγᾷς.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XIX.—ΓΡΑΜΜΑ Ρασιθ (Ρ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 100.

Μέμνησο ὅτι πᾶσα εὐτυχία εἶνε ἄστατος, καὶ ἡ φαινομένη μᾶλλον
ἐδραία. Ἡ ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς εἶνε ὁ καρπὸς ὃν θέον νὰ ἐξαγάγῃ
αὕτη ἐκ τῶν ἀλληλοδιαδόχων δοκιμασιῶν της. Ἐλπίζε ἐν τῇ ὁδῷ
ἀλλὰ δυσπίσται ἐν τῇ εὐημερίᾳ. Μὴ κοιμοῦ μήτε ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ μή-
τε ἐν τῇ λήθῃ. Κατὰ τὴν στιγμὴν, ἣν ἀγνοεῖς, πιθανὸν νὰ στραφῇ
ὁ τροχὸς τῆς Τυχῆς· θὰ ἀνυψωθῇς τότε ἢ θὰ καταρριφθῇς παρὰ τῆς
Σφιγγός.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XX.—ΓΡΑΜΜΑ Σίχέν (Σ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 200.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XXI.—ΓΡΑΜΜΑ Quitolath (Q).—

ΑΡΙΘΜΟΣ 300.

Μέμνησο ὅτι τὸ φῶς τῶν Μυστηρίων εἶνε ρευστὸν τρομερὸν, ὅπερ ἡ Φύσις παρέχει πρὸς χρῆσιν τῆς Βουλῆσεως. Φωτίζει τοὺς γινώσκοντας νὰ τὸ διευθύνωσι· κατακεραυνοβολεῖ δὲ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἰσχύν του ἢ τοὺς καταχρωμένους αὐτό.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XXII.—ΓΡΑΜΜΑ Τὼτ (T).—ΑΡΙΘΜΟΣ 400.

Αὐτὸ τὸ ὑπέρτατον σύμβολον τῆς Μαγείας εἰκονίζεται διὰ στεφάνου ἐκ ρόδων χρυσῶν, περικλείοντος ἀστέρα καὶ τεθειμένου εἰς κύκλον περίξ τοῦ ὑποίου κατατάσσονται ἐν ἰσῇ ἀποστάσει τέσσαρες κεφαλαί: ἀνθρώπου, ταύρου, λέοντος καὶ αἰετοῦ. Εἶνε τὸ σῆμα ὅπερ φέρει ὁ Μάγος ὁ ἀνελθὼν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μυσέως..... Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ κράτος τοῦ Κόσμου ἀνήκει εἰς τὸ κράτος τοῦ Φωτός, καὶ ὅτι τὸ κράτος τοῦ Φωτός εἶνε ὁ θρόνος ὃν ὁ Θεὸς προώρισε διὰ τὴν ἀγιασθεῖσαν Βούλησιν. Ἡ Εὐτυχία εἶνε, διὰ τὸν Μάγον, ὁ καρπὸς τῆς γνώσεως τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ· ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει τὸ δρέπειν αὐτὸν τὸν ἀφθαρτον καρπὸν ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν δεσποζόντα ἑαυτοῦ καὶ δυνάμενον οὕτω νὰ προσπελάσῃ πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν ὀρέγηται.

Ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν ἤδη αὐτὰ τὰ 22 Μυστήρια ἐν 22 τίτλοις ἐκφράζουσι τὰ σύμβολα.

Τὸ 1ον ὀνομάζεται ὁ Μάγος, εἰκονίζει δὲ συμβολικῶς τὴν Βούλησιν.

Τὸ 2ον ἡ Θύρα τοῦ ἀποκρύφου Ἀδύτου, εἰκονίζει δὲ τὴν Ἐπιστήμην ἣτις ὀφείλει νὰ διευθύνῃ τὴν θέλησιν.

Τὸ 3ον ἡ Οὐρανία Ἰσις, εἰκονίζει δὲ τὴν Δραῖσιν ἣτις ὀφείλει νὰ ἐκδηλοῇ τὴν βούλησιν συνηνωμένην πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

Τὸ 4ον ὁ κυβικὸς Λίθος, εἰκονίζει δὲ τὴν Πραγμασίαν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, τὸ τετελεσμένον ἔργον.

Τὸ 5ον ὁ Κύριος τῶν Μυστηρίων, συμβολίζει δὲ τὴν Ἐμπνευσιν ἣν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει παρὰ τῶν ἀποκρύφων Δυνάμεων.

Τὸ 6ον καλεῖται αἱ Δύο Ὀδοί, εἰκονίζει δὲ τὴν Δοκιμασίαν, εἰς ἣν ὑπόκειται πᾶσα βούλησις ἐνώπιον τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ.

Τὸ 7ον τὸ Ἄρμα τοῦ Ὀσίριδος, εἰκονίζει δὲ τὴν Νίκην, δηλ. τὴν

ἐκλογὴν τοῦ Καλοῦ, ὅπερ εἶνε ὁ καρπὸς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου.

Τὸ 8^{ον} Θέμις, εἰκονίζει δὲ τὴν Ἱσοροπίαν, ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὴν πλάστιγγα ἣτις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ 9^{ον} καλεῖται ὁ κεκαλυμμένος Λύχνος, εἰκονίζει δὲ τὴν Σύνεσιν, ἣτις συγκρατεῖ τὴν ἰσοροπίαν.

Τὸ 10^{ον} ἡ Σφίγξ, εἰκονίζει δὲ τὴν Μοῖραν, εὐδαίμονα ἢ κακοδαίμονα, ἣτις συνοδεύει πᾶσαν ζωὴν.

Τὸ 11^{ον} ὁ δαμασμένος Λέων, εἰκονίζει δὲ τὴν Ἰσχύν, ἣν πᾶς τις κίχληται νὰ κατακτήσῃ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων του.

Τὸ 12^{ον} καλεῖται ἡ Θυσία, εἰκονίζει δὲ τὸν βίσιον θάνατον.

Τὸ 13^{ον} ἡ Ἀρπη, εἰκονίζει δὲ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. τὴν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν μετᾶθασιν διὰ τοῦ φυσικοῦ θανάτου.

Τὸ 14^{ον} τὸ ἡλιακὸν Δαιμόνιον, εἰκονίζει δὲ τὴν Ἑτοιμότητα (τὴν δύναμιν πρὸς τὸ ἐφευρίσκειν ἀμέσως τὸν κατάλληλον τρόπον τῆς δράσεως) τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς βουλήσεως, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς δράσεως συνδυασμένων.

Τὸ 15^{ον} καλεῖται Τυφῶν, εἰκονίζει δὲ τὸ Πεπρωμένον, τὸ πατάσσον ἀπροσδοκῆτως.

Τὸ 16^{ον} ὁ κεραυνόπληκτος Πύργος, εἰκονίζει δὲ τὴν Καταστροφὴν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιόψεις τῆς ιδέας ταύτης.

Τὸ 17^{ον} ὁ Ἀστὴρ τῶν Μάγων, εἰκονίζει δὲ τὴν Ἑλπίδα, ἣτις ἄγει πρὸς τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως.

Τὸ 18^{ον} τὸ Σκιοφως, συμβολίζει δὲ τὰς Ἀποπλανήσεις, αἵτινες μᾶς γνωρίζουσι τὴν ἀδυναμίαν μας.

Τὸ 19^{ον} τὸ ἀπανγάζον Φῶς, εἰκονίζει δὲ τὴν ἐπίγειον Εὐδαιμονίαν.

Τὸ 20^{ον} ἡ Ἀφύπνωσις τῶν τεθνεώτων, εἰκονίζει δὲ τὴν Ἀνανέωσιν, τὴν μεταβάλλουσαν τὸ Κακὸν εἰς Ἀγαθόν, ἐν τῇ σειρᾷ τῶν δοκιμασιῶν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς πᾶν στάδιον.

Τὸ 21^{ον} ὁ Κροκόδειλος, εἰκονίζει δὲ τὸν Ἐξίλασμον τῶν πλανῶν ἢ τῶν ἐκουσίων σφαλμάτων.

Τὸ 22^{ον} καλεῖται ὁ Στέφανος τῶν Μάγων, εἰκονίζει δὲ συμβολικῶς τὴν Ἀνταμοιβήν, τὴν εἰς πάντα ἀνθρώπον ἀπονεμομένην ἐπὶ

τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἐν τῇ γῇ ἀποστολῆς του καὶ τῷ ἐπ' αὐτῆς ἀπαυγάσματι σημείων τινῶν τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ.

Συνδλέοντες ἤδη τὰς σημασίας τῶν 22 τούτων συμβόλων δυνάμεθα νὰ ἀποτελέσωμεν τὴν σύνθεσιν τῆς Μαγείας διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων :

Ἡ ἀνθρωπίνη *Βούλησις* (1) διαφωτιζομένη παρὰ τῆς *Γνώσεως* (2) καὶ ἐκδηλουμένη διὰ τῆς *Δράσεως* (3), δημιουργεῖ τὴν *Πραγματῶσιν* (4) ἰσχύος τινὸς ἣ χρᾶται καὶ καταχρᾶται, κατὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν *Ἐμπνευσιν* (5), ἐν τῷ κύκλῳ τῷ διαγεγραμμένῳ παρὰ τῶν νόμων τῆς παγκοσμίου τάξεως. — Ἀφοῦ ὑπερνικήσῃ τὴν *Δοκιμασίαν* (6), τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῇ ὑπὸ τῆς θείας Σοφίας, κτᾶται διὰ τῆς *Νίκης* του (7) τὸ ἔργον ὅπερ ἐδημιούργησε; καὶ, ἀποκαθιστῶσα τὴν *Ἰσορροπίαν* της (8) ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς *Συνέσεως* (9), δεσπόζει τῶν ταλαντώσεων τῆς *Μοίρας* (10). — Ἡ *Δύναμις* (11) τοῦ ἀνθρώπου, ἐξαχιασθεῖσα διὰ τῆς *Θυσίας* (12), ἥτις εἶνε ἡ ἐκουσία αὐτοῦ προσφορά ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἀφοσιώσεως; ἡ τοῦ ἐξαγνισμού, θριαμβεῖ τοῦ Θανάτου· ἡ δὲ θεία *Μεταμόρφωσις* του (13) ἀνυψοῦσα αὐτόν, μετὰ θάνατον, εἰς τὰ γαλήνια πεδία τῆς ἀενάου προόδου, ἀντιτάττει τὴν πραγματικότητα ἀθανάτου τινὸς *Ἐτοιμότητος* (14) τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ αἰώνιον ψεῦδος τῆς *Εἰμαρμένης* (15). — Ὁ ροῦς τοῦ Χρόνου ἀναμετρεῖται διὰ τῶν καταστροφῶν· ἀλλὰ, πέραν ἐκάστης *Καταστροφῆς* (16), βλέπει τις ἀναφανομένην τὴν αὐγὴν τῆς *Ἐλπίδος* (17) ἣ τὸ σκίῳφος τῶν *Παραπλανήσεων* (18). Ὁ ἄνθρωπος ἐποφθαλμιᾷ ἀπαύστως πρὸς ὅ,τι τῷ διαφεύγει, ὃ δὲ ἥλιος τῆς *Εὐτυχίας* (19) δὲν ἀνατέλλει δι' αὐτόν ἢ ὀπισθεν τοῦ τάφου, μετὰ τὴν *Ἀνανέωσιν* (20) τοῦ ὄντος αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, τοῦ διανοίγοντος αὐτῷ ἀνωτέραν τινὰ σφαῖραν βουλῆσεως, νοημοσύνης, δράσεως. — Πᾶσα βούλησις ἀφινομένη νὰ διευθύνῃται ὑπὸ τῶν ἐνστίκτων τοῦ σώματος εἶνε ἀπάρνησίς τις τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀφιερῶται εἰς τὸν *Ἐξελασμὸν* (21) τῆς πλάνης ἢ τοῦ σφάλματος. — Πᾶσα, ἀπεναντίας, βούλησις ἐνουμένη πρὸς τὸν Θεὸν πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς *Ἀληθείας* καὶ ἄσκησιν τῆς *Δικαιοσύνης*, μετέχει, ἀπ' αὐτῆς τῆς ζωῆς, τῆς θείας ἰσχύος ἐπὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων, *Ἀνταμοιβῆς* (22) αἰωνίου τῶν ἀπληθευμένων Πνευμάτων.

εἰς τὸ βάθος τῆς στοᾶς τῶν Μυστηρίων, καὶ τῷ ἀνοίγει θύραν τινὰ ἄγουσαν πρὸς νέον θόλον, στενὸν καὶ μακρόν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου φαίνεται κάμινος φλέγουσα.

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς τρομερᾶς θέας, ὁ δόκιμος τρέμει. «Ποῖ πορεύομαι; . . . διερωτᾷ ἐαυτὸν χαμηλῇ τῇ φωνῇ· εἶνε κίνδυνος ἀδιέξοδος, . . . εἶνε ὁ θάνατος! . . . »

«—Υἱὲ τῆς Γῆς, ἐπαναλαμβάνει ὁ Παστοφόρος, οἱ κίνδυνοι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν ἐκφοβίζουν ἢ τὰς ἐξαμβλωματικὰς φύσεις. Ἄν ᾗς φαῦλος, ἀνάνδρος, πρὸς τί ἤλθες ἐνταῦθα; . . . Ἴδὲ ἐμέ, διέβην ἄλλοτε αὐτὴν τὴν φλόγα ὡς πεδίον ἐκ ρόδων».

Ἐνθρρυνθεὶς ὑπὸ τοῦ καλοκάγαθου μειδιάματος τοῦ Μάγου, ὁ δόκιμος ἀναθαρρεῖ καὶ προβάίνει, ἐνῶ ἡ παστὰς τῶν Μυστηρίων ἐπανακλείεται ὀπισθὲν του. Ἡ σκέψις ἡ παρακολουθοῦσα πᾶσαν συγκίνησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῷ λέγει ὅτι εἰς μάτην ἤκουσε πρὸ ὀλίγου τὴν διδασκαλίαν ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀποθάνῃ. Ἀγνοεῖ πῶς θὰ περατωθῇ ἡ νέα αὕτη δοκιμασία· ἀλλὰ μήπως εἶχε προῖδῃ πῶς θ' ἀπηλλάσσετο τῶν πρώτων; . . . Ἐφ' ὅσον πλησιάζει πρὸς τὸ διάφραγμα τῆς πυρᾶς, ἡ ἐμπιστοσύνη του αὐξάνει, ὁ κίνδυνος φαίνεται μειούμενος. Ὁ κλίβανος καθίσταται ὀπτικῇ τις ἀπάτη, ἐνεργηθεῖσα ἐξ ἐλαφρῶν τινων περιελίξεων ρυτινωδῶν ξύλων, τεθειμένων διαστοιχηδὸν ἐπὶ κιγκλίδων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων σχηματίζεται δίοδος ἣν σπεύδει νὰ διέλθῃ ἀφόβως. Ὁρμᾷ, νομίζει τὴν δοκιμασίαν περατωθεῖσαν· ἀλλ' αἶφνης, τὸ ἀπρόοπτον τὸν καταλαμβάνει. Ἡ θολωτὴ δίοδος καταλήγει ἀποτόμως πρὸς ὕδωρ στάσιμον, οὐτινος ἡ εὐρεῖα ἐπιφάνεια καλύπτει ἄγνωστον βάθος. Ὅπισθὲν του, καταρρέουσιν ἐκ τοῦ ἡμιανειχθέντος θόλου ρεύματα ἐλαίου ἀσφαλτώδους, σχηματίζοντος λάβαν πεπυρακτωμένην: ὁ κλίβανος ἐγένετο πραγματικότης.

Εὐρεθεὶς οὕτω μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἐκ φλογὸς παραπετάσματος, καὶ τοῦ ὑποκρύπτοντος ἴσως παγίδα τινὰ ὕδατος ὁ δόκιμος προτιμᾷ εἰκῇ νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ σκοταίου ὕδατος. Οἱ πόδες του βαίνουνσιν ἐπὶ ὀλισθηρᾷ κατωφερείας· βυθίζεται. Ἀνὰ πᾶν βῆμα, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος φαίνεται ὑψουμένη, . . . φθάνει εἰς τὸ στῆθός του, . . . ὑψοῦται ἀκόμη, . . . φθάνει εἰς τοὺς ὤμους του: ἐν βῆμα περιπλέον καὶ θὰ κατακλυσθῇ! . . . Ἄλλ' ἡ λάμψις τοῦ κλιβάνου δεικνύει ὅτι ἀφίκετο ἤδη εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς λίμνης. Προσωτέρω, ἡ κατωφέρειαι ἰσοπεδοῦται, ἀνυψοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ

ὑποστηρίζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἀπέναντι ὄχθην τὴν κλίμακα ἐνὸς πετεργίου περικυκλουμένου ἐκ τῶν τριῶν μερῶν ὑπὸ τινος ὑψηλῆς ἀψίδος. Ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ βάθους ἐξέχει θύρα ὀρειχάλκινος, ἣν φαίνεται διαιρούσα εἰς δύο δικλίδας λεπτὸς τις κίων, εἰκονίζων στόμα λέοντος κρατοῦντος κρίκον τινά.

Ἡ θύρα αὕτη εἶνε κεκλεισμένη. Ὁ δόκιμος, ὑδροσταγῆς καὶ ῥιγῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀνέρχεται κοπιωδῶς τὴν κλίμακα. Φθὰς πρὸ τοῦ πετεργίου ἐκπλήσσεται ἐπὶ τῷ ὅτι ὁδεύει ἐπὶ μετάλλου ἡχοῦντος. Σταματᾷ παρὰ τὴν θύραν ἵνα συνέλθῃ. Πέραν τῶν ὑδάτων ἄτινα διέβη, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ κλιθάνου ὡχρίᾳ, εἴτα ἐξαφανίζεται: ἡ πυρκαϊὰ σθέννυται. Τὸ σκότος βασιλεύει ἐκ νέου, ἡ σιγὴ προξενεὶ τρόμον· οὐδεὶς φαίνεται: πῶς νὰ προχωρήσῃ; . . . πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ;

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀκούεται μυστηριώδης τις φωνή: Ἀτὸ μὴ προβαίνειν εἶνε ἀπώλεια. Ὅπισθεν, εἶνε ὁ θάνατος· ἔμπροσθεν δὲ ἡ σωτηρία!..»

Φαντάζεται τις τὴν ἀγωνίαν τοῦ δοκίμου. Βιαζόμενος ὑπὸ τῆς φρίκης, ψηλαφεῖ, τρέμων ἐν τῇ σκοτίᾳ, τὰ ἀνάγλυφα τῆς θύρας ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τοῦ ἀνοίγματος αὐτῆς. Μῆτοι ὁ κρίκος, ὃν εἶχεν ἰδεῖ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ στόματι τοῦ λέοντος καὶ οὐτινος τὸ κατώτατον μέρος εἰκονίζει κεφαλὴν ὄφως οὐροδόρου, εἶνε εἶδός τι ῥόπτρου; Ἀμα ὅμως ὡς ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν, τὸ μεταλλικὸν δάπεδον ἐκφεύγει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δοκίμου, διαμείναντος οὕτω ἀνηρημένου ὑπὲρ τὸ ἀχανές κενόν.

Ἡ δοκιμασία αὕτη ἦτο, κατὰ τὸ φαινόμενον, λίαν ἐπικίνδυνος, διότι πιθανὸν νὰ ἐξέφευγε τῶν χειρῶν τοῦ δοκίμου ὁ κρίκος· ἀλλ' οἱ Μάγοι προεῖδον τὴν περίπτωσιν ταύτην. Τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατήρχετο τὸ μεταλλικὸν δάπεδον διηρεῖτο εἰς πολλὰ διαπράγματα ἐξ ὁθονῶν τεταμένων ὀριζοντίως, ἅς τὸ βάρος τοῦ σώματος θὰ διέσχιζε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης· ἡ προφύλαξις αὕτη θὰ ἤμβλυε τὴν πτώσιν. Ἐκτὸς τούτου πολλοὶ Παστοφόροι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ διακρατήσωσι τὸν δόκιμον εἰς τὰς ἀγκάλας των. Ἄν δὲν συνέβαινε πτώσις, τὸ κινητὸν δάπεδον ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν θέσιν διὰ τινος μηχανισμοῦ· ὅτε δὲ ὁ δόκιμος ἐστηρίζετο ἐκ νέου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μεταλλίνου δαπέδου, τότε ἡ ὀρειχάλκινος θύρα ἠνοίγετο. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δώδεκα Νεωκώρων ἐπέδενεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του, εἴτα τὸν ὠδήγει εἰς τὰς τελευταίας αἰθούσας. Αἱ αἰθούσαι αὗται

κλείονται κατὰ διαστήματα διὰ κεκρυμμένων θυρῶν, ἃς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ νκοῦ εἰς οὐδένα ἀνοίγουσιν ἢ ἐπὶ συνθήματι.

Τὸ συνέδριον τῶν Μάγων ἀνέμενε τὸν μέλλοντα μύστην εἰς κρύπτην τινά, ὑπωρυγμένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυραμίδος.

Ἐπὶ τῶν στιλβόντων τοίχων τῆς κρύπτῃς ταύτης συμβολικὰ ἱερογرافήματα ἀπεικονίζον τὰ 48 Δαιμόνια τοῦ ἔτους, τὰ 7 Δαιμόνια τῶν πλανητῶν, τὰ 360 Δαιμόνια τῶν ἡμερῶν. Ἦτο βίβλος εἰκονογραφημένη ἥς αἱ εἰκόνες, διαχωριζόμεναι διὰ χρυσῶν ἐλασμάτων, περιελάμβανον ἀπάσας τὰς παραδόσεις ἃς ἡ Μαγεία παρέλαβε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ-Θώθ, τὸν μέγαν ἀποκαλυπτικόν. Ἀπασα ἡ ἱερατικὴ ἐπιστήμη ἦτο γεγραμμένη κάτωθεν ἐκάστου πίνακος· ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀναγινώσκηται εἰμὴ παρὰ τῶν μυστῶν εἰς οὓς ὁ Ἱεροφάντης ἐνεπιστεύετο τὴν κλεῖδα μυστηριώδους τινὸς ἀλφαβήτου οὗτινος τὸ ἀπόρρητον ἠναγκάζοντο νὰ διατηρήσωσι διὰ τρομεροῦ ὅρκου. Ὁ αὐτὸς ὅρκος συνέδεεν ἄλλως τε ὅλους τοὺς προσηλύτους, ἀπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ (τίτλου τοῦ πρώτου βαθμοῦ), μέχρι τοῦ Ροδοσταυρίτου (ἐννάτου βαθμοῦ), ὅστις ἐλάμβανε τὴν σφραγίδα τῆς ὑπερτάτης μυσταγωγίας.

Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς κρύπτῃς ἵσταντο τέσσαρα ἰσοῦψῃ ὀρεχάλκινα ἀγάλματα ἐπὶ κιόνων τριγωνικῶν. Τὸ πρῶτον παρίστα ἄνθρωπον, τὸ δεῦτερον ταῦρον, τὸ τρίτον λέοντα, τὸ τελευταῖον ἀετόν, συμβολικὰς ὑποδιαίρεσεις τῆς Σφιγγός, περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκάστης μορφῆς δοχεῖόν τι, ἐν σχήματι στεφάνου, περιεῖχεν ἐστὶν τινὰ φωτός. Ἐπτὰ τρίκλωνοι λυχνῖαι, ἀνηρτημένα ἐκ τοῦ θόλου μετὰ κοσμήτων χρυσῶν, συνεπλήρουν τὸν φωτισμόν.

Ὁ Ἱεροφάντης, περιβεβλημένος πορφύραν, ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρων χρυσοῦν στέφανον κεκοσμημένον δι' ἐπτὰ ἀστέρων, ἐκάθητο ἐπὶ ἀργυροῦ θρόνου, ἱδρυμένου ἐπὶ ὀκρίβαντος καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς συνελεύσεως· οἱ λοιποὶ Μάγοι, ἐν λευκοῖς στιχαρίοις, μετὰ χρυσοῦ στεφάνου ἄνευ κοσμημάτων, ἐτοποθετοῦντο ἐν τριπλῇ ἡμικυκλίῳ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἐπὶ χαμηλοτέρων ἐδρῶν.

Ὅπισθεν τοῦ ἱεροφαντικοῦ θρόνου, ὑπὸ πορφυροῦν ὑπόστυλον θόλον, ἐφαίνετο τὸ κολοσσαῖον ἄγαλμα τῆς Ἰσίδος, προσωποποιίας τῆς Φύσεως, συγκεῖμενον ἐκ μίγματος μολύβδου (μετάλλου καθιερωμένου εἰς τὸ Ῥεμφά, δαιμόνιον τοῦ πλανήτου Κρόνου), κασσιτέρου (καθιερωμένου εἰς τὸν Πι-Ζέους, δαιμόνιον τοῦ Διός), σιδήρου (ἀφιερωμένου

εἰς τὸν Ἑρτοσι, δαιμόνιον τοῦ Ἀρεως), χρυσοῦ (εἰς τὸν Πι-ῚΡέ, τὸ τοῦ Ἡλίου), χαλκοῦ (εἰς τὸν Συρώθ, τὸ τῆς Ἀφροδίτης), ὑδραργύρου στερεοποιημένου (εἰς τὸν Θῶθ ἢ Πι-ῚΕρμῆν, τὸ τοῦ Ἑρμοῦ), ἀργύρου (ἀφιερωμένου εἰς τὸν Πι-ῚΙόχ, δαιμόνιον τῆς Σελήνης).

Ἡ Ἰσις ἔφερε διάδημα τριγωνικὸν ἐξ ἀργύρου κλπ.

Ἐμπροσθεν τοῦ Ἱεροφάντου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κρύπτης, ἔκειτο μεγάλη κυκλοτερὴς τράπεζα, ἐφ' ἧς ἦτο ἐγκεχαραγμένη ἡ θεωρητικὴ εἰκὼν τοῦ ὠροσκοπίου περὶ οὗ διελάβομεν ἥδη. Ἡ τράπεζα αὕτη ὑπεβαστάζετο ὑπὸ 12 καρυατίδων, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἦτο ἔμβλημα τι τῶν ζωδιακῶν σημείων. Τὰ ἴδια ταῦτα σημεῖα ἦσαν ἐπίσης γεγλυμμένα ἐν μονογράμμασιν ἐπὶ εὐρέος χρυσοῦ κύκλου συνηρμοσμένου ἐντὸς ὁλοῦ γεγλυμμένου περίξ τῆς τραπέζης. Ὁ κύκλος οὗτος, διηρημένος εἰς 12 μέρη καὶ διὰ μηχανικῆς συναρμογῆς κινούμενος, ἐστρέφετο κατὰ βούλησιν ἵνα παρουσιάξῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς Ἀνατολῆς τὰ 12 σημεῖα τὰ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐποχὴν γεννήσεώς τινος οἰασθῆποτε. Εἰς τὸ κέντρον τῆς τραπέζης ἦτο ἄξων τις διερχόμενος τῶν κορυφῶν ἐπὶ τὰ κινητῶν βελονῶν, ὧν ἐκάστη συνέκειτο ἐκ τοῦ μετάλλου τοῦ καθιερωμένου εἰς τὸ πλανητικὸν δαιμόνιον ὅπερ παρίστα. Ὅτε ὁ ζωδιακὸς κύκλος ἐστερεοῦτο, διηύθυνον τὸν πλανήτην τὸν παρ' ἐκάστης βελόνης δηλούμενον ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ὠρισμένου ὑπὸ τῶν μαγικῶν ὑπολογισμῶν. Ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Ἀύσις αὐτοῦ τοῦ οὐρανογραφικοῦ ἐπιπεδοσφαίρου ἐσημειοῦντο διὰ δύο ὀρειχαλκίων κρηπίδων, ἐφ' ὧν ἦσαν δύο πίνακες ἐκ κηρώματος· ἐπὶ τῶν πινάκων τούτων ὁ παρατηρητὴς Μάγος ἐσημείου τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν του. Ἡ σπουδὴ αὕτη ἐπιστοποιεῖ τὴν ὑπερτάτην δοκιμασίαν τῆς μυσταγωγίας. Ὁ Ἱεροφάντης ὑπέβαλλεν, ἐν πλήρει συνεδρίᾳ, εἰς τὸν ὑποψήφιον μύστην πρόβλημά τι τοῦ ὠροσκοπίου ἵνα τὸ χαράξῃ καὶ λύσῃ· ὥφειλε δὲ νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸ τὸ ἔργον ἄνευ σφάλματος, ἄλλως ἀνεβάλλετο ἐπ' ἀορίστῳ ἡ παραδοχὴ του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Μάγου τοῦ Ῥοδοσταύρου.

Ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν δόκιμόν μας οὐτινος αἱ ταλαιπωρίαι δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη. Ὁδηγεῖται λοιπὸν οὗτος, ἐν ὁδυνῇ κατὰστάσει ναυαγοῦ, ὑδροσταγῆς, πυρέσσων ἕνεκα τοῦ ταραχῶν πασῶν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ φυσικῶν τε καὶ ἠθικῶν, ἐνώπιον τῶν Μάγων· οἱ 12 νεωκόροι τοποθετοῦνται ἐνθεν καὶ ἐνθεν αὐτοῦ, δύο δ' ἐξ αὐτῶν δράττονται τῶν χειρῶν του ἵνα τὸν διακρατῶσιν ἀκίνητον.

«Υιὲ τῆς Γῆς, τῷ λέγει ὁ Ἱεροφάντης, οἱ ἄνθρωποι τῆς πατρίδος σου σ' ἐθεώρουν σοφὸν καὶ φρόνιμον, σὺ δὲ συνησθάνεσο διὰ τοῦτο τῷ φον μεγαλῆτερον τοῦ θαυμασμοῦ τῶν συμπατριωτῶν σου. Ἦκουσες νὰ λέγωσιν ὅτι ἡμεῖς κατέχομεν θησαυρὸν γνώσεων ὑπερφυσικῶν καὶ δὲν ἡσύχασες πρὶν ἢ κατορθώσης νὰ εἰσδύσης μεταξὺ ἡμῶν. Ἰκανοποιήθησαν ἤδη οἱ ἄδουλοι πόθοι σου ; . . . Εἰς τί σοὶ ἐχρησίμευσαν ἢ τε ἀδηφάγος δοξομανία καὶ ἡ μάταιος εὐπιστία σου ; . . . Ἴδου ὅτι κατέστης ἄθλιος καὶ αἰχμάλωτος, παραδοθεὶς σὺ ὁ ἴδιος εἰς τὴν διάκρισιν ἀγνώστου ἐταιρείας, ἥς τὰ μυστήρια ὠρέγου νὰ μάθης καὶ ἥτις διὰ πρώτην τιμωρίαν τῆς αὐθαδείας σου σὲ ἐνέκλεισεν ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς ! . . . Ἦκουσες νὰ λέγουν περὶ τῶν δοκιμασιῶν μας, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μυστήριά μας καλῶς τηροῦνται, ἐφαντάζου, ἐν τῇ πενιχρᾷ σου σοφίᾳ ὅτι οἱ δόκιμοι θὰ ὑποβάλλωνται εἰς κενὰς τινὰς τερατουργίας, ἱκανὰς νὰ ἐκπλήξωσι τὰ χυδαῖα μόνον πνεύματα, μετὰ δὲ ταύτας θὰ ἔβλεπες τὴν ἀναλαμπὴν τῆς ἀποθεώσεως τῆς εὐχεροῦς τόλμης σου. Δὲν ἐσκέφθης ὅμως ὅτι ἡμεῖς, κύριοι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἡδυνάμεθα νὰ διαψεύσωμεν οἰκτρῶς τὴν ἀγέρωχον ταύτην ἀπερισκεψίαν σου. Δι' ἐνὸς μόνου σημείου δύναμαι νὰ σὲ καταβυθίσω ζῶντα εἰς τὰ βάθη τῶν ὑπογείων μας ὅπου θὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον τῆς ὀδύνης καὶ θὰ πίνῃς τὸ ὕδωρ τῆς ἀγωνίας μέχρι τῆς τελευταίας σου ἡμέρας ! . . . Ἄλλ' ἡ ἐπιεικεὶά μας ἀνέχεται ν' ἀναδειχθῇ ὑπερτέρα τῆς εὐπιστίας σου· δὲν θ' ἀπαιτήσῃ μάλιστα παρὰ σοῦ ὅπως σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἢ τὸν ἐπίσημον ὄρκον σου, ὅτι οὐδέποτε εἰς ὅν-τινα δῆποτε θ' ἀποκαλύψῃς τὸ ἐλάχιστον τῶν ὧσων εἶδες καὶ ἤκου-σες τὴν νύκτα ταύτην. Ὅρκιζεσαι λοιπὸν ; . . . »

Ὁ δόκιμος εἰσηγούμενος χαμηλοφώνως παρὰ τινος τῶν Νεωκόρων, ἀπαντᾷ : « Ὅρκιζομαι ! . . . »

Ὁ Ἱεροφάντης διατάσσει τότε τοὺς Νεωκόρους νὰ τὸν ὀδηγήσω-σιν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐκεῖ νὰ γονυπετήσῃ. Εἶτα ὑπαγο-ρεῖει μεγαλοφώνως, ὁ δὲ δόκιμος ἐπαναλαμβάνει, φράσιν πρὸς φράσιν τὸ ἐξῆς τυπικόν : « Ἐνώπιον τῶν ἐπτὰ Δαιμονίων τῶν τελούντων τὰ θελήματα τοῦ ἀφάτου Ὁντος, τοῦ αἰωνίου καὶ ἀπείρου, ἐγὼ (τὸ ὄνομα τοῦ δοκίμου) . . . , υἱὸς τοῦ (τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς) . . . γεννηθεὶς (ἐδὼ ἡ ἐποχὴ τῆς γεννήσεως, τὰ ὀνόματα τῆς γενεθλίου πόλεως καὶ πατρίδος) . . . , ὁμνύω νὰ κρατήσω σιγὴν εἰς ὅ,τι εἶ-δον, ἤκουσα, θὰ ἴδω καὶ θ' ἀκούσω ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῶν ἱερέων

τῆς θείας Σοφίας. "Αν δέ ποτε παραβῶ τὸν ὕρκον μου, καθίσταμαι καταδικαστέος νὰ μὲ σφαγιάσωσι, νὰ μ' ἀποσπάσωσι τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν καρδίαν, νὰ ἐνταφιασθῶ ἐντὸς τῆς ἄμμου τῆς θαλάσσης ἵνα τὰ κύματα μὲ καλύψωσι δι' αἰωνίας λήθης.

«—Εἵμεθα μάρτυρες τοῦ λόγου σου, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἱεροφάντης, καὶ ἂν ποτε ἤθελες καταστῇ ἐπίορκος, ἀόρατος ἐκδίκησις θὰ παρακολουθῇ τὰ βήματά σου· θὰ σὲ συλλάβῃ ἐν παντὶ τόπῳ, εἰς πᾶν μέρος, ἔστω καὶ εἰς τὸν ὑψηλότετον τῶν θρόνων, ἵνα σὲ ὑποβάλῃ εἰς τὸ πικραδεδεγμένον σοι πεπρωμένον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης συγκαταριθμεῖσαι μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς Σοφίας, καὶ θὰ φέρῃς, μετὰ τῶν ἡμῶν, τὸν τίτλον τοῦ ζηλωτοῦ, μέχρις οὗ, διὰ τινος μεγάλης πράξεως ὑπακοῆς ἢ αὐταπαρνήσεως, ἀξιοθῆς νὰ ἀνέλθῃς εἰς ἀνώτερον βαθμόν. . . .»

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν λόγων τούτων, δύο Νεωκόροι, φέροντες ἕκαστος ἀνὰ ἓν ποτήριον, τοποθετοῦνται ἀθροῦδος ἐκατέρωθεν τοῦ βωμοῦ· τρίτος τις τίθεται ὀπισθεν τοῦ δοκίμου, ἵνα λύσῃ μετ' ὀλίγον τὸν ἐπίδεσμον, ὀλίγον δ' ὀπισθέτερον τέσσαρες Μελανοφύροι ἐκτυλίσσουσι μεγάλην τινὰ μέλαιναν ὀθόνην.

«Οἱ Μάγοι ἅπαντες, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱεροφάντης, ὀφείλουσι μοι ὑποταγὴν ἀπόλυτον. Ὁρκίσθητί μοι λοιπὸν καὶ σὺ ὁμοίαν ὑποταγὴν !...»

Ὁ δοκίμος ὀρκίζεται καὶ πάλιν.

«Πρόσεξε καλὰ ! . . . ἀναφωνεῖ ὁ Ἱεροφάντης. "Αν δὲν ὠρκίσθῃς ἢ διὰ τῶν χειλέων, ἀναγινώσκμεν ἐν ταῖς καρδίαις, τὸ δὲ ψεῦδος, μετὰ τῶν ἡμῶν, τιμωρεῖται διὰ θανάτου ! . . .»

Τρομερὸς τότε θεελλώδης πάταγος, προξενούμενος παρὰ τινος ἀοράτου μηχανισμοῦ, βρέμει εἰς τὰ βάθη τῆς Πυραμίδος· ἐκρήξεις νάφθας φλεγούσης μιμοῦνται τὰς λάμπεις τοῦ κεραυνοῦ· αἱ ἐπτὰ λυχνίαι τοῦ θόλου σβέννυνται αἴφνης· ἡ κρύπτη φωτίζεται μόνον ἐκ τῶν ὠχρῶν πυρῶν τῶν ἐπὶ τῶν μορφῶν τῶν σφιγγῶν τρεμόντων.

Κατὰ τὴν τεχνητὴν ταύτην θύελλαν, ὁ ἐπίδεσμος τοῦ δοκίμου ἀποσπώμενος παρὰ τοῦ τρίτου Νεωκόρου, πίπτει κατὰ γῆς. Τὸ βλέμμα του παρατηρεῖ ἐν φανταστικῇ λάμπει ὅλους τοὺς Μάγους ἐπὶ ποδὸς καὶ διευθύνοντας ρομφαίας κατὰ τοῦ στήθους του· θέαμα μεγαγαλοπρεπές, ἀλλὰ τρομακτικόν.

Αἱ ρομφαῖαι αὗται, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἱεροφάντης εἶνε συμβολικαὶ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη εἶνε

ένίοτε βραδεῖα, σφαλερά, ὃ δὲ παρ' αὐτῆς ἐμπνεόμενος φόβος οὐδὲν ἄναχαιτίζει τὰς θρασείας καρδίας Ἡμεῖς θέλομεν ἵνα καὶ ὁ Οὐρανὸς μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν νέων μυστῶν. Μοὶ ὠρκίσθης ἀπόλυτον ὑπακοήν: ὀφείλεις ν' ἀποδείξῃς τὴν εἰλικρινεῖάν σου, ἀποδεχόμενος δοκιμασίαν τινὰ ἐξ ἧς μόνον ὁ Παντοδύναμος δύναται νὰ σὲ προφυλάξῃ, . . . ἂν σε κρίνῃ ἄξιον νὰ ζήσης.

Οἱ Μάγοι τότε καταβιβάζουσι τὰς ρομφαίας, οἱ δὲ Νεωκόροι φέροντες τὰ δύο ποτήρια πλησιάζουσι πρὸς τὸν ὑποψήφιον.

Ἀ' Ἰδὲ αὐτὰ τὰ ποτήρια, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱερουργῆς: τὸ ποτὸν τοῦ ἐνὸς εἶνε ἀκίνδυνον, ἐνῶ τὸ τοῦ ἐτέρου εἶνε δηλητηριῶδες. Σὲ διατάσσω νὰ λάβῃς τὸ ἐν εἰκῇ καὶ νὰ τὸ κενώσῃς διὰ μιᾶς! . . . »

Ἄν ὁ ὑποψήφιος, κατάπληκτος ἐκ τοῦ πράγματος, ἀποποιηθῇ νὰ ὑπακούσῃ, νέος βόμβος βροντῆς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ μυσταγωγία διεκόπη. Οἱ τέσσαρες Μελανοφόροι ρίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν μεγάλην μέλαιναν ὀθόνην, τὸν καταρρίπτουσι κατὰ γῆς, τὸν κυλίουσιν εἰς τὰς πτυχὰς αὐτῆς καὶ τὸν ἀπάγουσιν.

Ὁ φοβηθεὶς νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐρκισθεῖσαν ὑπόσχεσιν διὰ διπλοῦ ὄρκου ἐξευτελίζει εἰς αἰὲς ἑαυτόν. Ὅτ' αὖ ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τῶν συμπολιτῶν του καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ: «Ἡθέλησα νὰ μνηθῶ εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν τῶν διασήμεων Μάγων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὑποκλίνεται ἅπασα ἡ Αἴγυπτος, ὡς ἐνώπιον ἡμιθέων, ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε κακοῦργοι ἢ τρελλοί, καθότι οὐδεὶς συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἂν δὲν διαφύγῃ τυχαίως τὴν περίπτωσιν τῆς δηλητηριάσεως: ἐπειδὴ δ' ἐπανεστὴν κατὰ τοιαύτης δοκιμασίας μ' ἀπέβαλον περιφρονητικῶς: ἀλλ' ἐγὼ κατακρίνω τὴν περιφρόνησιν των καταγγέλλων καὶ αὐτοὺς ὡς θηρία εἰς τὴν φρίκην τῶν ἐθνῶν! . . . »

Ὅχι: ἡ ἀποδειλίκῃς ἢ ἡ ἀντίστασις ἐνὸς ὑποψηφίου δεδμεμένου ἤδη διὰ τοῦ ὄρκου δὲν ἐπέτρεπε πλέον νὰ τῷ δοθῇ τοιαύτη ἐλευθερία ὅπως καταχραστῇ αὐτὴν ὡς ἄνωτέρω. Δὲν τὸν ἐφόνευον μὲν οἱ Μάγοι, ἀλλὰ τὸν ἐνέκλειον ἐπὶ ἐπτὰ σελήνας ἐντὸς ὑπογείου τινὸς τῆς Πυραμίδος, μὲ μίαν λυχνίαν, ἄρτον καὶ ὕδωρ, ἀνανεομένων καθ' ἐκάστην ὑπὸ δύο σιγηλῶν ἐπισκεπτῶν. Πλησίον του κατετίθετο βιβλίον τι ἐξ ἀποφθεγματικῶν γνωμολογιῶν, περιέχον τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, τοὺς ὁμοίους του καὶ πρὸς

(ἔπεται συνέχεια)

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων θεόν μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνιάς τοῦ ἔθνους θρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ μυστήρια τῶν Πυραμίδων (Συνέχεια καὶ τέλος).—Τὸ ἄρα-
τον τῆς ὕλης, ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος Φ. Δέ-Κουρμέλλ. (Συνέχεια καὶ
τέλος).—4η Πρακτικὴ Συμβουλὴ κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.—
Ταφὴ φακηρῶν ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας· ἀνέγερσις αὐ-
τῶν καὶ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου. (Συνέχεια).

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ἑαυτόν. Ἡ μελέτη τοῦ βιβλίου τούτου, γεγραμμένου παρὰ τοῦ
Ἑρμοῦ-Θωθὸς πρὸς στοιχειώδη κατήχησιν τοῦ μύστου, ἐτύγχανε διὰ
τὸν αἰχμαλῶτον στοιχεῖον παρηγορίας, ἰσχύος, ἐλπίδος. Παρετῆρει ἐν
αὐτῷ, καίτοι κεκαλυμμένως πως, τὴν πιθανότητα τοῦ νὰ ἐπανορ-
θωθῇ ἐκ τῆς πτώσεώς του. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐπτά σελη-
νῶν τῷ προσεφέροντο πάλιν τὰ δύο ποτήρια· ἂν τὴν φορὰν ταύτην
παρεδέχετο τὴν δοκιμασίαν, ἔστω καὶ διὰ τρομώδους ἀποφασιστικό-
τητος, ἱκανοποιεῖτο ὅπωςδήποτε ὁ μαγικὸς νόμος· ἀλλ' ὁ μύστης,

ἀπελευθερούμενος, διέμενεν ἀπλοῦς ζηλωτής, μὴ δυνάμενος ν' ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλότερον βαθμόν. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ἡ αἰχμαλωσία διήρκει ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ὅροις ἐπὶ ἑπτὰ ἄλλας σελήνας, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ ἡ ὑπακοή ἢ ὁ θάνατος ἔθετε τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ὑπαρξιν.

Ὅτε, ἀπεναντίας, ἡ δοκιμασία τῶν δύο ποτηρίων ἐγίνετο θαρραλέως παραδεκτή καὶ ἐξετελεῖτο ἐν τῇ κρύπτῃ ἐνώπιον ὅλου τοῦ συνεδρίου (ὡς συνέβη κατὰ τὴν μυσταγωγίαν τοῦ Πλάτωνος), ὁ Ἱεροφάντης ἔσπευδε νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν μυούμενον ὅτι οὐδένα κίνδυνον διέτρεχε, καθότι ἀμφοτέρω τὰ ποτήρια περιεῖχον ἄκρατον οἶνον, εἰς ὃν μικρὰ δόσις σμύρνης ἔδιδεν ἐλαφρὰν τινα πικρότητα.

Μετὰ τὴν τσαύτην ἔντασιν τῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν δυνάμεων ἡ ἀνάπαυσις ἀπέβαινε ἀναπόφευκτος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάπαυσις αὕτη ὑπέκρυπτεν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μύστου, τελευταίαν τινὰ δοκιμασίαν ἣτις ἦτο ἡ μόνη ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ζωὴν του. Οἱ Νεωκόροι τὸν ὠδήγουν εἰς ἐτέραν αἰθουσαν πολυτελῶς κεκοσμημένην ὡς βασιλικὸν τινα κοιτῶνα. Ὑπνρῆται ἐκδύουσιν αὐτὸν ἐκ τῶν βεβρεγμένων ἱματίων, ἀνατρίβουσι τὸ σῶμα δι' ἀρωματικῶν ἐλκίων, τὸν ἐνδύουσι δι' ἐσθητὸς λευκῆς καὶ τῷ παραθέτουσι τράπεζαν ἐξ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων καὶ ἐξαισίου οἶνου. Καθ' ὅλον τὸ γεῦμα, μουσικὴ τις ἀόρατος, ἐναρμόνιος, προσελκύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν φαντασίαν του εἰς ἡμιενυπνιώδη τινὰ κατάστασιν, ποικιλομένην δι' ἐρωτικῶν ὀπτασιῶν. Αἱ πτυχαὶ παραπετάσματός τινος πρασίνου, πεποικιλμένου διὰ κλάδων μυρτιάς (χρῶμα καὶ φυτὸν ἀφιερωμένα εἰς τὴν Ἀφροδίτην), διαστελλόμεναι ἡρέμα ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης, ἀποκαλύπτουσι πασταῶν τινὰ ὅπου διασταυροῦνται ἀντορχηστικῶς, ἐν μέσῳ αἰολοστίλπνου φωτισμοῦ, ὅμιλοι νεανίδων ὀρχουμένων καὶ συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλας διὰ στεφάνων ἐκ ρόδων. Αἱ νεάνιδες αὗται ἦσαν θυγατέρες τῶν Μάγων, ἀνατρεφόμεναι ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἀφιερωμένα εἰς τὴν Ἴσιν μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπανδρείας των. Αἱ σαγηνεύουσαι αὗται ἐμφανίσεις ἔφερον προσωπίδα προσδεδεμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ χρυσοῦ κύκλου, ἵνα μὴ δύνηται ὁ μύστης κατόπιν νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ, ἂν ὑπερένικα τὴν δοκιμασίαν· ἀλλὰ δὲν ἔφερον ὡς σκέπην ἢ μόνον βραχὺν χιτωνίσκον τρεμουσοκέντητον ἐκ χρυσῶν μελισσῶν, κεστὸν ἐκ λεπτοφυοῦς μεταξολίνου ὑφάσματος καὶ ἄνθη.

Ἡ μουσικὴ ἐξηκολοῦθει παιανίζουσα μετὰ γοητευτικῆς ἁρμονίας.

χρώματα ἄγνωστα εὐωδιάζον ἡδυπαθῶς· τὸ ἐλκυστικὸν τῆς θεάς τὸν προσείλκυε, βῆμα πρὸς βῆμα, πρὸς αὐτὸ τὸ μαγικὸν τῶν σχημάτων, τὴν αἰώνιον Κίρκην, τὴν δεσπόζουσαν τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν εἰς τὰ σκότη τοῦ ὕλικου κόσμου.

Ἄμα τῇ ὑπερβάσει τοῦ οὐδοῦ τῆς παστάδος, δύο τῶν φιλοπαιγμόνων τούτων χορευτριῶν τὸν περιέπλεκον ἐντὸς τῆς ἐκ ρόδων ἀλύσεως των· αἱ ἄλλαι ἐξηφανίζοντο ὡσεὶ ἀγέλη τις περιστερῶν ἐκπλαγισῶν. Τὸ φῶς, αἶφνης ἐλαττωθέν, δὲν παρῆγεν ἢ ἀμυδρὸν τι σκίῳφως, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου αἱ δύο πειράστριαι ἐξακολουθοῦσι τὸν περιστροφικὸν χορόν, ἀνακινοῦσαι, ἐκ περιτροπῆς, τὴν ἄλυσιν, ὡσεὶ προκλῶσαι τὴν ἐκλεγὴν τοῦ μύστου. Ἐάν, δι' ἐλαχίστου σημείου ἀδυναμίας, ὁ ἀσύνητος ἐτόλμα νὰ βεβηλώσῃ τὴν ἀγνότητα τῶν μυστηρίων, εἰς τῶν Νεωκόρων, ὅπισθεν του καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του εἰσδύσας, τὸν πατάσσει θανασίμως. Ἄν ὅμως ὁ μύστης διαμείνῃ ἀκίνητος καὶ ἐπιφυλακτικὸς ἢ ἂν διέσπα τὴν ἐκ ρόδων ἄλυσιν, τότε ὁ Νεωκόρος ἀπέπεμπε διὰ σημείου τινὸς τὰς δύο νεάνιδας, οἱ δὲ Μάγοι προήρχοντο ἐν πομπῇ καὶ συνέχαιρον τῷ νέῳ ἀδελφῷ ἐπὶ τῷ ὑπερανθρωπίνῳ θριάμβῳ, τῷ προκαλέσαντι μὲν ἀλλὰ μὴ κλονίσαντι τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ.

Ἄξιε ζηλωτά, τῷ λέγει ὁ Ἱεροφάντης, ἡ Μαγεία συνίσταται ἐκ δύο στοιχείων, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἰσχύος. Ἄνευ τῆς ἐπιστήμης δὲν ὑπάρχει ἰσχύς πλήρης· ἄνευ ἰσχύος οἰασδῆτινος, οὐδεὶς ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐλάχιστον βαθμὸν τῆς ἐπιστήμης. Τὸ νὰ γινώσκῃ τις νὰ πάσχῃ ἵνα καταστῇ ἀπαθής· τὸ γινώσκειν νὰ ἀποθάνῃ, ἵνα καταστῇ ἀθάνατος· τὸ γινώσκειν ἐγκρατεῦσθαι, ἵνα ἀξιωθῇ τοῦ ἀπολαμβάνειν· ἰδοὺ τὰ τρία πρῶτα μυστήρια τῆς νέας ζωῆς εἰς ἣν σ' ἐμύθησαμεν διὰ τῆς δοκιμασίας. Πᾶς Μάγος κέκληται νὰ γίνῃ ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀληθείας, δηλ. ὁ ἔμπιστος τῶν μυστηρίων τῆς καὶ ὁ κτήτωρ τῶν δυνάμεων τῆς. Ὀλίγοι ὅμως πραγματοποιοῦσι καθολοκληρίαν αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν προορισμόν. Μάνθανε λοιπὸν ἀδιαλείπτως νὰ δεσπόζῃς τῶν αἰσθήσεών σου, ἵνα διατηρήσῃς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς σου· τοῦτο εἶνε ὁ πρόλογος τῶν ἱερῶν μας σπουδῶν. Ἡ ἔμφυτος καὶ κατ' ἐποπτείαν κατανόησις τοῦ Θεοῦ ἔσται ἡ κορωνίς, ἂν γινώσκῃς νὰ ᾔς ἀκάματος ἐν τῇ ἐγκαρτερήσει σου. Αἱ ὑψηλαὶ διάνοιαι ἀφικνοῦνται μεταξὺ ἡμῶν μέχρι τῆς προφητείας καὶ τῆς θεουργίας. Ἡ πρώτη αὐτῶν τῶν δυνάμεων ἀνεγείρει τὸ παρελθόν, διεισδύει εἰς τοὺς λόγους τοῦ

παρόντος καὶ ἀποκαλύπτει τὸ μέλλον. Ἡ δευτέρα δύναμις δημιουργεῖ ἔργα προσόμοια τοῖς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἐπ' ἀπειρον προοδευτικῆς ἀνακαλύψεως τῶν μυστηρίων τῆς παγκοσμίου ζωῆς. Δύνασαι νὰ ἀνυψωθῇς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προφήτου καὶ τοῦ θεουργοῦ, διὰ ἐπτά ἐτῶν ἐργασίας, σιωπηλῆς καὶ μονήρους καθὼς καὶ διὰ βαθμολογικῶν ἐξετάσεων ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων τῆς γνώσεως, τῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον προσιτῶν. Ἐξ-ακολουθεῖ τὸ στάδιον τοῦ μύστου ὡς τὸ ἤρχισες καὶ εἶθε ἡ μεγάλη Ἰσις νὰ ἦ σοι βοηθός!.... Ἀλλὰ, εἴτε δεχθῇς νὰ ζήσης μετὰ τῶν ἡμῶν ἐν ἡδείᾳ καὶ παντοτεινῇ ἀδελφότητι, σπουδάζων ἀείποτε ἡ ἐκκλη-ρῶν τὰ καθήκοντα ἅτινα θὰ σοι ἀνατεθῶσιν, ἂν φανῇς ἄξιος, εἴτε προτιμήσῃς νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν πατρίδα σου ἵνα διδάξῃς ἐκεῖ εἰς τοὺς συμπολίτας σου τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην, μέμνησο τοῦ ὅρκου σου. Καὶ ἵνα μηδέποτε ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης σου, ἐλθέ νὰ παρατηρήσῃς, πρὶν ἢ ἀνελίξῃς εἰς τὴν γῆν, τὴν μετὰ τῶν ἡμῶν ἐπιφυ-λασσομένην ποινὴν τῆς ἐπιπορείας».

. 1)

Ὁ Πλάτων, ὡς εἴπομεν, ἔζησε δεκατρία ἔτη μετὰ τῶν Μάγων τῆς Μέμφιδος καὶ τῆς Ἡλιουπόλεως. Πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τοῦ Πλά-τωνος, ὁ Μωϋσῆς ἐξεπαιδεύθη ὡσαύτως παρὰ τοῖς Μάγοις, παραλαβὼν ἐκ τῶν μυστικῶν των διδασκαλιῶν τὰς θρησκευτικὰς, πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἰδέας, αἵτινες ἦσαν ἡ βάσις τῆς νομοθεσίας τῶν Ἑβραίων μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐξοδὸν των. Πολλὰ τῶν νόμων καὶ τῶν ἱερο-τελεστιῶν τῶν Μάγων μετεβίβασθησαν εἰς τὸ Θεοκρατικὸν πολιτεύμα τοῦ Μωϋσέως. Ἐν τούτοις, ἀπορίας ἄξιον πῶς νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐν τῷ μωσαϊκῷ νόμῳ τὸ ὑψηλὸν δόγμα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῶν μετὰ θάνατον ἀμοιβῶν ἢ ποινῶν αὐτῆς. Αὐτὸ τὸ δόγμα ἐδιδάσκετο παρὰ τῶν Μάγων σαφῶς καὶ ἐλευθέρως, ὡς ἐν τῶν ἱερωτέρων διδαγ-μάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς. Οἱ Αἰγύπτιοι μεταδόντες τὴν διδα-σκαλίαν, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας των εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν δὲν ἔλυσμόνησαν τὴν κρίσιν τῶν ψυχῶν. Ὁ μῦθος τοῦ Μί-νωος, τοῦ Αἰακοῦ καὶ τοῦ Ραδάμανθους, κριτῶν τῶν τεθνεώτων, εἶνε μαγικῆς πηγῆς· ὁ Τάρταρος καὶ τὰ Ἡλύσια τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν σ. χ. τὴν ἀναγραφὴν τῆς τρομερᾶς ταύτης σκηνῆς τοῦ μυσταγωγικοῦ δράματος.

εἶνε ἐπίσης, ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, ἀναλόγως τῶν γλωσσῶν, ἀγκυμήσεις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἀμενθί, δηλ. τοῦ Ἄδου ἡ τόπου κατωτέρου, ἐν ᾧ διενηργεῖτο κατὰ τὴν θεολογίαν τῶν Μυστηρίων, ἡ διάβασις τῶν ψυχῶν ὅσαι ἐγκαταλείπουσι τὴν γῆν ἵνα εἰσαχθῶσιν εἰς νέαν ὑπαρξιν.

Ἡ εἴσοδος τοῦ πραιτωρίου τοῦ Ἀμενθί εἶχεν ὡς φύλακα θηρίον ὀνομαζόμενον Ὁμς ἡ κύων τοῦ τυφῶνος. Ἦτο τρίμορφον συγκείμενον ἐκ κροκοδείλου, ἵπποποτάμου καὶ κυνός, ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν τὸν τρικέφαλον Κέρβερον. Ἡ ψυχὴ ἐξελθοῦσα τοῦ σώματος μετέβαινεν ἐκεῖ, ὁδηγουμένη ὑπὸ δύο δαιμονίων, ὧν τὸ ἐν ἑκάλειτο Ἀλήθεια, τὸ δ' ἕτερον Δικαιοσύνη. Εἰσήγετο δὲ παρὰ τρίτου δαιμονίου τῆς Τιμῆς, θυγατρὸς τοῦ Ἡλίου (τῆς Περσεφόνης τῶν Ἑλλήνων), ὅστις προήδρευε δικαστηρίου ἐκ τριάκοντα δύο δικαστῶν. Οἱ δικασταὶ οὗτοι ἔφερον κεφαλὰς διαφόρων ζώων, ὧν ἕκαστος τύπος εἰκόνιζεν ἀρετὴν τινα ἢ ἐλάττωμα, ὧν ἦσαν οἱ ἐξετασταί. Ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν ἔκειτο τρυτάνη ἐφ' ἧς ἐτίθεντο αἱ καλαὶ καὶ κακαὶ πράξεις χωριστὰ εἰκονιζόμεναι παρὰ βαρῶν κατατεθειμένων παρὰ τοῦ θεοῦ Θῶθ, τοῦ πρώτου νομοθέτου τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἀγαθότης τοῦ ὑπερτάτου Ὁντος, εἰκονιζομένου διὰ τοῦ Ὁσίριδος, ἐδέχετο τὰς καθαρὰς ψυχὰς ἐντὸς σφαίρας εὐτυχίας. . . . ἀπέστελλε δὲ τὰς ἐνόχους ψυχὰς νὰ ἐξαγνισθῶσιν εἰς ἐτέραν σφαῖραν ἐξιλασμοῦ.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἡ τόσῃ ἀπλῇ, βαθέως θρησκευτικῇ, ἐκπεφρασμένη διὰ συμβόλων δανείων ἐκ τῆς δρατῆς φύσεως, ἡλλοιώθη κατόπιν παρ' ἀμαθῶν ὑπομνηματιστῶν, ἀγνοούντων τὴν κλειδὰ τῆς Μαγείας καὶ παρασχόντων οὕτως ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὰ ζῶα. Ὁ μέγας Ἑρμῆς-Θῶθ προεῖδε τὴν τοιαύτην διαστροφὴν, γράψας αὐτοὺς τοὺς προφητικοὺς λόγους : « Ὡ Αἰγυπτίος, ἐλεύσεται καιρὸς καθ' ὃν, ἀντὶ τῆς ἀγνῆς θρησκείας καὶ τῆς λογικῆς λατρείας, ἔξεις γελοίους μύθους, ἀπιστεύτους παρὰ τῶν μεταγενεστέρων· δὲν θα σοὶ ἀπομείνωσιν ἢ λέξεις γεγλυμμέναι ἐπὶ τοῦ λίθου, μνημεῖα βωβὰ καὶ ἀνεξιχνίαστα τῆς ἀρχαίας σου εὐσεβείας ! »

Οἱ υἱοὶ τῶν Μάγων ἤρχοντο τῶν σπουδῶν ἀπὸ τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ πλήρης ἐκπαίδευσις διήρκει εἴκοσι καὶ ἑν ἔτη. Ἡ περίοδος αὕτη περιελάμβανεν ἑκάστας τὰς ἐπιστήμας. Ἡ φυσικὴ καὶ γεωγραφικὴ ἱστορία τῶν φυτῶν ἀπετέλει τὰς πρώτας γνώσεις. Ταύτη συνεδέετο ἡ ἱχθυογραφία. Εἶτα ἤρχοντο τὰ μαθηματικά, ἡ φυ-

σική, ἡ χημεία, ἡ ἱατρική, ἡ χειρουργία, ἡ γλυπτική, ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ μουσική, ἡ μηχανική. Μετὰ τὰς γνώσεις ταύτας ἐφαρμοζόμενας καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, ἡ διδασκαλία μετέβαινεν εἰς τὴν γενικὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν, τῶν γλωσσῶν καὶ τῶν ξένων νομοθεσιῶν. Ἀνῆρχετο τέλος εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐπιστήμας, διακρινόμενας εἰς λαϊκὴν ἀστρονομίαν καὶ εἰς ἱεράν, εἰς τὴν ὠροσκοπίαν, τὴν συμβολικὴν γραφὴν, τὴν φιλοσοφίαν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς βουλήσεως, τὰς ἱεροτελεστίας τῶν ναῶν, τὴν προφητείαν καὶ τὴν θεωρίαν. — Ἐκαστον ἔτος ἐγίνοντο ἐξετάσεις. Οἱ υἱοὶ τῶν Μάγων δὲν ὑπεβάλλοντο εἰς φυσικὰς δοκιμασίας, διότι αὕτη αὕτη ἡ ἐκπαίδευσις συνίστα τὴν μύησιν τῶν δεδμενῶν πρὸς τὸ ἱερατεῖον δικαίωματι οἰκογενείας, τρεφόμενοι ἐκ τῶν παραδόσεων τῶν καὶ ζῶντες ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἱερῶν πυρρῶν, ἐμάνθανον τὴν ἔννοιαν καὶ εἰσέδουν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἀκόπως. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ μυστικὸν ὡς τρομερὸν δόγμα· ἡ διάκρισις παρ' αὐτοῖς ἀρετὴ οἰκογενειακὴ, δι' ἣν ἐνεκαυχῶντο ἐκ μικρᾶς ἡλικίας: ἦτο ὁ στέφανος τῶν γνώσεων αὐτῶν καὶ ὁ ἐγγυητὴς τοῦ σεβασμοῦ τῶν λαῶν. Ἡ τάξις τῶν Μάγων, καθὼς θεματοφύλαξ τῶν ὑψηλοτέρων γνώσεων καὶ φροντίζουσα περὶ τῆς ἀείποτε ἐπεκτάσεως αὐτῶν ἐχάραξε τὸ ὄνομα τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ δι' ἀνεξιτήλων χαρακτήρων. Εἶνε ἡ μόνη ἀνθρωπίνῃ ἐταιρία ἧς τὰ ἔργα τῶν μνημείων τῆς μᾶς ἀποκαλύπτουσιν ἀκόμη καὶ μᾶς ἀποδεικνύουσι τὴν ὑπαρξίν τεχνῶν, πραχθεισῶν μέχρι τῆς ἀνωτάτης τελειότητος ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἐνῷ μῆτε αἱ Ἰνδοὶ, μῆτε ἡ Σινική, μῆτε ἡ Ἀσσυρία, μῆτε ἡ Περσία δὲν ἔχουν νὰ προβάλλωσι τι πρὸς σύγκρισιν, ἡ δὲ νεωτέρα ἐπιστήμη οὐδὲν ἄλλο ἡδυνήθη νὰ κаторθώσῃ μέχρι τοῦδε ἢ νὰ συλᾷ τοὺς τάφους τῆς.

Εἶδομεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν ξένον, ἀφοῦ ὑπερένικα τὰς φυσικὰς δοκιμασίας τῆς ὑποψηφιότητος, ἐλαμβάνεν ἀμέσως τὸν τίτλον τοῦ ξηλωτοῦ. Ἄν ἤθελε νὰ ἀνυψωθῇ ὑψηλότερα ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ, ὥφειλε νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ διαμείνῃ ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἐν τῇ σχολῇ τῶν Μάγων, ὑποβαλλόμενος εἰς αὐστηράν δίαιταν καὶ εἰς μόνωσιν. Ἐν ὅσῳ προώδευεν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡξιοῦτο τοῦ δευτέρου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου τοῦ Θεωροῦ, τοῦ τρίτου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου Πρακτικοῦ, τοῦ τετάρτου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου Φιλοσόφου, τοῦ πέμπτου κλπ. μέχρι τοῦ ἐνάτου μετὰ τοῦ τίτλου Μάγου Ροδοσταυρίτου. Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος βαθμὸς, ἀνταποκρινόμενος πρὸς πλήρη ἐκπαίδευσιν

δὲν ἦτο προσιτὸς ἢ εἰς πνεύματα πεπροικισμένα δι' ἐκτάκτου μνήμης, διότι περιελάμβανε τὰς ἱερατικὰς ἐπιστήμας, ἃς ὁ θρησκευτικὸς νόμος ἀπηγόρευε ρητῶς καὶ ἀπολύτως νὰ ἀνακοινοῦν ἐγγράφως ἢ νὰ λαμβάνωσιν ἐγγράφον σημείωσιν πρὸς ἐκμάθησιν αὐτῶν. Ὁ τέλειος Μάγος ὥφειλε νὰ ἦ ζῶσα ἐγκυκλοπαιδεία, ἥς ὅλα τὰ κεφάλαια, ὅλα τὰ ἄρθρα, ἐφαίνοντο ὡς ἐν μιᾷ σελίδι κατὰ τὴν πρώτην πρόσκλησιν τοῦ πνεύματός του. Ἡ Ἀστρολογία, θύρα τῶν ἀποκρύφων Κόσμων, τῷ διήνοιγε, αὐτὴ καὶ μόνη, χιλιάδας μυστηρίων, εἰς ἃ ὥφειλε νὰ γινώσκῃ νὰ ἐφαρμόζῃ ἐν τῷ ἅμα καὶ ἀνεπισφαλῶς τὴν μίαν τῶν ἐπτὰ κλειδῶν τοῦ παγκοσμίου συμβολισμοῦ, τοῦ ἀποκαλυφθέντος παρὰ τοῦ Ἑρμού. Μόνοι οἱ Μάγοι τοῦ ἐνάτου βαθμοῦ ἐδικαιοῦντο νὰ διοικοῦν τὸ Κράτος καὶ τὰ τῆς δικαιοσύνης. Ὅτε ἐξεθρονίσθησαν ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς φυλῆς, ἡ δεσποτεία των δὲν ἀπωλέσθη, διότι ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἱερῶν, ἐνθα ἐπανεκρύφθη αὕτη, ἐδέσποζε πάντοτε διὰ τῆς γοητείας τῶν ὑπερφυσικῶν τεχνῶν, οἱ δὲ βασιλεῖς τῆς ρωμαϊκῆς δὲν ἐτόλμων οὐδεμίαν ἐπιχείρησιν πρὶν ἢ ἤθελον συμβουλευθῇ τοὺς βασιλεῖς τῆς Μαγικῆς ἐπιστήμης. Ἡ διανοητικὴ ἰσχὺς τούτων, ἀπερίσπαστος πλέον τῶν μεριμνῶν τῆς ἐνεργοῦς πολιτικῆς, ἐμεγεθύνετο ἀδιαλείπτως καθόσον καθίστατο ἀπόκρυφος καί, ἔτι μᾶλλον περισυλλεγομένη ἐν τῇ γαληνιαίᾳ θεᾷ τῶν καιρῶν, ἦττον δὲ ἐνδιαφερομένη εἰς τὰς διαφευγούσας δοξομανίας τοῦ βίου, ἐπέβλαλλε μακρόθεν τοὺς χρησμούς της εἰς τὴν ἀλαζονείαν τῶν κυρίων τοῦ κόσμου.

Ἀπαιτεῖται κοπιώδης καὶ ὑπομονητικὴ περιεργία διὰ νὰ σπουδάζῃ τις καρποφόρως αὐτὰ τὰ παράδοξα ἐρείπια τῆς ἀνωτάτης ταύτης ἐπιστήμης τῆς βασιλικῆς τέχνης, ὡς τὴν ἀπεκάλουν καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα, καὶ ἦτις, τὴν σήμερον, δὲν εἶνε ἢ ἀνάμνησις τις ἐξητελισμένη καὶ καταδεδικασμένη ὑπὸ τῆς ἀγνοίας. Ποῦ εἶνε τὰ κρυφίνοα, τὰ σιωπηλά, τὰ μονήρη ἐκεῖνα πνεύματα, ἅτινα διατηροῦσιν ἀκόμη, ἀπάνευθεν, παράδοσιν τινὰ αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης; . . . ὑπάρχουσι βεβαίως ἐξ αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ βιβλία των, εἴτε χειρόγραφα, εἴτε ἐντυπα, τὰ πλεῖστα ἀτελῆ, εἶνε δυσανάγνωστα. Κατανοεῖ τις ὅτι ἐγραψαν ἀχθόμενοι τὴν διδασκαλίαν, ἥς τὴν διακοίνωσιν οἱ ἀρχαῖοι Σοφοὶ δὲν ἐπέτρεπον ἢ διὰ τοῦ λόγου μόνον. Ἄλλως τε αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα ἔργα δὲν ἀπηυθύνοντο εἰς τὸ κοινόν· ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἀφεώρα εἰς τὸ ἀνακουφίζειν τὴν μνήμην τοῦ γηράσκοντος Διδασκάλου, ἢ τὸ προφυλάττειν ἐκ ψευδῶν βημάτων μαθητὴν τινὰ ἀποπλανηθέντα μα-

κράν τῶν κανόνων. Τὰ τοιαῦτα βιβλία, ἐκλάμψεις μὲν φωτὸς διὰ τὴν διδαγμένην ψυχὴν ὄντα, λυκαυγὲς δὲ διὰ τὸν ἰσχυρὸν ἐρευνητὴν καὶ νύξ βωβὴ καὶ ἄνευ ὁρίων διὰ τὸ πλῆθος, εἶνε τὰ τελευταῖα τῶν χρησμῶν. Ἀλλὰ ποῦ οἱ ἱερεῖς ἢ αἱ σιβύλλαι, οἵτινες ἐγίνωσκον νὰ τοῖς δώσωσι φωνήν! . . . Τί ἀπέγειναν οἱ παράδοξοι ἐκεῖνοι δογματικοὶ εἰς οὓς ἡ ἐπιστήμη τοῦ σταυροῦ, τοῦ τριγώνου καὶ τοῦ τετραγώνου, τριπλῆς κλειδὸς τῶν ἐπὶ τὰ κινητῶν κύκλων συγκειμένων ἐκάστου ἐξ 22 γραμμάτων συνδεδεμένων πρὸς 22 ἀριθμοὺς καὶ 78 σύμβολα, ἥρκει ἔνα προσαγάγωσιν ἐνώπιον τοῦ νεογεννήτου τοὺς ἀγγέλους τῆς ζωῆς, τῆς καλῆς ἢ κακῆς τύχης καὶ τοῦ θανάτου! . . . Αὕτη ἡ ἐπιστήμη καὶ αὕτη ἡ ἰσχὺς, διπλοῦν στήριγμα τοῦ ἀποκρύφου ἱεροῦ τῆς Ἰσίδος, κατέρρευσαν καθολοκληρίαν εἰς τοὺς κατακλυσμούς τοῦ ἀρχαίου κόσμου! . . .

Ἐταιρία τις κοσμοπολιτικὴ ἐγείρεται καὶ ἀπαντᾷ: «Ἐγὼ εἰμι ἡ κληρονόμος τῶν Μάγων· ἐγὼ εἰμι ὁ ζῶν δεσμός, ὁ ἀθάνατος, ὁ ἀδιαιλύτος, τῶν ἀρχαίων παραδόσεων τῆς Ἀνατολῆς· ἐγὼ εἰμι ἡ πηγὴ τῶν ἐνεστωσῶν καὶ μελλουσῶν προσόδων τῆς Ἀνθρωπότητος· Ὀνομάζομαι Ἐλευθεροτεκτονία.»

Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ ξενοτρόπου τίτλου καὶ αὐτῆς τῆς ἀλχζόνος ἀξιώσεως.

(Ἐπεται συνέχεια περὶ Μασσωνίας)

(Ἐκ τῆς «Ἱστορίας τῆς Μαγείας» τοῦ P. Christian.)

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟΝ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

(ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος Φ. Δέ-Κουρμέλλ).

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 10ον).

Ἡ διάλυσις τῶν σωμάτων ἐντὸς τῶν ὑγρῶν, τὰ ὑγρά ἢ ἀεριώδη μίγματα πολὺ καλὰ καὶ ὥραϊα εἰσὶ διαπιδύσεις· ἐνδόμυχοι καὶ ἀόρατοι τῶν ὑλικῶν σωμάτων. Βλέπει μὲν τις τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τὸ φαινόμενον ἐν τῇ πράξει.

Θέλει τις καὶ ἄλλας ἀοράτους διεισδύσεις οὐσιῶν ;

Ὁ ἡλεκτρισμὸς ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφάς του παρέχει ἡμῖν τὸ μέσον τῆς ἀποδείξεως. Παράσχωμεν παραδείγματα. Διὰ τῶν σωμάτων, τῶν ἡγωγῶν αὐτῆς τῆς ρευστῆς δυνάμεως, τῆς ἀόρατου καὶ ἐν τῇ οὐσίᾳ της ἀγνώστου, δυνάμεθα νὰ εἰσαγάγωμεν, νὰ διαπεράσωμεν, νὰ ἐπενέγκωμεν τὴν διαπίδυσιν οἰουδήτινος σώματος καὶ νὰ θελήσῃ τις. Τὰ ἡλεκτρικὰ ρεύματα *συνεχῇ τε καὶ διαλείποντα* ἀποσυντιθεῖσι τὴν ὕλην· ἐκεῖνα μὲν ἐπανορθοῦσι τὰ στοιχεῖα τῆς ὕλης — ἡ γαλθανοπλαστία ἄγει ἐν λεπτοῖς μορίοις (ἐπιβλαβέσι κατὰ τὴν ὀρισμένην στιγμήν τοῦ καχιζήματος) τὸν χαλκόν, τὸν χρυσόν, τὸν ἄργυρον ἐφ' ὧν ἂνπραγμάτων θελήσῃ τις, ταῦτα δὲ διὰ τῶν διακεκομμένων ρευμάτων μεταφέρουσι τὰς οὐσίας ὅπως εἰσὶ καὶ εὐρίσκονται. Αἱ χημικαὶ ἀντιδράσεις, αἱ ἐκ τῶν μεταβολῶν τοῦ χρώματος παραγόμεναι, ἀποδεικνύουσιν ἀνεξαίρετως καὶ ἐπιστημονικῶς τὴν ἀόρατον πορείαν καὶ τὴν ἐπίσης ἀόρατον διαπίδυσιν τῶν σωμάτων.

Ὅρισωμεν τὰ πράγματα ἀκριβέστερον. Ὁ θεϊκὸς σίδηρος, ἐν διαλύσει ἐντὸς τοῦ ὕδατος, εἶνε ἀόρατος. Τὸ πρωσσικὸν κάλι ἔχει χροιάν ἐλαφρῶς κιτρίνην. Ἄν θέσωμεν τὸ ἐν ἔναντι τοῦ ἐτέρου, παράγεται ὠραίος κυανοῦς χρωματισμός. Ἄν π. χ. θέσωμεν πρωσσικὸν κάλι ἐντὸς δέρματος ὄρνιθος πολλῆς ἀναδεδιπλωμένου καὶ ἐφαρμόσωμεν ἐξωτερικῶς δύο ἡλεκτρικοὺς ἡγωγούς (ἡλεκτρόδους) ἐμβεβαμμένους ἐντὸς τῆς ἐτέρας οὐσίας, θὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ δέρματος τὸν διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ ρεύματος λαμπρὸν κυανοῦν χρωματισμόν. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἀναμφισβητήτως τὴν διαπίδυσιν.

Αὐτὸς ὁ παρ' ἐμοῦ καθορισθεὶς πειραματισμὸς ἐχρησίμυσέ μοι ὡς βάσις εἰς τὸ ἱατρικὸν καὶ θεραπευτικὸν σύστημά μου (l'electrolyse medicamentouse), δι' οὗ ἐπιτελεῖται ἡ μεταβίβασις ἀπ' εὐθείας καὶ ἀμέσως διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἄνευ ἀπορροφήσεως διὰ τοῦ στόματος οὐδὲ δι' ἐνέσεως, διαφόρων φαρμακευτικῶν οὐσιῶν, ἀναλόγως τῶν ἀσθενειῶν ἢ τῶν ἀσθενῶν.

*
**

Δυνάμεθα ἔτι ν' ἀποδείξωμεν ἐπίσης σφωδρὰ τὴν διαπίδυσιν τῆς ὕλης καὶ τὴν ἀόρατον αὐτῆς πορείαν. — Ἐμμένω εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ τὰς ἐπαναλαμβάνω, διότι αὐταὶ εἶνε αἱ δύο μεγάλαι ἀντιρρήσεις τοῦ ὕλισμοῦ κατὰ τοῦ πνευματισμοῦ. — Ὁ πειραματισμὸς συνίσταται

εἰς τὸ νὰ λάβωμεν ὑχλινόν τι δοχεῖον πλήρες ὕδατος, νὰ θέσωμεν δὲ εἰς μίαν ἄκραν αὐτοῦ σφαιρίδιόν τι ὑδραργύρου καὶ τὸν θετικὸν ἀγωγὸν ἡλεκτρικοῦ τινος ρεύματος· εἴτα νὰ θέσωμεν εἰς τὸ ἀντίθετον ἐκ διαμέτρου μέρος (ὅσῳ μακρὰν κἂν θελήσῃ τις), τὸν ἀρνητικὸν ἀγωγόν. Οὗτος, ἐννοεῖται, οὐδὲν ἔχνος ὑδραργύρου περιέχει. Διοχετεύομεν τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα· ἔνα δὲ ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ πειραματισμοῦ καταστῇ ὀριστικωτέρα, κλίνομεν τὸ ἀγγεῖον εἰς τρόπον ὥστε ὁ ὑδράργυρος νὰ παρεμποδίζεται εἰς τὴν πορείαν του διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς βαρύτητος καὶ νὰ τείνῃ νὰ ἐπαναπίπτῃ εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἀπέρχεται. Λοιπὸν, καίτοι καλῶς ἐπιτηροῦμεν τὸ φαινόμενον, δὲν δυνάμεθα διὰ τῆς ὁράσεως νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν τὴν παρὰγωγὴν του· ὁ ὑδράργυρος διοχετεύεται· διεχωρίσθη ἔρα εἰς ἀπειροστὰ μέρη, διήλθε τοῦ ὕδατος καὶ ἀφίχθη εἰς τὸν ἀρνητικὸν πόλον, ὃν ἐπανειλάλυσε.

Ἐπιβεβαιούμεθα περὶ αὐτῆς τῆς πορείας, αὐτῆς τῆς μεταβάσεως καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ καθιζήματός τινος γαλακτοχρόου, καλουμένου *cailleboté*, χαρακτηριστικοῦ τοῦ χλωριούχου ὑδραργύρου διὰ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἀρνητικοῦ ἀγωγοῦ ἀπέναντι καλίου τινὸς εἰσυδήποτε, διαλελυμένου καὶ ἄχρους.

Αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα παρήγαγον ἐσχάτως μεγάλην ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς σοφοῖς σωματείσις. Ἡ Ἀκαδήμεια ὅθεν τῶν Ἐπιστημῶν, μετὰ τινὰ διακοίνωσιν τῶν 24 Ἰβρίου 1890 καὶ 19 Ἰανουαρίου 1891, διώρισε, πρὸς μελέτην αὐτῶν, ἐπιτροπὴν συνισταμένην ἐκ τῶν κ. κ. Βερθελώ, τοῦ δόκτωρος Σαρκῶ καὶ τοῦ βαρώνου Λαρρεῦ.

Μήπως λοιπὸν ὑπάρχῃ σχέσις τις στενὴ μεταξὺ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ περιστοιχίζοντός μας φαινομένου; Μή ται οἱ φυσικοὶ δὲν ἀνῆγαγον ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως εἰς μίαν καὶ μόνην: τὴν κίνησιν; . . . Γινώσκομεν ὅτι αὕτη καθίσταται ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις χερσὶ καὶ κατὰ βούλησιν: φῶς, θερμότης, ἡλεκτρισμός, ἦχος, καὶ τὰνάπαλιν. Αἱ δονήσεις αὐτῶν τῶν δυνάμεων διαφέρουσι κατὰ τὴν ταχύτητα ἐν ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτῶν· αἱ δὲ διαχωρίσεις τῶν μορίων καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μείζονες, ἀναλόγως τῶν κυμάνσεων αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτὰς τὰς κινήσεις. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ φαινόμενα τῶν μεταφορῶν (*apports*), ἅτινα βεβαιοῦσιν οἱ πνευματι-

σταί, ἅτινα διαταράσσουσι τὸ λογικόν, εἶνε παραδεκτὰ παρὰ τῶν σοφῶν οἱοί : Κρούξ, Ζιβιέ, Richet . . .

Δικτὶ νὰ μὴ ἀποδῶσωμεν αὐτὸ τὸ φαινόμενον εἰς ἀποτέλεσμα ἀποπυκνώσεως, ὑπερμέτρων διαχωρίσεων τῶν μορίων, παρακολουθουμένων ὑπὸ ὁλοσχερῶν ἀνασυστάσεων, ὀφειλομένων εἰς γιγαντώδη ἡλεκτρικὰ ρεύματα, διασχίζοντα τὰ διαστήματα ;

Αἱ συμπάθειαι, αἱ ἀντιπάθειαι μας εἶνε, ἴσως, αὐτῆς τῆς τάξεως.

Τίς ἐξ ἡμῶν γινώσκει τὰ βευστὰ καὶ τὰς ἐπηρείας των ; Αἱ πρῶτισται αἰτίαι θὰ ὦσιν αἰείποτε ἄγνωστοι, ἡ δ' ἐξήγησίς των, ἐλλείψει βάσεως, θὰ ᾗ ἐλαττωματικὴ. Ἀφοῦ ὅμως ἐπιστημονικῶς ἀποδεικνύεται τὸ ἀόρατον τῆς ὕλης, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἡ ἄρνησις πράγματός τινος ἀοράτου ἐπὶ τῷ μόνῳ λόγῳ, ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τυγχάνει ἀόρατον. Εἰς τοὺς ὕλιστάς ἀπόκειται νὰ προβάλωσιν ἐτέρας ἀποδείξεις μᾶλλον λογικάς, μᾶλλον θετικάς ! Ἴσως εὕρωσι τοιαύτας· ἀλλ' ἐν ἀπάσαις ταῖς περιπτώσεσιν ἡ πνευματολογία κέκτηται τὴν νέαν ταύτην βάσιν τὴν ἐτι μᾶλλον στερεάν πρὸς ἐπιστήριξιν τῆς πίστεώς της : **τὴν μαθηματικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀοράτου.**

(Ἐκ τῶν παρισινῶν «*Lumières*», α' Ἐπιθεωρήσεως τῶν ψυχολογικῶν σπουδῶν», κτλ. τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ.).

4^η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.

Ἄν ἡ ἐξωσις τῶν ὑλῶν τῶν μὴ χρησιμοποιηθειῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ὀργανισμοῦ γίνηται πολὺ ταχέως ὑπάρχει διάρροια· ἂν δὲ λίαν βραδέως, ὑπάρχει δυσκοιλιότης.

Ἡ δυσκοιλιότης λοιπὸν συνίσταται εἰς δυσκολίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλην περὶ τὴν κένωσιν. Προέρχεται ἐκ διαφόρων αἰτιῶν ὧν τὰ πρῶτιστα εἶνε : διατάραξις τῆς χολικῆς ἐκκρίσεως, ἐλάττωσις ἢ ἀλλοίωσις τῆς ἐκκρίσεως τῶν βλεννωδῶν ἐντοσθίων, ἀτονία τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος.

Ἡ δυσκοιλιότης, ἥτις συνήθως εἶνε σύμπτωμα, δηλ. ἀποτέλεσμα οἰασδήτινος αἰτίας, δυνατόν, ἂν ἐπιμένῃ, νὰ προξενήσῃ καὶ αὐτὴ πό-

νους τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ στομάχου, ἀϋπνίαν, ὑποχονδρίαν καὶ διαφο-
ρους καχεξίας.

Ἡ δυσκοιλιότης ὑποχωρεῖ γενικῶς λίαν ταχέως ὑπὸ τὴν ἐπενέρ-
γειαν τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἄν τὸ σύμπτωμα, τυγχάνη σοβαρόν, συνδυάζομεν ἅπαντα ἡμοῦ τὰ
ἐπόμενα μέσα· ἂν δ' ἐλαφρόν, τότε ἐν μόνον δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ.

Ἀνθρώπινος μαγνητισμός.—Ἐπιθέτειν ἐπὶ μακρόν καὶ ἐφ' ἀπά-
σης τῆς κοιλιακῆς χώρας τὰς χεῖρας ὑγρὰς, εἴτα, ἐναλλάξ, τοὺς
δακτύλους καὶ ἐνεργεῖν ἐντρίβας συρτάς καὶ περιστροφικὰς ἄνω-
θεν τῶν ἐνδυμάτων. Καλὸν ἐπίσης τὸ ἐνεργεῖν τοιαύτας καὶ ἐπὶ τῆς
ὀσφυακῆς χώρας πρὸς διέγερσιν τῶν νεύρων, ἅτινα ἐκ τοῦ νοτιαίου
μυελοῦ ἀρχόμενα κατευθύνονται πρὸς τὰ ἐντόσθια. Ἄν ἡ δυσκοιλιό-
της προέρχεται ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς χολικῆς ἐκκρίσεως, εἶναι ἀνα-
πόφευκτον τὸ διεγείρειν τὸ ἥπαρ.

Καταλήγομεν τὴν ἐπίσκεψιν (ἥτις δέον νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ 40 μέχρι
50 λεπτά) διὰ *passes à grands courants* 1).

Αὐτομαγνητισμός.—Νὰ ἐνεργῇ ὁ πάσχων ἐφ' ἑαυτοῦ ἐντρίβας δις
ἢ τρίς τῆς ἡμέρας μὲ τὰς δύο χεῖρας εἴτε ἐπὶ τοῦ δέρματος, εἴτε
ἄνωθεν τοῦ ὑποκαμίσου ἐπὶ τε τῆς ὀσφύος καὶ τῆς κοιλιακῆς χώρας.

Μαγνητισμός διὰ τοῦ μεταλλικοῦ μαγνήτου.—Ἐπιθέτειν 2, 3 ἢ
4 (ἀναλόγως τῆς ὀξύτητος τῆς νόσου ἢ τῆς εὐαισθησίας τοῦ πά-
σχοντος) ἐλάσματα μαγνητισμένα, μὲ τὸν πόλον + δεξιᾷ, ἄλλοτε ἐπὶ
τῆς πεπτικῆς χώρας καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς ὀσφυακῆς.

Βοηθητικὰ μέσα.—1^{ον} Τὸ αὐτοὑποβολητικὸν μέσον ὅπερ συνήθως
ἐπιτυγχάνει αὐτὸ καὶ μόνον, ὅτε ἡ δυσκοιλιότης προέρχεται ἐξ ἀτο-
νίας τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, συνιστάμενον δὲ εἰς τὸ κανονίζειν διὰ
τῆς συνθηῆς τὴν ἐντοσθιακὴν λειτουργίαν, μεταβαίνειν δηλ. ἀπαξ
ἢ δις πῆς ἡμέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν πρὸς ἀφόδευσιν καὶ, διὰ
προσπαθειῶν, προκαλεῖν τὰς συστολὰς τοῦ ὀργάνου. 2^{ον} Ποτὰ μαγνη-
τισμένα· ἐν ποτήριον ὕδατος τὴν πρῶταν νῆστις ἐπενεργεῖ ἀρκούντως.
Μαγνητίζειν ἐπίσης τὰ κλύσματα καὶ καταπλάσματα, ἂν χρεια-
σθῶσι τοιαῦτα. (Ἐκ τῆς παρισινῆς «*Εφημερίδος τοῦ Μαγνητισμοῦ*»).

1) Σ. Μ. Εἰς προτεχὲς φυλλάδιον θὰ πραγματευθῶμεν τὸν τρόπον τοῦ μα-
γνητίζειν, ἐπεξηγοῦντες τοὺς διαφόρους αὐτοῦ χειρισμούς.

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΤΗΝ ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 9).

«Ὡνομάζετο Ζάμνα Δάς. Ὡσαύτως Σκυμχιρουδράξα καὶ Ναρβα-
δίσχα Μαχαδέρ.

«Ταῦτα μὲν συνέβησαν ὡς τὰ ἐκθέτω, διότι ἤμην μάρτυς αὐτό-
πτης· τὰ δὲ κατωτέρω ἀφηγοῦμαι ὅπως τὰ ἤκουσα.

«Τὸν ἴδιον σαδου προσεκάλεσε καὶ ὁ Ῥαζάχ Σωσιέτ Σίγγ εἰς Ῥα-
μαγγάρ ὅπου ἐξετέλεσε σαμαδί· ἐξ μηνῶν. Μετὰ ταῦτα τὸν προσεκά-
λεσεν ὁ Μαχαζάχ Ῥκνζήτ Σίγγ εἰς Ἀμριτσάρ ἔνθα ἐξετέλεσεν ἕτερον
ἐξάμηνον σαμαδί· μετέβη εἶτα παρὰ τῷ Ῥαζά Δυάν Σίγγ εἰς Λα-
χόραν καὶ ἐκεῖ ἐξετέλεσε το σαμαδί ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ῥα-
ζά Σαχίβ ὡσαύτως τῷ ἔδωκε δῶρα πολλὰ. Οὕτω δὲ ὁ σαδου οὗτος
ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γενέθλιον γῆν, τὸ Δεκάν, μετὰ πολλῶν δώρων
καὶ τιμῶν.

«(Βέης Σιάνδας Σίγγ, καθηγητῆς τοῦ Ἀσιατικοῦ Γυμνασίου Λαχόρης

τῇ 4 Ἰουνίου 1887)».

Ἄρκουσι πρὸς τὸ παρὸν ταῦτα. Προβῶμεν ἤδη εἰς τὴν

ΕΞΗΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

«Νομίζω ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ τοῖς γνωρίσω
πῶς διατίθεται τὸ πνεῦμα φακῆρου τινὸς κατὰ τὴν νάρκωσίν του ἢ
τὸ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ περιερχομένου εἰς πλήρη ληθαργίαν καὶ τοῖς
δώσω ἐξηγήσεις τινάς·

«Αἱ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ αἰσθήσεις τοῦ πνεύματος διάκεινται
εὐαρέστως· ἡ ἀδράνεια τῆς διανοίας τυγχάνει ἐντελὴς σχεδόν· το εὔ
εἶναι τοῦ περιπνεύματος εἰς τὸ ἀπόγειον, καθότι ἀπεσπασμένον ἀπὸ
τοῦ σώματος, πρὸς ὃ συνδέεται διὰ τῆς κυριωτέρας ἀρτηρίας, διαμέ-
νει ἐντὸς τῆς χώρας τοῦ κυανοειδοῦς, φωσφορικοῦ καὶ ἀνακαίνιστικου

ῥευστοῦ, τοῦ προμηθεύοντος εἰς τὴν γῆν τοὺς ἀναγκαίους ζωϊκοὺς χυμοὺς πρὸς διατήρησιν τῆς ὕλικῆς ζωῆς. Τὸ περίπνευμα ἀπορροφῶν ὅλα τὰ μόρια, τὰ πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐγκαταλελειμμένου σώματος ἀναπόφευκτα τὰ διοχετεύει πρὸς αὐτὸ διὰ τῆς μεγάλης ἀρτηρίας ἀφ' ἧς αἰωρεῖται.

« Ἀλλως τὸ σῶμα, καθὼ στερούμενον πάσης τροφῆς, θὰ ἔπαυε τοῦ λειτουργεῖν, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τῆς παύσεως τῆς λειτουργίας παύει καὶ ἡ ζωὴ, θὰ ἤρχιζεν ἡ ἀποσύνθεσις: ἐν τῇ νῦν ὅμως περιστάσει, τὰ ὄργανα, ἐναντίον ὅλων τῶν φαινομένων τοῦ θανάτου, ἐξακολουθοῦν ἐκπληροῦντα τὰς ἀναποφεύκτους λειτουργίας πρὸς διατήρησιν τῆς συγκρατήσεως τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἵνα διευκολύνηται ἡ τελευταία νὰ ἐπανεισέλθῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὸ γήϊνον περικάλυμμά της πρὸς δρᾶσιν καὶ λειτουργίαν ὅπως πρότερον.

« Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ εὖ εἶναι, τῆς τελείας μακαριότητος τοῦ περιπνεύματος ὑφίσταται τότε μόνον ὅτε ἀποσπᾶται τοῦ σώματος ἐξ ὀλοκλήρου σχεδόν. Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῆς ληθαργίας, ὅτε τὰ ὄργανα ἀποναρκοῦνται, τὸ δὲ περίπνευμα δὲν ἐγκαταλείπει τὸ περικάλυμμά του, τὸ πνεῦμα βλέπει καὶ ἀκοῦει ὅ,τι συμβαίνει, αἰσθάνεται δ' ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς θέσεώς του καὶ ὀδυνηται»

Ἰδοὺ καὶ ἑτέρα σχετικὴ πρὸς τὸ φαινόμενον διακοίνωσις ἐτέρου πνεύματος (τοῦ Πινεχᾶ, ὑπάρξαντος ἐπὶ Μωϋσέως καὶ κατόπιν μετενσαρκωθέντος ἐν τῷ τοῦ Τιβερίου), ἀφηγουμένου τὴν ἱστορίαν του κατ' ἐπιταγὴν τοῦ πνεύματος τοῦ Ρόσεστερ τοῦ πάλαι Φαραῶ ἐπὶ Μωϋσέως, διὰ τῆς μεσαζούσης νεάνιδος W.

«Τὸ μέσον λοιπὸν τοῦ ν' ἀποφύγω τὸν θάνατον εὐρέθη. Ἦρκει δηλ. ν' ἀποναρκώσω ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν μου καὶ νὰ δικτηρήσω ἐν αὐτῷ τὴν ζωϊκὴν ὥθησιν. Ἐπρεπε δὲ οὕτω πως νὰ τακτοποιήσω τὸ πρᾶγμα ὥστε οὐδεὶς νὰ μ' ἐγγίσῃ καὶ συνεπῶς θὰ ἔζων αἰωνίως· τὸ ζωϊκὸν ρεῦμα ἢ ἡ ζωϊκὴ πνιὴ οὐδέποτε θὰ ἐξηντλεῖτο ἐντὸς τοῦ ἀποκεκοιμισμένου σώματός μου.

« Προητοίμασα τὰ δέοντα· ἀπέλυσκα τοὺς ἀνθρώπους μου, διατάξας αὐτοῖς νὰ μὴ ἐπιχειρήσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον· ἀπειναντίας ν' ἀποκρύψωσιν ὅσφ τὸ δυνατόν τὴν εἴσοδον, διότι ὅστιςδὴποτε ἤθελεν εἰσελθεῖν θὰ εὕρισκεν ἐντὸς αὐτοῦ τρομεροὺς δαίμονας οὔτινες θὰ κατέστρεφον τὸν τολμητίαν καὶ θὰ ἐπέφερον εἰς τε τὴν πό-

λιν καὶ τὴν χώραν τρομεράς καταστροφάς. Ἐτοίχισα εἴτα ἐσωτερικῶς τὴν ἔξοδον. Κκτόπιν συνήθροισα ἐν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ σαρκοφάγος (τῆς λατρευτῆς Σμαράγδας) πᾶν ὅ,τι εἶχον πολύτιμον, ἀπλώσας παρ' αὐτὸν ἕνα τάπητα. Αἱ προπαρᾶσκευαὶ αὗται διήρκεσαν τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς οὐδὲ σταγὼν ὕδατος διέκοψε τὴν αὐστηρὰν νηστείαν μου. Ἡ στιγμή τοῦ ἔργου ἐπέστη· ἐπλύθην, ἐνεδύθην φόρεμα καινουργές, εἴτα ἐγονυπέτησα παρὰ τὸν σαρκοφάγον· ἐθεάθην διὰ τελευταίαν φοράν τὴν ἀσύγκριτον μομίαν, ἥσπασθην τὰ χεῖλη καὶ τὸ εὐωδιάζον μέτωπόν της καὶ ἐδιπλοκάθησα. Διὰ μικρῶν ἐπιπωμάτων ἐκ κηροῦ ἔκλεισα τὰ ὦτα καὶ ἀναστρέψας τὴν γλῶσσαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ κλείσῃ τὴν ὀπὴν τοῦ ρινικοῦ ὀχετοῦ συνεκέντρωσα ἐν ἐμαυτῷ τὴν διάνοιάν μου μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους.

« Μετ' οὐ πολὺ βαρεῖα νάρκωσις κατέλαβεν ἅπαντα τὰ μέλη μου, οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἐπιπλὰ ἐκινεῦντο καὶ ἐστρέφοντο πέριξ μου· τὸ σῶμά μου ἐφαίνετο ταλαντευόμενον ἐν τῷ διαστήματι, εἴτα τὸ πᾶν κατέστη συγκεχυμένον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου· νῦξ ἀδιαπέραστος μὲ περιεκύκλωσε· ἀπώλεσα πᾶσαν ἐμαυτοῦ συναίσθησιν· ἐκαιμῶμην ὕπνον ὃν οἱ ζῶντες (ἂν μ' ἐβλεπον) θὰ ἐξελάμβανον αἰώνιον.

« Ἐπὶ πόσον διάστημα καιροῦ διήρκεσεν ἡ κατάστασις αὕτη; Ἄγνοῶ· ἀλλ' αἰσθημα ρεύματος ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ ἀέρος μ' ἔκαμε νὰ συνέλθω. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί συνέβαινε· ὁξύς πόνος μὲ διέπέρα, ὁ λαϊμός συνεσφίγγετο, ἅπαν τὸ σῶμά μου συνεστρέφετο καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ συντριβόμενον εἰς κομματία· χεῖμαρος πυρὸς ἐπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ, ἄγνοῶ πόθεν, καὶ μὲ κατέκαιε· τοιαύτη τις ἦτο ἡ ὀδύνη ὥστε ἀπώλεσα ἐκ νέου τὰς αἰσθήσεις· ἀλλὰ διεσκεδάσθη πάλιν ἀμέσως ἡ παραζάλη αὕτη καὶ εἶδον τότε ὅτι αἰωρούμην εἰς τὸν ἀέρα (1), περιβεβλημένος ἔνδυμα λευκόφαιον καὶ κυματούμενον· λάμψις τις ἀμυδρά καὶ ὑπέρυθρος ἐφώτιζε τὰ πέριξ ἀντικείμενα. Εὕρισκόμην ἐν τῷ σπηλαίῳ μου, ἐκεῖ εὕρισκετο ὁ θησαυρός μου, ὁ σαρκοφάγος καὶ τὰ λοιπὰ πολύτιμα πράγματα· οὐδεὶς ἀφῆρσέ τι κατὰ τὸν ὕπνον μου. . . . Ἀλλὰ πόθεν προήρχετο ἡ δευτέρα αὕτη ἐκ μέλανος καὶ ζαρωμένου δέρματος μομίας, ἥς οἱ ὡς χορδαὶ ξηροὶ βραχί- »

(1) Σ.Μ. Ὁ Πινεχά δηλ. ἀφοῦ αὐτοῦ πνωττίσθη κατὰ τὸν τρόπον τῶν φακηρῶν καὶ ἀφυπνίσθη εἴτα δηχθεὶς ὑπὸ ὄψεως, ἀπέθανεν ἐν τέλει πράγματι· ὡς πνεῦμα δὲ πλέον παρατηρεῖτὰ ἐφεξῆς ἀναγραφόμενα, τὸ σῶμά του δηλαδὴ κλπ.

νες ἐσταυροῦντο ἐπὶ τοῦ στήθους! . . . Ἀνεσκίρτησα αἴφνης: ἐγνώριζον αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά, αὐτὴν τὴν μέλαιναν καὶ πυκνὴν κόμην, αὐτὸ τὸ φυλακτὸν τὸ ἐκ χρυσῆς ἀλύσεως κρεμάμενον καὶ περικλεῖον τὴν καρδίαν τῆς Σμαράγδας: Ἦτο ὁ ἐγὼ καὶ ὁ ὄχι-ἐγὼ (1): κατέστην λίαν δυσειδής: εἶδον εἰς τὸν τράχηλόν μου ὁπὴν μέλαιναν, οἰονεὶ πληγὴν, ἐπὶ δὲ τῶν γονάτων μου ἀνεπαύετο ὄφιν συσπειρωμένος οὔτινος οἱ φωσφορώδεις ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐν τῇ σκοτίᾳ.

« Διεσκεπτόμην τὰ τῆς ἀλλοκότου θέσεώς μου· δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐννοήσω τίποτε· ἀνεμιμνησκόμην ὅτι εἶχον ἀποναρκωθῇ ὅπως ἀποφύγω τὸν θάνατον: ἀλλὰ πῶς διελύθη ἡ κατάστασις αὕτη; Ἀφοῦ τέλος ἤμην ἐξυπνος ἠθέλησα νὰ καταρρίψω τὸν τοῖχον τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην νὰ κινηθῶ· ἐξεπληττόμην ἐπὶ τούτῳ· ἀνησυχουν· φωνή τις τότε ἠκούσθη, ἀγνοῶ πόθεν: « Αἱ! Κατέχεις λοιπὸν εἰσέτι τὴν ὥραίαν σου μοίαν; φύλαττέ την καλὰ, πιστέ φρουρέ, νὰ μὴ σου φύγῃ».

« Διέμενον ἔρα κυμαινόμενος ἄνωθεν τοῦ δυσειδοῦς φάσματός μου· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ ὑποφέρω ὀδύνην τινὰ ἥς τὸν λόγον δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐννοήσω: ὁ ἀὴρ μοὶ ἐφαίνετο πνιγηρός, ἀκατανίκητον βάρος ἐπέιζεν ὅλα μου τὰ μέλη, θανάσιμος ἀνία κατέθλιβε τὴν καρδίαν μου. Παρετήρησα τὸν σαρκοφάγον· μοὶ ἐφάνη κενός· αὐτοστιγμὴ δ' εἶδον τὴν Σμαράγδαν διερχομένην ἐμπροσθέν μου μετὰ τοῦ Ὁμιφὲρ (τοῦ ἐν τῇ ζωῇ συζύγου της). Πλήρης λύσεως ἠθέλησα νὰ τοὺς σταματήσω: Κλέπτα, ἐφώνησα, ἀπόδος μοὶ τὸ κτῆμά μου!

— « Σὺ μ' ἐδολοφόνησες ἵνα μοὶ κλέψῃς τὸ κτῆμά μου! ἀπῆντησεν ὁ Ὁμιφὲρ χλευάζων με· τώρα ἀναλαμβάνω αὐτό· ἄρκετὸν καιρὸν τὸ ἐφύλαξες! . . .

« Καὶ ἐξηφανίσθησαν.

« Ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, ἠθέλησα νὰ τοὺς καταδιώξω· ἀλλὰ τὰ παραλυθέντα μέλη μου δὲν ὑπήκουον. Ἐμενον καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐνθα ἡδυνάμην, ὡσάκις ἐνεφανίζετο ὁ Ὁμιφὲρ καὶ ἡ Σμαράγδα διὰ νὰ μὲ μυκτηρίζωσι κακεντρεχῶς καὶ χλευάζωσι τὴν ἀδυναμίαν μου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

(1) Σ. Μ. Κατὰ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην ὁ Ἐγὼ = ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνευματικὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ὅχι — Ἐγὼ = τὸ υἷκὸν σχῆμα.

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων θεοῦ μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνιᾶς τοῦ ἄνθους ὀρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ταφή φακηρῶν ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας· ἀνέγερσις
αὐτῶν καὶ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου (Συνέχεια). — Εὐπιστοὶ
εἰς τὰ ψεύδη, ἄπιστοι εἰς τὰ ἀληθῆ. — Δίκη καὶ ἀθώωσις πνευ-
ματογράφου. — Τὸ εἶδωλον τοῦ ἀνθρώπου, ἐμφανιζόμενον ἐν ὕλι-
κῷ σώματι καὶ ἐργαζόμενον ἐν ᾧ αὐτὸς κοιμᾶται. — Θεραπεία τῶν
νευρικῶν νοσημάτων διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. — Τί ἐστὶ τὸ ἀ-
στρῶν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (κατὰ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην). —
Ὁ Φίλιππος ἀναρπασθεὶς ὑπὸ πνεύματος κυρίου ἐκ Γάζης καὶ
μεταφερθεὶς ἐναερίως εἰς Ἀζωτον. — Συζητήσεις ζώντων καὶ
τεθνεώτων. Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσις. Ἀ-
θανασία τῆς ψυχῆς.

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδ. 13).

« Ἡ θέσις μου κατήντα ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀφόρητος· εἰς μάτην
ὁ νοῦς μου προσεπάθει νὰ εὔρῃ διέξοδόν τινα. Ἐπέισθην ἐν τέλει ὅτι
μόνος δὲν ἡδυνάμην τίποτε· ἀλλ' εἰς τίναν ν' ἀπευθυνθῶ, νὰ τὸν ἐπι-
καλεσθῶ νὰ ἔλθῃ εἰς συνδρομὴν ἢ ἀνακούφισίν μου ;

« Οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτε περιήρχοντο εἰς τὴν ἀνάγκην ἐπεκαλοῦντο τὸν Ὅσιριν, τὴν Ἰσιδα, τὸν Πτάχ καὶ τόσους ἄλλους, ἀλλ' αἱ θεότητες αὐταὶ μ' ἐφαίνοντο ταπειναί. Ἀνεμιμνησκόμενη τῶν λόγων τοῦ Μωϋσέως ὅτι οἱ ἐκ ξύλων καὶ λίθων ὄγκοι, οὓς ἐλατρεῖομεν ἦσαν ἀνίκανοι νὰ μας βοηθήσωσι καὶ δὲν ἠδυνάμην φεῦ! νὰ ἐννοήσω τὸν μέγαν Ἐνα, δημιουργὸν τοῦ παντός, ὃν ἐμνημόνευον τὰ μυστήρια. Διενοοῦμένη τὸν Ἰεχοβάχ, τὸν Θεὸν τοῦ Μωϋσέως, τὸν ὁδηγήσαντα τοὺς Ἑβραίους ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔδειξε τοιαύτην αὐστηρότητα, χαρακτηῖρα οὕτως ἐκδικητικὸν εἰς πᾶσαν παρακοήν, ὥστε τὸν ἐφοδούμην. Ὁ Ἰεχοβάχ θὰ ἐξεδικεῖτο ἀναμφιβόλως κατ' ἐμοῦ ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ μου ἐγκαταλιπόντος τὸ ἐβραϊκὸν στρατόπεδον· αὐτὸς βέβαια θὰ μ' ἐνέπνευσε νὰ φονεύσω τὴν Σμαράγδαν, αὐτὸς ἀπέστειλε τὸν ὄφιν νὰ με δῆξῃ ἔνα με ἀφουρνίσῃ.

« Ὁχι! εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, τὸν ἀδυσώπητον, τὸν λέγοντα ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος καὶ εἰς ὃν ἡμάρτησα, δὲν ἐτόλμων ν' ἀποταθῶ· ἀλλὰ μήτοι δὲν ἐξύβρισα ἐπίσης καὶ τοὺς θεοὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἀπαρνηθεὶς αὐτοὺς χάριν τοῦ Ἰεχοβάχ; Καὶ αὐτοὶ ἄρα θὰ μ' ἀπέκρουον...

« Ἡσθάνομην ἐμαυτὸν τρομερῶς δυστυχῇ· ἐπόθουν ἀνακούφισίν τινα, ἀλλὰ τίνα νὰ ἐπικαλεσθῶ ἔνα ἐπιτύχω αὐτήν; Τὸ ἡγνούον, διότι ἡσχυρόμην νὰ παρακαλέσω τὰς ἀπαρνηθείσας θεότητας.

« Ἐν τῷ ἀπελπισμῷ μου ἀνεμνήσθην τῆς ἡδυπνούς ὀπτασίας ἣν ὁ Μωϋσῆς μᾶς εἶχεν εἶπῃ ὅτι ἦτο ὁ ὁδηγός του καὶ ἦτις τὸν συνεβούλευε τὴν ἐπιείκειαν, τὴν ὑπομονήν, τὸ ἀποτάσσεσθαι τῇ σκληροκαρδίᾳ... Ἐνεθυμήθην ὅτι τὸ ὄνομά της ἦτο Χρίστια—Χριστός· ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ ᾗ αὐστηρός, ἐκδικητικὸς ὡς ὁ Μέγας Θεὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ· ἀμέσως ὅλαι μου αἱ ἀμφιβολίαι διεσκεδάσθησαν, ἡ ἀλοζονεῖα, ἡ ἰσχυρογνωμία μου διελύθησαν, διότι πρὸς αὐτὴν τὴν θεότητα δὲν εἶχον ἁμαρτήσῃ.

« Συγκεντρώσας λοιπὸν ἄπκasan τὴν βούλησίν μου προσηυχῆθην πρὸς αὐτόν: «Βοήθησόν μοι, ἀνακούφισόν με, ἀγαθὴ θεότης· δὲν εἶμαι ἐκ τῶν σῶν, ἀλλ' ἀείποτε σὲ ἐσεβάσθην· εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς μου, συγχώρησόν μοι»...

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΕΥΠΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΑΠΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΗΘΗ

«Γελῶμεν μὲ τὴν μητέρα τοῦ ναυτικοῦ Jack, τὴν χάσκουσιν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ υἱοῦ της, τοῦ ιδόντος καὶ περιγράφοντος τοὺς ἐν τῇ θαλάσῃ πετῶντας ἰχθῦς, τὴν θεωρήσασαν μὲν τὴν διήγησιν ταύτην προσβλητικὴν κατὰ τοῦ νοῦς καὶ τοῦ λογικοῦ της, παραδεχθεῖσαν ὅμως ὡς ἀληθῆ καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως τὸν μῦθον ὃν ὁ υἱὸς της ἔπλασεν ἀστείως, ὅτι δηλ. εὗρεν ἐν τῷ βυθῷ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἕνα τῶν τροχῶν τοῦ ἄρματος τοῦ Φαραώ, ὃν τροχὸν εἶχε δῆθεν ἀνελκύσει διὰ τῆς ἀγκύρας τοῦ πλοίου του. Πόσαι τοιαῦται γραῖαι λαδίδες μεταξὺ τῶν ἐπισήμων σοφῶν καὶ τῶν ἐγγραμμάτων! Πόσον συχνὰ ἀπαντᾶται αὐτὸ τὸ φαινόμενον μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀκαδημιῶν καὶ τῶν Ἰνστιτούτων! Φεῦ! Πόσας τοιαύτας γραῖας λαδίδας γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς μεταξὺ τῶν καθηγητικῶν ἐδρῶν, μεταξὺ τῶν διὰφόρων σοφῶν σωματείων, τῶν ἐφημεριδογράφων, τῶν περιοδικογράφων! Ἀδύνατον νὰ εἰσαγάγωμεν ἐν τῇ ταλαντευομένῃ αὐτῶν κεφαλῇ τὴν ιδέαν τῶν πετῶντων ἰχθύων. Τινὲς δ' αὐτῶν μάλιστα κλείουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ ἴδωσι τοὺς πετῶντας ἰχθῦς ὁπόταν ἡμεῖς τοὺς παρουσιάζωμεν πρὸς ἐπιμαρτυρίαν τῶν λόγων μας, γράφουσι δὲ ἀκροχόλως κατὰ τῶν βλεπόντων τοὺς πετῶντας ἰχθῦς!

Eug. NUS

ΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΘΩΩΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1869 ἐδικάζετο ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὁ φωτογράφος Mumler ὡς ἀγυρτικῶς καὶ αἰσχροκερδῶς φωτογραφῶν δῆθεν πνεύματα. Ὁ δικηγόρος τῆς υπερασπίσεως Townsend ἀπέδειξε διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι ὁ πελάτης του ἐξήσκει εὐσυνειδήτως τὸ

ἔργον του, προκαλέσας οὕτω τὴν ἀθώωσίν του. Μεταξὺ ἄλλων παρε-
τῆρσε καὶ ταῦτα : «Εἰς μάτην ἀντιτάσσονται διὰ τῶν τοιούτων
μέσων οἱ κατὰ τοῦ Πνευματισμοῦ ἐχθρικῶς διακείμενοι, καθότι κατὰ
τὰς στατιστικὰς ὁ ἀριθμὸς τῶν πνευματιστῶν εἶνε ἄπειρος. Ἐν ταῖς
Ἑνωμ. Πολιτείαις ἐπὶ κατοίκων εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίων, τὰ
ἐνδεκα ἑκατομμύρια τυγχάνουσι πνευματισταί».

Τοιαύτη ἡ κίνησις τοῦ Πνευματισμοῦ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἀπὸ τῆς
ἐμφανίσεώς του. Εὐνόητος ἤδη ἡ κίνησις αὐτοῦ μετὰ παρέλευσιν
ἐτέρων εἴκοσι δύο ἐτῶν.

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

**Ἐμφανιζόμενον ἐν ὕλικῳ σώματι καὶ ἐργαζόμενον ἐνῶ
αὐτὸς κοιμᾶται.**

«Συνέβη μοι ἐσχάτως ἐργασία τις ἀπορροφήσασα ὅλας μου τὰς
ἡμέρας καὶ μέρος τῶν νυκτῶν μου. Τὴν τελευταίαν νύκτα, τὴν προ-
ηγούμενην τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας καθ' ἣν ὤφειλον νὰ παραδώσω τὸ
ἔργον, ἤσθανόμην ἐμαυτὸν τόσῳ κεκοπιакότα, τόσῳ ἐξηντλημένον,
ὥστε ἔπασχον. Εἰργαζόμην ἐπὶ τινος τραπέζης ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός μου·
δεξιᾷ ἦτο θύρα συγκοινωνοῦσα πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς οἰκοκυρᾶς μου.
Αὕτη μοι ἐσύστησε ν' ἀφήσω τὴν θύραν ἀνοικτήν, ἵνα δυνηθῇ νὰ με
ὑπηρετήσῃ τὴν νύκτα, ἂν εἶχον ἀνάγκην πράγματός τινος· διότι,
ἔλεγε, τῇ ἐφανίνομην λίαν κεκοπιакώς. Εἰργάσθην μέχρι τοῦ μεσο-
σονυκτιοῦ, ἀλλὰ τόσῳ ἐκουράσθην ὥστε δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ ἐπὶ
πλέον. Κατεκλίθην στενοχωρημένος ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξ-
ακολουθήσω τὴν ἐργασίαν μου καὶ φόβῳ μήπως ἐξυπνήσω ἄργα καὶ
δὲν δυνηθῶ νὰ προφθάσω ἐγκαίρως τὸ ἔργον εἰς τοὺς ἀνυπομόνας
ἀναμένοντας αὐτὸ συμβαλλομένους. ● Ὑπνος μὲ κατέλαθεν ἀμέσως.
Ἐξυπνήσας τὴν πρωΐαν παρετήρησα ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ προχω-
ρημένος, ἐννέα ὥραι. Μετέβην παρὰ τῇ οἰκοκυρᾷ ἵνα τῇ ἀποτείνω
τὰς ἐπιπλήξεις μου ἐπὶ τῷ ὅτι μὲ ἄφησε νὰ κοιμηθῶ τόσῳ πολὺ. Ἡ
ἀπάντησις της μὲ συνετάραξε καὶ μοῦ ἔκοψε τὸν λόγον. Εἶχον, εἶπεν,

ἐργασθῇ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὀλίγον πρὶν ἡμερώσῃ, ἰδοῦσα φῶς καὶ μὴ ἀκούουσα κρότον, ἐνόμισεν ὅτι ἀπεκοιμήθην χωρὶς νὰ σβύσω τὴν λυχνίαν, καὶ ἤλθε νὰ μ' ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ με ὑποχρεώσῃ νὰ κατακλιθῶ εἰς τὴν κλίνην. Ἀλλ' ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ ἔμφοβος ὅτε, εἰσελθούσα, παρετήρησεν ὅτι ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν κλίνην καὶ ἀποκεκοιμισμένος, ἐν ᾧ συγχρόνως ἄλλος τις ἐγὼ αὐτὸς ἦτο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ εἰργάζετο ἀνευδρότως. Ἀκούσας ταῦτα ἐξερράγην εἰς γέλωτας. Ἐπλησίασα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε καὶ ἐγὼ εἶδον τὸ ἔργον μου κερκτωμένον καὶ ἑτοιμον κατὰ πάντα! Τόσῳ πολὺ συνεκινήθην, ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω».

(Ἐκ τῆς ἐν Ῥώμῃ «Lux»)

H. PELLETIER

Conseiller d'arrondissement, officier d'Académie.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥ

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶμεν, εἰάν ἀληθεύῃ, τότε ἀφεύκτως ὁ γάλλος ἱατρός κ. Λουὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ εἰς τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δὲ θεραπευτικὴ θὰ εἰσέλθῃ εἰς νέον ὅλως στάδιον.

«Πρόκειται καὶ πάλιν περὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἐφαρμοζομένου ἐπὶ τῆς θεραπευτικῆς.

Ὁ ἱατρός Λουί, διάσημος φρενολόγος καὶ νευρολόγος, ἤρξατο ἐφαρμόζων τὴν ἀμεταβίβασιν τῶν ἀσθενειῶν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Λαμβάνει ἓνα ἀσθενῆ βεθυημένον εἰς καταληψίαν καὶ τὸν θέτει εἰς «συνάφειαν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς μαγνητικῆς ράβδου μετ' ἀσθενοῦς

προσβεβλημένου ἐκ νευραλγιῶν, σπασμῶν, παραλυσίας κτλ. καὶ ὅστις δὲν εἶνε ὑπνωτισμένος». Μετ' ὀλίγον τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας ἐκδηλοῦνται παρὰ τῷ ὑπνωτισθέντι, ὅστις «ἀφαιρεῖ» παρὰ τοῦ ἀσθενοῦς τὴν νευρώσιν του, τὴν παραλυσίαν του κλπ. οὕτως ὥστε μετὰ δύο ἢ τρία ἢ καὶ πλεότερα τοιαῦτα πειράματα ὁ ἀσθενὴς θεραπεύεται, ἡ δὲ ὑγιής, ὁ χρησιμεύσας ὡς ὄργανον, ἀπαλλάσσεται τῆς νόσου, ἅμα ὡς ἀφυπνισθῇ.

«Ο ἱατρὸς Λουὶ θὰ συγκαλέσῃ μετὰ τὴν 1ην Μαΐου τὸ ἱατρικὸν κοινὸν εἰς τὰ νέα ταῦτα πειράματα τὰ φαντασμαγορικο-ἱατρικά».

ΤΙ ΕΣΤΙ ΤΟ ΑΣΤΡΩΟΝ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ)

Εἰξεύρετε τί ἐστὶ Ἀστροῶν σῶμα;

Τῆς ἐν παρομοίᾳ ζητήματι ἀγνοίας συγχωρητῆς οὔσης, ἡ ἐρώτησις μου φαίνεται ὡς αἰνιγμα· θ' ἀπαντήσω ὁ ἴδιος ἄνευ ἐβραϊκῶν ἢ σανσκριτικῶν, ἀλλὰ, παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ν' ἀναμίξω εἰς τὰς ἐξηγήσεις μου κόκκον τινὰ μεταφυσικῆς. Εἶνε ἀναγκαῖος οὗτος πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν πειραματισμῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἤδη θέατρον μὲν τὸ νοσοκομεῖον τῆς Charité, impresario δὲ τὸν ἔξοχον διδάκτορα Luys.

Δὲν εἶνε ἐπάναγκες νὰ ἦ τις μέγας μύστης ἐν φιλοσοφίᾳ, ἵνα γινώσκῃ ὅτι αἱ προτεινόμεναι πρῶτισται θεωρίαι ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου περιορίζονται εἰς δύο: τὴν πνευματολογικὴν διδασκαλίαν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος τυγχάνει σύνολον δύο στοιχείων ἀντιθέτων ἢ διακεκριμένων, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν ὑλιστικὴν διδασκαλίαν ἣτις δὲν παραδέχεται ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὄντι ἢ τὴν ὑπαρξίν τοῦ σώματος. Τοιαῦται αἱ δύο μεγάλαι φάσεις τῆς τρεχούσης νῦν φιλοσοφίας.

Ἄλλ' ὅμως οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἑτέρα αὐτῶν τῶν σχολῶν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι φαινόμενά τινα, ἐπιβεβαιωμένα ἤδη καὶ παραδεδεγμένα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Οἱ πνευματολόγοι π. χ. στενοχωροῦνται νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ὑποβολὴν, ἣτις ἄγει καὶ φέρει τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπνωτισμένου διὰ τῶν δακτύλων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μαγνητιστοῦ· οἱ ὕλισται δὲν δύνανται ὡσαύτως νὰ ἐξηγήσωσι τὴν τηλεόρασιν, οὐδὲ τὴν μεταβίβασιν τῆς ἰδέας.

Τρίτη τις σχολή—πρὸ ὀλίγου ἀναφανείσα καὶ εἰς ἣν προσχωροῦσιν οἱ μῦσται τῶν διαφόρων ἀποκρύφων ἐπιστημῶν — παρέχει νέον σύστημα ψυχολογικὸν δι' οὗ τὰ φαινόμενα ταῦτα εὐρίσκουσιν ἐξήγησιν εὐσηχημωτέραν. Αὐτὸ τὸ σύστημα θέτει μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἕτερον στοιχεῖον διάμεσον, στοιχεῖον συνάμα πραγματικὸν ὡς ἡ ὕλη καὶ ἀφηρημένον ὡς ἡ ψυχὴ, καί, διὰ τοῦτο, προικισμένον δι' ὅλων τῶν ἀναγκαίων ιδιοτήτων πρὸς παραγωγὴν τῶν ἐν λόγῳ φαινομένων. Αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ἀποκαλεῖται ρευστὸν ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν μαγνητιστῶν (*fluide*), μεσάζον πλαστικὸν (*mediateur plastique*) ἐν τῇ τῶν πνευματιστῶν, (ἢ περίπνευμα *perispirit*) *σῶμα ἀστρῶον* ἐν τῷ μαγικῷ λεξικῷ

Τὸ ἀστρῶον σῶμα τῶν μάγων μοι φαίνεται συγγενεῦον πρὸς τὴν ὁργανικὴν ζωὴν περὶ ἧς ὁμιλοῦσι μὲν οἱ φυσιολόγοι δὲν δύνανται ὅμως νὰ τὴν ἐξηγήσωσι. Ἄλλ' οἱ περὶ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας ἀσχολούμενοι δὲν εὐχαριστοῦνται, αὐτοί, ν' ἀποδείξωσι μόνον πῶς λειτουργεῖ τὸ ἀστρῶον σῶμα, ἀλλ' ἐννοοῦσι νὰ προσδιορίσωσι καὶ τὴν οὐσίαν του. Κατὰ τὸν Ἑλιφας Λεύϊ, τὸ ἀστρῶον σῶμα εἶνε τεμάχιόν τι τῆς ρευστῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου, μόνον τῆς κοσμικῆς ζωῆς, κεκλεισμένον ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου καὶ μεταδίδον αὐτῷ τὸν διπλοῦν μαγνητισμὸν του.

Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης λεπτομερείας χαρακτηρίζεται καὶ δηλοῦται ἡ ὕπαρξις τοῦ ἀστρῶου σώματος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην οἱ πειραματισμοὶ τοῦ δόκτωρος Λουὶ ἐπικυροῦσι διὰ τινος ἀλλοκότου τρόπου τὸν ὅρισμόν τοῦ Ἑλιφας Λεύϊ. Οἱ νόμοι τῆς *polarité* (τῆς ιδιότητος τῆς πρὸς τὸν πόλον τάσεως τοῦ μαγνήτου) προεικασθησάν ἤδη ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ δόκτωρος Chagarain, τοῦ κολονέλ δὲ Ροκᾶ, τοῦ Δυρβίλλ καὶ τοῦ Περεττή. Ἡ θεραπευτικὴ δὲ τοῦ δόκτωρος Λουὶ, βασισθεῖσα ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν μαγνητῶν, μοι φαίνεται ὅτι ἐπικυροῖ καθ' ὁλοκληρίαν αὐ-

τούς τούς νόμους. Είδον αὐτήν, ὑπὸ τοιούτους ὄρους λειτουργοῦσαν, ὥστε ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀστρώου σώματος εἶνε ἐγγὺς ν' ἀποδειχθῇ.

Γινώσκουσιν ἤδη τὸν πειραματισμὸν αὐτοῦ τοῦ δόκτωρος Λουί, προκαλοῦντος, διὰ τινος μαγνήτου ἐπὶ τινος ὑπνωτικοῦ ὑποκειμένου, τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀντώσεως ἢ τῆς ἑλξέως, ἅτινα, σχετικῶς πρὸς τὸν πόλον, ὁ μαγνήτης παράγει ἐπὶ τῆς πυξίδος. Οἱ νῦν πειραματισμοὶ δὲν εἶναι ἥττον ἐκπληκτικοί.

Ἴδου π. χ. ἀσθενής τις οἰοσδῆποτε καὶ ἰδοῦ, ἀφ' ἐτέρου, πρόσωπόν τι ὑπνωτιζόμενον. Πρόκειται νὰ συνάξωμεν διὰ τινος μαγνήτου τὴν ἀσθένειαν τοῦ νοσοῦντος καὶ νὰ τὴν μεταβιβάσωμεν ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου (sujet), τοῦ ἐκδοχέως (récepteur). Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐννοεῖται, δὲν διατηρεῖ τὴν μεταβιβασθεῖσαν αὐτῷ ἀσθένειαν ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὑπνωτικοῦ ὕπνου, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐχρησίμευσεν ὡς ὁχετὸς ἀπαγωγικός.

Θὰ φωνήσωσιν ὅτι τοῦτο εἶνε θαῦμα· καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ εἶδον καὶ ἐγώ.

Μοὶ δεικνύουσιν ἐν πρώτοις νεάνιδα περιελθοῦσαν συνεπιεῖα μεγίστης ὀδύνης, εἰς τὴν μαρινίαν τῆς αὐτοκτονίας. Τὴν ὑπέθετον ἀνίατον. Σήμερον εὐρίσκεται εἰς τὴν τετάρτην μεταβίβασιν· τὴν ἐρωτῶ καὶ ἀπαντᾷ γελῶσα ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἡ ἰδία. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἀστρώου σώματος θὰ εἴπωσι (καὶ δικαίως) ὅτι ἵππευσεν ἕτερον dada.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θεραπεία αὕτη, καθαρῶς «ἠθικὴ», δὲν ἀρκεῖ νὰ μὲ πείσῃ, ὁ ἔξοχος ἐμπειροπράγμων μὲ προσκαλεῖ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς μεταβιβάσεως ἐπὶ τινος ἐπιληπτικοῦ.

Ὁ ὑποκείμενος ἐκδοχεὺς—γυνή τις—ἐτέθη εἰς ληθαργικὴν κατάστασιν· αἱ χεῖρές της τίθενται ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ νοσοῦντος. Ἰσχυρὸς μαγνήτης περιάγεται ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπὶ τοῦ σώματος τούτου· εἶτα, διασπᾶται ἡ συνάφεια τῶν δύο ἀτόμων. Ἡ μαγνητισθεῖσα γυνὴ ἐγένετο τότε ἐπιληπτικὴ· τεθεῖσα εἰς κατάστασιν ὑπονοσητικῆς ὀξυδερκείας, ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου· ὑποστηρίζει αὕτη ὅτι εἶνε ἀνὴρ, περιγράφει τὰς ὀδύνας ὡς ὑφίσταται, ἐκείνας ὡς χθὲς ὑπέστη. Ἐρωτῶ χωριστὰ τὸν ἀληθῆ ἀσθενῆ. Ὑπάρχει ἀπόλυτος ταυτότης μεταξὺ τῶν λόγων τῆς μιᾶς καὶ τοῦ ἐτέρου.

Δὲν μένει πλέον ἢ νὰ φυσήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὑπνωτισθείσης ἵνα ἀφυπνισθῇ. Ὅτε ἀφυπνίσθη δὲν ἡσθάνετο πόνον τινά, δὲ νοσῶν ἀνεκουφίσθη. Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὁ μεταγχισμὸς οὗτος τῆς

ὀργανικῆς ζωῆς, αὐτὴ ἡ μεταβολὴ τῆς προσωπικότητος παρέχουσι δι-
δόμενα καὶ δίκαιον εἰς τοὺς ὀπκθούς τοῦ πλαστικοῦ μεσάζοντος ;

Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν πείθομαι· νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἐνώπιον
περιπτώσεως ὑποβολῆς, φαινομένου μυστηριώδους ἀναμφιβόλως, ἀλλ'
ἤδη γνωστοῦ.

Μὲ ὀδηγοῦσι τότε παρὰ τινι νευροπαθεῖ, οὗτινος ἀγνώω τὸ πάθος,
καὶ ὅστις διατελεῖ μεμονωμένος ἐν τινι δωματίῳ. Ὁ ἰατρός μοι λέ-
γει νὰ θέσω ὁ ἴδιος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου μαγνήτην τινά,
ἐν εἶδει πετάλου, περιλαμβάνοντα τὴν κεφαλικὴν θήκην. Τοῦτο διαρ-
κεῖ πέντε ἢ ἑξ̄ λεπτά. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ διδάκτορος, ἀπάγω
τὸν μαγνήτην καὶ μεταβαίνομεν εἰς χωριστὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ, φέρουν
ὑποκείμενόν τινα ὑπνωτιζόμενον. Τὸν θέτουν ἐνώπιόν μου ἐν ληθαργί-
κῃ καταστάσει, εἶτα, χωρὶς νὰ τῷ εἴπω λέξιν, τῷ ἐπιθέτω τὸν ὡσεὶ
πέταλον μαγνήτην μου. Ὡς τῆς ἐκπλήξεως ! ἐν τῷ ἅμα ὁ ὑποκείμενος
περιπίπτει εἰς παραλυσίαν τῶν κνημῶν. Ἐπανερχομαι καὶ ἐρωτῶ τὸν
ἀληθῆ νοσοῦντα πρὸς ἐξέλεγχιν. Ἦτο τῶντι παραλυτικός.

Τί λέγετε, ἀναγνώσται ;

Ἐπανήλομεν, κατὰ τὸ συμπέρασμα τοῦ ἰδίου δόκτωρος Λουὶ εἰς
τὴν « βασιλείαν τῶν περιάπτων, τῶν φυλακτηρίων, τῶν ἐγκολπίων ἢ
πραγμάτων εὐλογημένων φερόντων μεθ' ἑαυτῶν, μακρόθεν, εἰδικὰς
τινας χάριτας, ἀπορρεούσας ἀπ' ἐκείνου ὅστις τὰ κηθίρωσε ! »

Μοὶ φαίνεται, ἀφ' ἐτέρου, ὅτι ὁ ὅρισμός τοῦ Ἑλφας Λεύι καθιε-
ροῦται οὕτω.

Ἰδοὺ εἰς ποῖον σημεῖον εὐρισκόμεθα.

Μαντεύω τὴν παρατήρησιν τοῦ ἀναγνώστου. Ἡ θεωρία τῶν τριῶν
στοιχείων καὶ τῆς τοῦ ἀστρώου σώματος, ἐφευρέθη χάριν τῶν ἐναγ-
κῶν τοῦ ζητήματος καὶ διὰ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τῶν τελευταίων
πειραματισμῶν τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Ἄν τις σκέπτεται οὕτω, ἀπατάται. Ἡ θεωρία τῶν τριῶν στοι-
χείων εἶνε τόσῳ ἀρχαία ὅσῳ καὶ ὁ κόσμος. Δυνάμεθα, διὰ τῶν ἐπο-
χῶν, νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀλληλουχίαν τῆς. Τὴν παρὰ τοῦ ὁμί-
λου τῶν ἐσωτερικῶν ἀνασταθεῖσαν σήμερον θεωρίαν ταύτην τὴν εὐρι-
σκομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος τούτου, διατηρουμένην παρὰ τινων
στοῶν μαρτινιστῶν τοῦ Λυών. Μετεβίβασθη δ' εἰς αὐτοὺς παρ' αὐτῆς
τῆς ἐλευθερο - τεκτονίας τοῦ Ροδὸ - Σταύρου ἥτις εἶδε τὸ φῶς ἐν
Γερμανίᾳ περὶ τὸ 1378 καὶ ἥτις, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Ἐπανα-

στάσεως, ἐμύει τὸν προφητικὸν Καζῶττ καὶ μᾶς ἔστελλεν αὐτὰ τὰ παρὰδοξα πρόσωπα: τὸν Μέσμερ, τὸν Καλλιόστρον, τὸν Σαὶν-Γερμέν, τὸν Πασκάλην.

Ἀνατρέχοντες τὴν ἱστορίαν τὴν μαντεύομεν εἰς τὰς δοξασίας τῶν Templiers. Τὴν βλέπομεν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Παρακέλσου καὶ διὰ τῶν μαγικῶν βιβλίων τῶν ἀλχημιστῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ τὴν ὀφείλουσιν εἰς τοὺς Ἀραβας. Ἡ Ἀνατολὴ εἶνε ἄλλως τε ἡ φυσικὴ πατρίς της. Ἡκμασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν περὶ τὸν 5ον αἰῶνα μετὰ τοῦ γνωστικοῦ Βασιλείδου, ἀφοῦ πρῶτον ἐκηρύχθη εἰς Ρώμην παρὰ Σίμωνος τοῦ Μάγου. Τέλος (προσοχῆς ἄξιον), αὐτὸς ὁ ἄγ. Παῦλος διδάσκει εἰς τοὺς Κολοσσαεῖς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀστρώου σώματος· εἶνε τῶνόντι, ἡ βάσις τοῦ χριστιανισμοῦ βεβαιοῦντος ὅτι ἡ θεότης ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτῆς, καὶ βεβαιοῦντος, ἐν τῇ θείᾳ τριάδι, τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, τοῦ πνεύματος, τοῦ παγκοσμίου τέλος ρευστοῦ.

Πόθεν ἡ τοιαύτη διδασκαλία; Παρὰ τῶν μυστικιστῶν ἑσσηνιτῶν, οἵτινες ὡς ἄλλοι ἀμαθεῖς φακῆριδες, τὴν διέστρεψαν, καὶ παρ' ὧν τὴν παρέλαβεν ὁ Ἰησοῦς. Εἶνε ὁ μῦθος τῆς Κοσμικῆς γενέσεως τῆς αἰγυπτιακῆς φιλοσοφίας, ὁ τριπλοῦς μῦθος τοῦ δημιουργοῦ, τῆς δημιουργίας καὶ τῆς παγκοσμίου δυνάμεως.

Αὐτὰς τὰς περιηγήσεις τῆς ιδέας εἶνε περιέργον νὰ παρακολουθησώμεν, διότι, διὰ νέας καὶ παραδόξου τινὸς ἐπιστημονικῆς κινήσεως, ἐπανερχόμεθα σήμερον ἐπὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Φαίνεται ὅτι ἐκινήσαμεν πρὸς ἀναζήτησιν μιᾶς ἐπιστήμης ἧτις ἀπωλέσθη καὶ ἦτις, ὡς λέγουσιν, ἀνήχθη εἰς ὑψιστον βαθμὸν παρὰ τῶν αἰγυπτίων ἱερέων. Διετηρήσαμεν ἐρείπιᾶ τινὰ τῆς ἐξόχου φιλοσοφίας των ἐξ ἧς ἐνεπνεύσθησαν οἱ μεγάλοι κριτικοὶ τῆς ἀρχαιότητος: Θὰ ἐπανεύρωμεν ἤδη τὰ θαύματα, ὧν τὴν ἀνάμνησιν μόνον μᾶς ἄφησαν, διατηρήσαντες τὸ μυστικόν; Ἐδῶ μὲν ὁ κ. Σαρκὼ μελετᾷ τὰ ὑπνωτιστικὰ φαινόμενα· παρέκει, ὁ μαθητὴς του κ. Ζιγιέ ἀνερευνᾷ τὰς πνευματιστικὰς ἐκδηλώσεις. Εἶδομεν τὸν κ. Λουὶ πειραματιζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου μαγνητισμοῦ· αὖριον ὁ καθηγητὴς Richet θὰ μας μεταδώσῃ τὰς ἐρεῦνας του ἐπὶ τῶν φαντασμάτων τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν ἐμφανίσεων.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οἱ σοφοί, φθίνοντος τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἤρξαντο ἀναδιφῶντες καὶ ἀποσκοινίζοντες διὰ θαρραλέας χειρὸς τὴν κόνιν τὴν τεσσαράκοντα αἰῶνες ἐπεσώρευσαν ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς Ἰσίδος. Θὰ

ἐπιτύχῳσι νὰ ἄρῳσι τὸν πέπλον ὑφ' ὃν ἡ μυστηριώδης θεὰ ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν βεβήλων ;

HOMODEI (4)

Ἐκ τῆς «Dérèche» 9 Φεβρ. 1891

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ

ΑΝΑΡΠΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΕΚ ΓΑΖΗΣ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙΣ ΕΝΑΕΡΙΩΣ ΕΙΣ

ΑΖΩΤΟΝ

26 «Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον λέγων : Ἀνάστηθι καὶ πορεύου πρὸς μεσημβρίαν . . .

27 «Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ Αἰθίοψ, δυνάστης Κανδάκης . . .

29 «Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ : Πρόσελθε καὶ κολλήθητι τῷ ἄρματι τούτῳ . . .

39 «Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, πνεῦμα Κυρίου ἤρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος.

(4) Λυπούμεθα διότι δὲν μᾶς ἐπετράπη νὰ σημειώσωμεν τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Τὸ ψευδώνυμον τοῦτο, τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Οὐγκῶ, ἐν τῷ «Angel», εἰς μυστηριώδεις πρόσωπον, σκέπει ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἐμβριθοῦς καὶ εἰδικοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα συγγραφέως.

Παρατηροῦμεν ὅμως ὅτι οἱ Ἑσσεῖται τῆς Ἰουδαίας, οἵτινες μετὰ τῶν Θεραπευτῶν τῆς Αἰγύπτου, ὑπῆρξαν οἱ Πατέρες τῆς εὐαγγελικῆς ἀποκαλύψεως, δὲν ἦσαν φακήριδες ἀμαθεῖς. Κατεῖχον ἀπεναντίας, ἀληθῆ μάθουσιν, τὴν Γνωσιν, καὶ ἐδίδασκον, καὶ αὐτοὶ ὡσαύτως, ὡς καὶ οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Πέρσαι ἢ Ἰράνιοι, τὴν δοξασίαν τοῦ ἀστρώου σώματος ἡ φερουὲ (τοῦ περιπνεύματος Périspit τοῦ Ἀλλὰν Καρδὲκ), ὅπερ δὲν εἶνε ἄλλο ἢ τὸ πνευματικὸν σῶμα τοῦ ἀγ. Παύλου.

Ch. F.

40 «Φίλιππος δὲ εὐρέθη εἰς Ἀζωτον· καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας, ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Καισαρείαν».

Ταῦτα ἀναγράφουσιν αἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων».

Ὅπως ἐννοηθῇ αὐτὸ τὸ γεγονός δέον νὰ συγκριθῇ πρὸς ἕτερα ἀπερὶ τὴν ἱστορίαν παρέχει.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὸ θελκτικὸν ἐπεισόδιον τῆς Ἰλιάδος ἐνθα ὁ ποιητὴς διηγείται τὴν μάχην τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Μενελάου, καταλήγων αὐτὴν διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἀφροδίτης. Ὅπως ἀπαλλᾶξῃ τὸν εὐνοούμενόν της ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀντιπάλου του, ἡ θεὰ λύει τὰ λωριὰ τῆς περικεφαλαίας του ἣν ἐγκαταλείπει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ καὶ ἀρπάξασα μεταφέρει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὸ μέγαρον καὶ τὸν θάλαμόν του.

Ἀφηγηθῶμεν τὸ γεγονός τὸ πρὸς τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα σχετιζόμενον.

Τῇ ἐπαύριον, γράφει ὁ Φιλόστρατος, προσεκάλεσεν ὁ Ἀπολλώνιος τὸν Δάμιδα : Πρέπει, τῷ εἶπε, νὰ δικασθῶ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν. Ὑπαγε εἰς Δικκιάρχειαν διὰ ξηρᾶς. Ὅταν χαιρετίσης τὸν Δημήτριον, στραφῇτε πρὸς τὴν θάλασσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς νήσου τῆς Καλυψοῦς καὶ θὰ ἴδῃτε τὸν Ἀπολλώνιον ἐμφανιζόμενον. Θὰ εἶς ἴδω ζῶντα ἢ ἄλλως πως, ἠρώτησεν ὁ Δάμις ; Ὁ Ἀπολλώνιος ἀπήντησεν ὑπομειδιῶν : Πάντοτε ζῶντα κατ' ἐμέ, κατὰ σέ δέ, ἐπανελθόντα εἰς τὴν ζωὴν . . . Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀφίκετο εἰς Δικκιάρχειαν.

Ὁ Φιλόστρατος ἀφηγεῖται εἶτα τὰ τῆς παραστάσεως τοῦ Ἀπολλωνίου εἰς τὸ δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ Δομιτιανοῦ, τὰ ἐκεῖ συμβάντα καὶ τὰς πρὸς τὸν φιλόσοφον ἐρωτήσεις. Ἐπειδὴ δ' οὗτος ἀπαντῶν προσέθηκεν ὅτι ὤφειλον νὰ ἐπιβεβαιώσωσι τὴν κατηγορίαν δι' ἀνθρώπων ἀξιοπίστων, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὑψώθη μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου θόρυβος ἐπιδοκιμασίας . . . ὁ Δομιτιανὸς νομίσας ὅτι οἱ παρεστῶτες ἐμαρτύρουν ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλωνίου, ἐκπληκτος δ' ἀφ' ἐτέρου ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ καὶ τῇ λογικῇ τῶν ἀπαντησέων του τῷ εἶπε : Σὲ ἀθωώνω τῆς κατὰ σοῦ κατηγορίας· ἀλλὰ σέ κρατῶ μέχρις οὗ συνομιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ σοῦ. Τότε ὁ Ἀπολλώνιος εἶπε : . . . Πρέπει δὲ νὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγώ, ἄλλως στείλατε νὰ συλλάβῃτε τὸ σῶμά μου, διότι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψυχὴν, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμά μου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιέλθῃ εἰς

τὴν ἐξουσίαν σου. "Αμα ὡς εἶπεν αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ δικαστηρίου . . .

"Οτε ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὸν ἐκτεθέντα θαυμάσιον καὶ ἀνεξήγητον τρόπον, ἡ διαγωγή τοῦ τυράννου ὑπῆρξεν ἀλλοία ἢ ὡς ἀνεμένετο . . . Οὐδὲν ἐκ τούτων ἔπραξεν εἴτε . . . εἴτε ἐννοήσας ὅτι οὐδὲν ἴσχυε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου . . .

Ὁ Ἀπολλώνιος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸ μεσημβρίας· πρὸς τὴν ἐσπέραν, ὁ Δάμις καὶ ὁ Δημήτριος τὸν εἶδον εἰς τὴν Δικαιάρχειαν (ἀπέχουσαν τῆς Ῥώμης 250 χιλιοίμ.). Ἰδοὺ διατί εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Δάμιδα νὰ μεταβῇ διὰ ξηρᾶς εἰς Δικαιάρχειαν, χωρὶς ν' ἀναμῆνῃ τὴν ἔκθασιν τῆς δίκης. Δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τί ἐμέλλε νὰ πράξῃ, ἀλλὰ ὑπηγόρευεν εἰς τὸν οἰκειότερον τῶν μαθητῶν του τί εἶδει νὰ πράξῃ σύμφωνα πρὸς τοὺς σκοποὺς του.

«Ὁ Δάμις εἶχε φθάσει τὴν προτεραίαν καὶ διηγηθῇ πρὸς τὸν Δημήτριον τὰ προηγηθέντα τῆς δίκης συμβάντα . . . Οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἕτερος ἠλπίζον νὰ ἐπανίδωσι τὸν Ἀπολλώνιον . . . ἐν τούτοις σεβόμενοι τὸν χαρκκτῆρά του, συνεμορφώθησαν πρὸς τὰς παραγγελίας του. Ἀπηλπισμένοι ἐκάθησκον εἰς ἓν ἱερὸν τῶν Νυμφῶν . . . ὁ Δάμις ἐπανήρχισε τὰ παράπονά του. Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε : Θὰ ἐπανιδωμέν ποτε τὸν ἐνάρετον φίλον μας ; Ἀκούσας τοῦ λόγου τούτου ὁ Ἀπολλώνιος, ὅστις ἦτο ἐκεῖ, εἶπε : Θὰ μ' ἐπανιδῇτε ἢ μᾶλλον μὲ ἐπανείδετε. Εἰσαι ζῶν ! ἐφώνησεν ὁ Δημήτριος, διότι ἂν ἔχωμεν ἐνώπιόν μας τὴν σκιὰν τοῦ Ἀπολλωνίου, δὲν θὰ παύσωμεν κλαίοντες. Ὁ Ἀπολλώνιος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἰδέ, τῷ εἶπε, καὶ ἂν σὰς διαφύγω, τότε εἰπῆτε ὅτι εἶμαι φάσμα σταλὲν παρὰ τῆς Προσερπίνης, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὅποια οἱ καταχθόνιοι θεοὶ φανερώουσι πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς θλίψεως καταβεβλημένους. Ἄν ἀπεναντίας . . . Ἀλλὰ πῶς λοιπόν, εἶπεν ὁ Δημήτριος, ὠδεύσατε τοσοῦτον δρόμον ἐν τόσῳ ὀλίγῳ χρόνῳ ; Δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψει, ἐπανελάβεν ὁ Ἀπολλώνιος, τὸν κρῖν τοῦ Φριξοῦ ἢ τὰς πτέρυγας τοῦ Δαιδάλου ; Ὅπως δὴ ποτε πρέπει νὰ τὸ πιστεύσητε καθὼς καὶ τὴν εἰς τοῦτο ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν τὸν Θεόν, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος, τὸν βλέπω πάντοτε παρόντα παρὰ σοί, εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σου».

Τὸ γεγονός τοῦτο τοῦ Ἀπολλωνίου εἶνε ἀπολύτως ἀναλογον πρὸς τὸ τοῦ Φιλίππου. Εἶνε τῆς αὐτῆς φύσεως . . . εἶνε ἐπίσης βεβαιωμένα διὰ τῶν ἀνθρωπίνων μαρτυριῶν, ἐκτὸς πάσης ὑποψίας τυγχανουσῶν.

Ἀποδεικνύονται ἀνθρωπίνως, διὰ μαρτυριῶν ἀνθρώπων. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡδὴ ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τούτου· μᾶς ἐνδιαφέρει τοῦτο μόνον, ὅτι ἡ ἐξήγησις δι' ἀμφοτέρω τὰ γεγονότα εἶνε κοινή· δὲν εἶνε δὲ δυνατόν νὰ τὴν ἀπορρίψωμεν διὰ τὸ μὲν ἂν ᾖ εὐπρόσωπος διὰ τὸ δέ, ἢ ἂν ᾖ ἀποδεδειγμένη διὰ τὸ ἕτερον.

P. F. COURTÉPÉE

(Ἐκ τῆς *Réligion Universelle* τοῦ Ἰουλ. 1891).

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΩΤΩΝ

Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσις.

Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

(Συνέχεια).

EUG. NUS

Ναί, ἡ ἀλήθεια αὕτη ἄρχεται μακρόθεν· ἡ εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς πίστις, σύγχρονος τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, εἶνε τόσῳ ἀρχαία, ὅσῳ καὶ ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ πρὸς ἣν εἶνε ἐντελῶς συνδεδεμένη. «Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἔλεγεν ὁ Κικέρων, ἐπίστευσαν εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν μονιμότητα τῆς ψυχῆς».

Ἐνστικτὸν, καίτοι συγκεχυμένον βεβαίως ἐνίοτε, οὐχ ἥττον συνίστα αἰσθημὰ τι πραγματικόν καὶ ἐμβριθές.

Πόθεν αὐτὴ ἡ πίστις ὄλων τῶν αἰώνων, ὄλων τῶν μερῶν ; Προέρχεται ἐκ τῶν αἰσθήσεων, ἃς ὑπερβαίνει ἢ ἐκ τῆς εἰκόνης τοῦ κόσμου, εἰς ἣν ἀντιφάσκει ;

Τὸ λογικὸν πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει αὐτὴν τὴν ὁμόθυμον παραδοχὴν, τὴν συναίνεσιν, διότι ἡ τάξις ἀπαιτεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν φυσικῶν ὁρέξεων, ἡ δὲ διψα τῆς αἰωνιότητος ἥτις κεῖται ἐν τῷ βάθει τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως εἶνε ἀνάγκη φυσικῇ, ἀπαιτοῦσα ἱκανοποίη-

σιν, εἶνε ἔνστικτον τοῦ ἐν ἐπιγνώσει ὄντος, ἔχον τὸν λόγον τοῦ εἶναι, τῆς φύσεως μὴ ἐνεχούσης μηδὲν τὸ ἀνωφελές.

Ἄλλ' ὦ πάτερ ὑπέρτατε ! μήπως ἔχω ἀνάγκην τοσούτων συλλογιστικῶν ἐπιχειρημάτων ; Ἀφοῦ εἶσαι ὅλως ἀγάπη, εἶνε δυνατόν ἐγὼ ν' ἀποθάνω ;

GABR. DELANNE

Τὸ ἐνισχύον καὶ ἐπιβεβαιοῦν ἔτι μᾶλλον τὴν ὡραίαν πίστιν μας, εἶνε ὅτι ἡ ὕλη τοῦ περιπνεύματος, οὕσα σῶμα ἀπλοῦν καὶ ὄχι σύνθετον, δὲν δύναται νὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ ἀρχικὴ ἀπλότης εἶνε ἡ φυσικὴ βάσις τοῦ σύμπαντος, τῆς δὲ ψυχῆς οὕσης ἀτομικῶς μεμερισμένης ἐν αὐτῷ τῷ παγκοσμίῳ ρευστῷ, οὐδεμία δύναμις δύναται νὰ ἀποσυνθέσῃ τὸ περικάλυμμά της ὅπερ εἶνε ἀθάνατον ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως· ἀφοῦ δὲ σχήματα τόσῳ κατώτερα, ὡς τὰ ἀπλᾶ σώματα, διατηροῦσιν ἀκλόνητον μονιμότητα, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι τὸ περίπνευμα εἶνε ἀπείρως μονιμώτερον ἔτι. Ἄρα ἡ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος, διότι τὸ νὰ διατελῇ καὶ μετὰ θάνατον ὑπάρχουσα ἡ ψυχὴ ἐν ἀκεραιότητι τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν δυνάμεών της, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ δύναμις, ἡ συνενοῦσα τὸ διανοητικὸν στοιχεῖον πρὸς τὸ περίπνευμα, εἶνε ἀναλλοίωτος· ὅπως δὲ δικαιούμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὐδὲν ἐν τῇ φύσει ἀπόλλυται, οὕτω δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ἐπιστημονικῶς τὴν ἀθανασίαν, διότι οὐδεμία φυσικὴ αἰτία εἶνε ἱκανὴ νὰ διασπάσῃ, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὴν ἔνωσιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ περικαλύμματός της.

FIRMIN NEGRE

Αἱ γνῶμαι διαιροῦνται. Ὁ ὑλιστὴς δὲν πιστεύει ἢ εἰς *μόνην* τὴν ἐνεστῶσαν ὑπαρξιν. Ὁ πνευματολόγος πιστεύει εἰς δύο ὑπάρξεις : τὴν ἐνεστῶσαν ζώην καὶ τὴν μέλλουσαν. Ὁ πνευματιστὴς πιστεύει εἰς πλείστας ὅσας ὑπάρξεις.

Τίς τῶν τριῶν ἔχει δίκαιον ; — Ὁ πνευματιστὴς· διότι ὁ πνευματολόγος σταματᾷ εἰς τὴν ὑπερτύμβιον ζώην, ἄνευ ἐγκύρου αἰτίας, καθότι ὁ ἀριθμὸς δύο εἶνε πληθυντικός καὶ ἅμα ὡς πιστεύει τις εἰς δύο ὑπάρξεις, οὐδένα λόγον ἔχει ἀρνούμενος τὴν τρίτην, τὴν τετάρτην, ἀριθμὸν τινι οἰονδήποτε. Ἰνὲ ἔχη τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔπρεπε νὰ δύ-

νηται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐνεστῶσα ὑπαρξίς ἀρκεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν ἡμῖν τὴν κτῆσιν ὅλων τῶν γνώσεων, ὅλων τῶν προσόντων, ἢ ὅτι θὰ κτήσεται τις ταῦτα ἐν αὐτῇ τῇ δευτέρᾳ ζωῇ ὡσεὶ ἦτο σύμφωνον πρὸς τὰς ἱεράς γνώσεις τῆς δικαιοσύνης τὸ νὰ παραχωρῇται ἡ ἐπιστήμη εἰς ὄντινα οὐδὲν ἔπραξεν πρὸς κτῆσιν αὐτῆς, καὶ ἡ εὐτυχία εἰς ὄντινα οὐδὲν ἔπραξεν ἵνα ἀξιωθῇ ταύτης!

Ὁ ὕλιστὴς δὲν ἐξέρχεται τῆς πραγματικῆς καὶ ἀπτῆς μονάδος. Ἄν ἐξήρχετο θὰ ἐγίνωσκε πλέον ποῦ νὰ σταματήσει.

Ἡ τρίτη ὑπόθεσις εἶνε λοιπὸν ἡ μόνη παραδεκτὴ καὶ ἡ πιθανωτέρα, διότι ὅλοι οἱ φιλόσοφοι παραδέχονται τὴν ἀνάγκην τῶν αἰσθήσεων πρὸς ἀπόκτησιν τῶν γνώσεων· ἡ δὲ φύσις μᾶς δεικνύει ὅτι οὕτω δέον νὰ ἔχῃ τὸ πᾶν.

Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν πνευματολόγων ἔπρεπεν ἡ φύσις νὰ μεταβάλλῃ τοὺς νόμους τῆς, ὑπὲρ δικαιοῦμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν. Ἡ λογικὴ, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ὑπαγορεύει ὅτι ὁ πιστεύων εἰς δύο ὑπάρξεις, πιστεύει εἰς τρεῖς, τέσσαρας, εἰς σειρὰν τινα ἀπροσδιόριστον ὑπάρξεων.

BOUAIPI

Δὲν φαίνεται ἤδη ἐκπληκτικὸν τὸ πιστεῦειν εἰς τὸ δις γεννᾶσθαι ἀντὶ ἀπαξ. Τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει εἶνε ἀνάστασις.

AUZANNEAU

Μόνον διὰ τῆς μετενσαρκώσεως δυνάμεθα νὰ διῶμεν τὴν ἰσότητα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐνεστῶτων ἀνισοτήτων.

MAR. GEORGES

Ὅχι μόνον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀναγεννηθῶμεν εἰς τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ ἐπανεέλθωμεν νὰ ζήσωμεν καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐπὶ τινος ἄλλης γῆς οἰασθῆποτε. Δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ διάρκεια μιᾶς μόνης ὑπάρξεως ἀρκεῖ νὰ κατεργάσῃται ἐγκεφάλους τῆς ἰσχύος ἐνὸς Κέπλερ, ἐνὸς Λαπλάς, ἐνὸς Πασκάλ, κπλ.; Πρέπει τοτε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ μικρὰ τέρατα καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα φυτρώνουσιν ὡς τὰ κρυπτόγανμα, καὶ ὅτι ἡ φύσις ὑπερπληροῖ τοὺς μὲν μὲ ὅλα τὰ δῶρα, ἀρνεῖται δὲ τὸ πᾶν εἰς τοὺς δέ. Οὐδεὶς γινώσκει ἢ ὅ,τι ἔμαθε.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΠὸ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελετῶν εἰκόνα τῶν λόγων δεόν μετέχειν καὶ τῆς ποδωνίας τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰδοποιήσεις σπουδαία.—**Συζητήσεις ζώντων καὶ τεθνεώτων,** Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσις. Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.—**Ἐκτὴ συνεδρία,** Ἐξίλασμός. Δοκιμασίαι. Φυσικαὶ συνέπειαι.—**Ἐπιστημονικαὶ μαρτυρίαι,** Περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν συνδρομητὰς μας ν' ἀποστείλωσιν ὡς τάχιστα αὐτὴν πρὸς κ. **Ἀθ. Βρυζάκη,** ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀριθ. 26, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου.

Εἰδοποιῶμεν δ' αὐτοὺς ὅτι τὴν συνέχειαν τοῦ ἡθικωτάτου καὶ τὰ μάλα ἐνδιαφέροντος μυθιστορήματος **«Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ἰουδαίου»** θέλουσι λάβει εἰς ἰδιαιτέρα φυλλάδια

Θ. ΔΟΜΙΝΟΣ.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΕΩΤΩΝ

Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσις.

Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

(Συνέχεια).

Οἱ ἀγαθοὶ καθὼς καὶ οἱ πονηροὶ ἐξακολουθοῦν ἀποτελοῦντες μέρος, ἂν ὅχι ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως τίτλῳ, τοῦ αὐτοῦ πλανήτου καὶ τῆς αὐτῆς ἀνθρωπότητος εἰς ἃ τοὺς συνενοῖ ὁ ἀδιάλυτος νόμος τῆς ἀλληλεγγύης.

Ἐν ἀποδεικτικὸν ἀποβιώσεως δὲν εἶνε ἡ ἀποδεικτικὸν πηγαμιοῦ καὶ ἐπιστροφῆς.

Πῶς συμβαίνει νὰ γεννᾶται τις ἰδιοφυῆς εἰς τὴν μουσικὴν, ἔρωτῃ ὁ κ. Σαρσαί;—Διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦτο ἰδιοφυῆς πρὶν γεννηθῇ.

CH. FOURRIER

Οὕτω λοιπὸν ὁ τάδε πονηρὸς πλούσιος ἐνδεχόμενον νὰ ἐπανέλθῃ ζήτουλας εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου οὐτινος ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης.

J. RAYNAUD

Ναί, κύριοι, αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔδαφος, ὅπερ κατοικοῦμεν σήμερον, ἔφερεν ἄλλοτε λαὸν ἡρώων οἵτινες ἔπαντες ἐθεώρουν ἑαυτοὺς κατοικήσαντας ἐν τῷ κόσμῳ πρὸ αἰώνων πρὶν τῆς ἐνεστώσης ἐνσαρκώσεως, θεμελιοῦντες οὕτω τὴν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας των ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως τῆς προϋπάρξεώς των.

TONAPH

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μετενσαρκώσεως καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, τῆς προϋπάρξεως καὶ, τέλος, τοῦ οἰονεῖ πορίσματος αὐτῶν τῶν δύο ἀληθειῶν, τῆς ἀθανασίας μας, λαμβάνω ὡς ἐπιχείρημα μίαν μόνον τῶν ἰδιοτήτων τοῦ θεοῦ, τὴν δικαιοσύνην.

Πῶς, λοιπόν, ὑπ' ὅψει ἔχοντες τὴν τελείαν δικαιοσύνην, νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς τεραστίας ἀνομοιότητας τῶν ψυχῶν κατὰ τὴν ἐμφάνισιν των ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τοὺς τόσῳ διαφόρους βίους οὓς ἔρχονται νὰ ἐκπληρώσωσι; Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὑπέρμετρον διαφορὰν μεταξὺ τῆς διανοίας ἐνὸς Νεύτωνος, ἐνὸς Λαπλάς, ἐνὸς Ἀλλὰν Καρδέκ, ἀφινόντων ἵχνη τῆς διαβάσεώς των διὰ φωτεινοῦ τιнос αὐλακος, καὶ ἐνὸς ἡλιθίου τῆς Νέας-Γουίνεας, ἐνὸς Βοχιμάνου πηλοφάγου, ἐνὸς Χεβιλλάρδ ὁμιλοῦντος ἄλλ' ἄντ' ἄλλων; Ἐν δὲ τῷ ἠθικῷ πεδίῳ, τὴν διαφορὰν ἐνὸς Σωκράτους ἢ ἐνὸς Ἐπικτήτου, καὶ ἐνὸς Πάπα Βοργία, αἰμομίκτου καὶ δηλητηριαστοῦ, ἢ ἐνὸς μαρκησίου δέ-Σάδες, ἐπεκτείναντος τὰ ὅρια τῆς διαφθορᾶς καὶ ἰδρυτοῦ σχολῆς αὐτῆς; Μιᾶς Ἰωάννας δ' Ἄρκ, προσωποποιήσεως τοῦ ἡρωϊσμοῦ, ἀνυψωθείσης εἰς τὴν ἀγνοτέραν καὶ λαμπροτέραν ἐκφρασιν αὐτοῦ, καὶ μιᾶς δυ-Βαρύ, σωροῦ ἐλαττωμάτων, συλλεγέντων ἐν τῷ παρισινῷ βορβόρῳ, πρὸς εὐωχίαν ἐνὸς Λουὶ XV;—Ἐνὸς Βενσάν δε Πῶλ ἢ ἐνὸς ἐφημερίου δ' Ἄρς, ψυχῶν ἀσπίλων, καὶ ἐνὸς Λακολλόνζ ἢ ἐνὸς ἐφημερίου Μινγκράτ, ἐνσαρκώσεως τῆς ἀχαλινώτου ἀσελγείας καὶ τοῦ ψυχρῶς ἐσκεμμένου φόνου;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν ἓνα Πικ δὲ λὰ Μιρανδῶλ, ἔχοντα γνώσεις χωρὶς νὰ σπουδάσῃ; Ἐνα Πασκάλ ἐξάγοντα πορίσματα μόνον του, ἄνευ διδασκάλου, ἄνευ βιβλίων, ἄνευ προπαρασκευαστικῶν ἔργων, κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἐνῷ ἔπαιζε, λύοντα σειρὰν ὅλην γεωμετρικῶν θεωρημάτων, ὧν ἡ ἀνακάλυψις καὶ αἱ λύσεις εἶχον κοστίσει αἰῶνας ἐρευνῶν καὶ ἑκατοντάδας γενεῶν; Ἐνα Μαγιαμέλ-λην, ἓνα Μονδῶ, πτωχοὺς βοσκούς, οἵτινες διεσκέδαζον, ἐν ᾧ ἐφύλαττον τὰς αἰγὰς των, εἰς λογαριασμούς, ἀπικτιούντας σελίδας ὅλας ἀριθμῶν ἐκ μέρους τῶν μαθηματικῶν, τῶν εἰθισμένων εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν ἀριθμῶν. Ἐνα Φίλιππον Βαρατιέ, γινώσκοντα νὰ γράφῃ, ὅτε ἦτο τριετής, νὰ ὁμιλῇ τετραετής μετὰ τοῦ πατρός του λατινιστί, μετὰ τῆς μητρὸς γαλλιστί, μετὰ τῆς ὑπηρετρίας γερμανιστί, ἐνεαε-τῆς νὰ συντάττῃ ἐν ἐβραϊκῶν λεξικῶν καὶ ἐν ἑλληνικῶν τῶν δυσκο-λωτέρων λέξεων τῆς Π. καὶ Ν. Διαθήκης μετὰ κριτικῶν σημειώσεων, δηλουσῶν θαυμασίαν ὠριμότητα πνεύματος, ἐνδεκαετῆς νὰ μετα-φράζῃ ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ εἰς τὸ γαλλικόν τὸ Ὀδοιπορικόν τοῦ Βενιαμὶν Τωλλὲδ μετὰ λεπτομερῶν πραγματειῶν τοιαύτης σαφηνείας καὶ λο-γικῆς δεινότητος, ὥστε καὶ σήμερον ἔτι νὰ ἐκπλήττωνται οἱ κριτικοί,

κατὰ τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος νὰ κινήσῃ, μετ' ἴσης ἐκδόσεως, τὰ ζητήματα τῶν μαθηματικῶν, τῆς χρονολογίας, τῆς ἱστορίας, τῆς ἀστρονομίας, τῆς φυσικῆς, τῆς κοσμογραφίας, τῆς φιλολογίας τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων, τῆς νομισματικῆς, τῆς ἐπιστήμης τῶν γλωσσῶν, τῆς σπουδῆς τῶν σινικῶν, Ἰνδικῶν, αἰγυπτιακῶν, ἐβραϊκῶν, ἑλληνικῶν, ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων, τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἱερογλυφικῶν, νὰ ἐκλεχθῇ μέλος τῆς ἀκαδημίας τῆς Πρωσίας καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἀποσκευὴν ἐνὸς παγκοσμίου σοφοῦ;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν, ἐπαναλαμβάνω, τὸ νὰ γεννῶνται ὅχι μόνον ἐν τοῖς αὐτοῖς κοινωνικοῖς στρώμασιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου στελέχους, φύσεις ἀγγελικαὶ καὶ φύσεις μυσαρῶς μοχθηραὶ, συγχρόνως διαχέουσαι αἱ μὲν τὰ ἀρώματά των, αἱ δὲ τὸ δηλητήριόν των ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπιθρείας;

Ἐν ἐνὶ λόγῳ πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἄπειρον διαφορὰν τῶν ἀνθρώπων χαρακτηρῶν ἢ τῶν λαχόντων ἐνὶ ἐκάστῳ κλήρῳ; Τὴν παροχὴν εἰς τοὺς μὲν τῆς ἰδιοφυίας, τῆς ἀνεξαντλήτου ἀγαθότητος, τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῆς καρδίας, τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου φανερά ἐξωμαλίσμένης, εἰς ἄλλους δὲ τοὺς πλείστους τὴν παροχὴν τῶν ἡμιταλάντων τῶν προτερημάτων, τῆς ἡμιμαθείας, τῶν ἀβεβαίων ἰδιοτήτων, τῶν ἀσυμπληρώτων ἱκανοποιήσεων, τῶν συγκερασμένων δοκιμασιῶν, τῆς aurea mediocritas εἰς ἅπαντα· εἰς τοὺς πλείονας τὴν διηνεκὴ πάλιν κατὰ τῆς ἀντιθέτου μοίρας, τὴν ἀνγκαστικὴν ἀμάθειαν καὶ ἀθλιότητα, τοὺς φυσικοὺς πόνους, τὰς ἡθικὰς ὀδύνας, τὸ ἄχθος καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐκάστης ἡμέρας, ἐπαυξανόμενα διὰ τοῦ ἀβεβαίου τῆς ἐπαύριον· εἰς πολλοὺς, ἀλλοίμονον! τὴν συνειδήσιν ὑπνώττουσαν, τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ ἄγνωστον καὶ ἀκατάληπτον, τὴν κακίαν ὡς κληροδότημα, τὴν ἀποζώσιν ὡς φυσικὴν κατὰστασιν καὶ πολλὰ· κίς τὸ ἐγκλημα ὡς τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀπόσβεσιν τῆς δίψης τῶν κτηνωδῶν ἀπολαύσεων;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν ἓνα Σεβαστιανόν Βάχ ἢ ἓνα Μοζάρ, ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν πᾶν παιδίον δὲν σκέπτεται ἢ νὰ τρώγῃ μῆλα, συνθέτοντα καὶ παίζοντα ὀργανικὰ ἔσματα, εἰς μόνους τοὺς μουσικοδιδασκάλους προσιτά, ἓνα Μικέλ Ἀγγελον ἢ ἓνα Σαλβατορ Ρόζα, ἀνευ προηγουμένης σπουδῆς τῶν γραμμῶν ἢ τῶν χρωμάτων, καὶ μεθ' ὅλα τὰ προσκόμματα, ἀκολουθοῦντας τὴν κλίσιν των, ἀποκαλυφθέντας πρῶτον τινά, κατὰ τὴν αὐλὴν τοῦ βίου των, γλύπτῃς ἢ ζωγράφος.

καὶ καταπλήσσουντας τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον διὰ τῶν αὐτοσχέδιων προτερημάτων των;

Πῶς, ἀφ' ἐτέρου, νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ κοινωνικῇ τάξει, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενείᾳ, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὁρους τῆς ἀνατροφῆς, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπηρείας τοῦ παραδείγματος, καλοῦ ἢ κακοῦ, τὸ τάδε παιδίον δεικνύει διαθέσεις ἐμφύτους καὶ ριζικῶς ἀντιθέτους τῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν; ὁ μὲν εἰς νὰ ζητῇ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ν' ἀγαπᾷ τὸ ὥραϊον, νὰ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ ἀληθοῦς καὶ δικαίου, νὰ ἐκλέγῃ ἀνευ δισταγμοῦ καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν εὐθείαν ὁδὸν, ὡς ὁδὸν πρὸ πολλοῦ οἰκείαν αὐτῷ, τὸ δ' ἄλλο παιδίον νὰ κλείῃ ἐπιμόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς πᾶν φῶς, μὴ ἐννοοῦν ἄλλην εὐχαρίστησιν ἢ τὴν κτηνώδη ἀπόλαυσιν τῶν αἰσθησεων, καὶ ἐκλέγον ἀείποτε μεταξὺ τῶν παρουσιαζομένων ἀτραπῶν, τὰς μᾶλλον σκολιάς, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῶν σφοδρῶν ἐπιθυμιῶν του;

Πῶς, γενικεύοντες αὐτὰς τὰς ἀντιθέσεις, νὰ ἐξηγήσωμεν ἐδῶ μὲν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὰ βλέμματα καὶ τοὺς νόμους τῆς αὐτῆς Προνοίας, τὸν πολιτισμὸν ἀναπτύσσοντα τὰς λάμπεις του, πολλαπλασιάζοντα τὰς ἐπιτηδεύσεις του, ἐξαπλῶντα τὰς διὰ τὸ μέλλον προβλέψεις του, δεσποζοντα καὶ ἀπαλύνοντα τὰς ὑλικὰς δυνάμεις μέχρις οὗ τὰς καταστήσῃ ὑποχειρίους, ἐκεῖ δὲ, πλησίον, τὸν βαρβαρικὸν δεκατιζόμενον ὑπὸ τῶν παιδικῶν φιλοδοξιῶν του, ὑποδουλούμενον ὑπὸ τῶν ἀτάκτων παθῶν του καὶ προτιμῶντα τὴν ἀμάθειαν ἣτις τὸν διακρατεῖ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀκατεργάστου δυνάμεως ἣν θεοποιεῖ, ὅχι δὲ μακράν, τὴν ἀγριότητα ζῶσαν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, λησμονοῦσαν τὰς ἀθλιότητας τῆς προτεραιίας, ἀφρόντιδα ἐπὶ ταῖς ἀθλιότησι τῆς ἐπαύριον, συνορεύουσιν εἰσέτι πρὸς τὴν ζωότητα;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν, ἐπὶ τέλους, τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ἀντανεκλώμενα, ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις των, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας;

Αὐτὰ εἶνε γεγενητά ἢ ἂν προτιμᾷ τις, ἀποτελέσματα λίαν ἐκδηλωμένα, λίαν πολλὰ, λίαν προφανῶς, ἀνάρμοστα ἢ ὥστε νὰ μὴ προσβάλλωσι τὰ ὅμματα, τὰ ἥττον ὀξυδερκῇ. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ ἐξωφυλλίσῃ τις, ἀπαιτεῦσι δὲ μίαν αἰτίαν.

Ἐκ τῶν τριῶν πραγμάτων τὸ ἓν:

Ἡ ὁ προορισμὸς ἑκάστου ἡμῶν εἶνε τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ ἔργον, ἢ ὁ Θεὸς εἶνε ὁ αἵτιος αὐτοῦ ἢ ἡ τύχη πρέπει νὰ ᾖ ἡ αἰτία.

Ἄλλ' ἐπεὶ δὴ ὀφείλομεν νὰ καταλογίσωμεν τὸ τελευταῖον μεταξὺ τῶν κατηγοριῶν, τῶν οὐδεμίαν ἐννοίαν ἔχουσῶν, ἑναπολείπεται ὡς αἰτία τοῦτου ἡ φυσικὴ συνέπεια τῶν πρώτων ὄρων τῶν παρ' ἡμῶν ἐκουσίως τεθέντων ἐν τῷ παρελθόντι, εἴτε ἀναμνησκόμεθα αὐτῶν εἴτε ὄχι, ἢ ἂν πᾶσα ψυχὴ ἐνσαρκουμένη ἐδῶ κάτω πρωτοπαρίσταται εἰς τὸ θέατρον τῆς ζωῆς, αἰτία εἶναι ὁ Θεός, ὁ κοινὸς πατήρ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τότε ὁ Θεὸς θὰ δημιουργῇ ἐκ τοῦ προτέρου καὶ μεροληπτικῶς, τοὺς μέλλοντας Βενιαμὶν καὶ τοὺς μέλλοντας ἀποκλήρους, τοὺς Ἀβελ καὶ τοὺς Κάιν του, τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τοὺς καταραμένους του. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦ πλέον ἢ τὸ θεοποιηθὲν αὐθαίρετον, τερατώδους χίμαιρα, ἐρεβώδους ἀντίληψις τοῦ νοός, ἣν ποτε συνέλαβεν ἡ ἐκ τοῦ φόβου τρελλαθεῖσα ἀμάθεια καὶ ἦν ἐξεμεταλλεύθη ὁ δόλος.

Ἐκὼν ἄκων, ὀφείλει τις νὰ ἐκλέξη. Μικρὰ ἡ δυσχέρεια διὰ τὸν ἔχοντα λογικὸν καὶ κρίσιν.

Μόνον οἱ προηγούμενοι βίοι ἐνὸς ἐκάστου συνετέλεσαν εἰς τὴν κτῆσιν τῶν γνώσεων καὶ τῶν ἐμφύτων ἰδεῶν ὥς κομίζει ἀναγεννώμενος, καθότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γινώσκῃ τις ἢ ὅ,τι ἔμαθε διὰ τῆς ἰδίας του ἐργασίας καὶ τῶν ἐκουσίων ἀγώνων. Ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ θεία δικαιοσύνη.

MAR. GEORGES

Τὰς ιδέας τῆς ἀθανασίας, τῆς προϋπάρξεως, τῆς μετενσαρκώσεως θεωρῶ ἐγὼ ὅτι εἶναι, ὡς οἱ κλάδοι πρὸς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, συνδεδεμένοι πρὸς τὴν ἀναμφίρηστον ἀρχὴν τῆς μεταβίωσης τοῦ ὄντος.

Τφόντι, ἀφοῦ, μετὰ τὴν διασποράν τῶν μορίων τῶν συνιστῶντων αὐτὸ τὸ ἐφήμερον σῶμα, τὸ ἐγὼ ἐπαναζῇ ἄνευ αὐτοῦ, θὰ ἡδύνατο οὐχ ἥττον νὰ ζήσῃ ἄνευ αὐτοῦ καὶ πρότερον καὶ ὕστερον.

Ὁ συλλογισμὸς οὗτος εἶναι λοιπὸν δι' ἡμᾶς οἰονεὶ τὸ νῆμα τῆς Ἀριάδνης δι' οὗ δυνάμεθα νὰ ὁδηγηθῶμεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δαιδαλίου τῶν ἀντιφατικῶν συστημάτων.

Ἄρα ἡ μεταβίωσις ἀποδειχθεῖσα, ἀποδεικνύει ὡσαύτως τὴν προϋπάρξιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Εἶναι γνώμη πολὺ ἀρχαία ὅτι αἱ ψυχαὶ ἐγκαταλίπουν αὐτὸν τὸν κόσμον μεταβαίνουσιν εἰς τὸν Ἄδην καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἐπανέρχονται εἰς

αὐτὸν τὸν αἰσμον, ἐπανακάμπτουςαι εἰς τὴν ζωὴν ἀφοῦ διέλθωσι διὰ τοῦ θανάτου.

Μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν δύναται τις ν' ἀντιτάξῃ εἰς αὐτὰς τὰς ἀληθείας καὶ ὅτι δὲν ἀπατώμεθα ἂν τὰς παραδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς διότι εἶνε βέβαιον ὅτι ὑπάρχει ἐπανάκαμψις εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι οἱ ζῶντες γεννῶνται παρὰ τῶν τεθνεώτων, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων ὑπάρχουσι καὶ ὅτι αἱ ἐνάρετοι ψυχαὶ ἔχουσι κάλλιον, αἱ δὲ τῶν κακῶν κάκιον.

CH. RICHARD

Τοῦτο εἶνε σαφές· ἀφοῦ τὸ πνεῦμα ἡμῶν τῶν ἐνσαρκωμένων, ἡδυνήθη νὰ δρᾷ ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ σώματός μας καὶ δι' αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σωμάτων, διατί τὸ ἴδιον πνεῦμα, ζῶν μετὰ τὴν φθορὰν καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος τοῦ στενοχωροῦντος τὴν δρᾷσιν του, νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ ἐνεργήσῃ ἐκ νέου ἐπὶ ἄλλης νέας ὕλης, ἵνα ἐνσωματωθῇ ἐν αὐτῇ;

PEZZANI

Ἴσως παρατηρήσῃ τις ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔζησεν ἤδη, διατί δὲν ἐνθυμεῖται, πῶς δέ, μὴ ἐνθυμούμενος, δύναται νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ παρελθόν του; Θὰ εἴπωσιν ὅτι δὲν τιμωρεῖται πράγματι ὁ ἀγνοῶν διατί τιμωρεῖται, οὐδ' εἶνε πλέον τὸ ἴδιον ἄτομον ὅπερ πάσχει καὶ ὅπερ θεωρεῖ σκληρὰν τὴν θείαν δικαιοσύνην;

Τοῦτο συμβαίνει οὕτω διότι ἡ ἐν τῇ γῇ διαμονὴ δὲν εἶνε μόνον πρὸς ἐξιλασμόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ, πρὸ πάντων, πρὸς νέαν δοκιμασίαν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἡ μνήμη θὰ παρέβλαπτε τὰς δοκιμασίας, ἀφαιροῦσα ἀπ' αὐτῶν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀξίας των. Ἀλλ' αἱ προηγουμένως κτηθεῖσαι πεῖρα καὶ δραστηριότης ὠφελοῦσι πρὸς τὴν νέαν πάλην, καίτοι διὰ τρόπου λανθάνοντος.

Τὸ δὲ σπουδαιότερον, ἂν ὅλοι ἐνεθυμοῦντο τοὺς προηγουμένους βίους των, δὲν θ' ἀνεστατοῦτο ἡ τάξις τῆς γῆς. Καθότι ἂν τις εἶχε γνῶσιν τοῦ ἰδίου του παρελθόντος, θὰ ἐγίνωσκεν ἐπίσης καὶ τὸ τῶν ἄλλων· δύναται τις δὲ νὰ κρίνῃ τί κακὸν θὰ προέκυπτεν ἐκ τούτου.

B. BUSSEREAU

Ἄλλως τε ἡ ἀμνημοσύνη τῶν προϋπάρξεων δὲν καταστρέφει τὴν προσωπικότητα.

Τῷ ὄντι, ἂν τις ἔχων ἰσχὺν ἐπὶ τινος ὑπνοβάτου τὸν διατάζει νὰ κάμῃ κατὰ τὴν ἐγγήγορσιν τὸ τάδε ἢ τὰδε, καὶ ὁ ὑπνοβάτης, ἀφυπνισθεὶς, τὸ ἐκτελέσῃ, καίτοι μὴ ἔχων οὐδεμίαν ἀνάμνησιν τῆς ληφθείσης διαταγῆς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι ἦτο εἰς κατάστασιν ὑπνοβατικὴν, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ὑπνοβάτης, λαμβάνων τὴν διαταγὴν, δὲν εἶνε ἡθικῶς τὸ αὐτὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ ἐκτελοῦντος ἐν ἐγγρηγόρσει τὴν διαταγὴν.

P. LEROUX

Αὕτη εἶνε ἐπίσης ἡ γνώμη μου. Ἡ ἀμνημοσύνη οὐδόλως καταστρέφει τὸ δόγμα τῆς προϋπάρξεως, διότι καὶ ἐν τῇ γῇ μάλιστα ἡ μνήμη πολλάκις ἐκλείπει ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀναγκάζομεθα νὰ ἀποσπῶμεν τὰς ἀναμνήσεις μας εἰς ράκια· σημεῖον προφανές τῆς παχυλότητος τῆς σωματικῆς ὕλης μας καὶ τῆς μικρᾶς μας ἀξίας.

J. RAYNAUD

Εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἱστορία μας δὲν εἶνε μόνον ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς περὶ ἧς ὁμιλεῖ ἡ Ἀποκάλυψις, ἀλλ' εἶνε προσέτι ἐντὸς τῆς ἰδίας μας οὐσίας, ἐντὸς τοῦ διϋλισμένου μέρους τοῦ ὄντος μας, μέρους ὡσεὶ σημειωματοδρίου ὅπερ συναποκομίζομεν ἀπὸ πάτωμα εἰς πάτωμα ἀνὰ μέσον τῶν κόσμων, ἀλλ' ἐφ' οὗ δὲν δυνάμεθα ν' ἀναγνώσωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρὸς μετὰ ἱκανὰς ἀναπτύξεις.

DARCET

Τὸ ἐξηγοῦν ὡσαύτως καὶ αἰτιολογοῦν αὐτὴν τὴν ἀμνημοσύνην εἶνε τὸ ὅτι ἐν τῇ ἐνσαρκώσει τὸ πνεῦμα λαμβάνει νέον ἐργαλεῖον, τὸν ἐγκέφαλον, τὸ κέντρον τῶν αἰσθημάτων του. Ἀλλὰ μὴν, ὁ ἐγκέφαλος δὲν περιέχει ἢ ὅ,τι τῷ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ταύτης, τὸ δὲ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ὥστε ὁ ἐγκέφαλος νὰ παραγάγῃ ἢ μόνον ὅ,τι ἐναποθήκευσε, τῆς γνώσεως τῶν προτέρων τῆς ἐνεστώσης ζωῆς πραγμάτων μὴ ἐντυπωθείσης ποτὲ ἐν τῷ νῦν ἐγκεφάλῳ, τῷ μὴ ὑπάρχοντι τότε. Ἄρα δὲν δύναται νὰ τὰ ἀναπαραγάγῃ.

Καὶ ἰδοὺ διατί ἀμνημονοῦμεν τί ἤμεθ' ἐν τῇ ἐνεστώσει ὑπάρξεώς μας.

ALLAN KARDEC

Ἐν τούτοις παρετήρησαν παιδία νεώτατα, καταστάντα αἰφνης ποιηταί, ἰχθυόγραφοι, μουσικοί, ἐν ἡλικίᾳ πέντε ἐτῶν, καὶ ὑπολογισταί, χωρὶς οὐδὲν νὰ διδασχῶσι· τὸ ἀπλούστατον γεγονὸς κεῖται ἐνταῦθα· καίτοι δὲν ἔχομεν τὴν ἄμεσον μνημην τοῦ τί ἤμεθα ἐν τῷ παρελθόντι, οὐχ ἥττον αὐτὰ τὰ πράγματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐνσώματοι ἦσαν, εἰς τὸ παρελθόν, ἄνθρωποι μὲ προτερήματα.

Οὐδὲν ἀπόλλυται, ἐν τε τῷ φυσικῷ ὡς καὶ ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ· τὸ πᾶν ἐπανευρίσκεται, οὐδὲν γίνεται ἐκ θαύματος, οὐδ' εἶνε δυνατόν νὰ γινώσκῃ τις εἰμὴ ὅ,τι ἔμαθε, εἴτε ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ εἴτε ἐν τῇ προγενεστέρᾳ.

MICH. BONNAMY

Δύναται τις προσέτι νὰ ἐξηγήσῃ ἐπίσης αὐτὴν τὴν διαφορὰν, τῆς λήθης τοῦ παρελθόντος, καὶ τῆς ἀναμνήσεως τῶν κεκτημένων γνώσεων διὰ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ὅστις οὕτως ἐγνώ- ταῦτα, διότι τὸ μὲν πρῶτον εἶνε βλαβερὸν εἰς τὸ αὐτεξούσιον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπ' ἀντικεινὰ πρὸς τὸν θεῖον νόμον τῆς προόδου. Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι αὕτῃ ἡ ἀνάμνησις περιστέλλεται εἰς ψυχικὴν τινα ἐποπτεῖαν (intuition), κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κεκαλυμμένην, εἰς προδιάθεσιν τινα τοῦ ἐπαναμαθεῖν εὐχερῶς ὅ,τι ἐδιδάχθη καὶ ἐγνώσθη ἡδὴ ἄλλοτε. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος σπανίως ἀναπαρίστησιν ἐν τῷ ὁργανισμῷ τοῦ τὴν ἐντέλειαν ὄλων τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τούτου ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν δύναται κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἐκδηλώσῃ ἀπάσας τὰς δυνάμεις, τὰς συνιστώσας τὴν προοδευτικὴν κατὰστασίν του.

Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν θαυμάσιαν διαύγειαν, τὴν νοημοσύνην ἣν δεικνύουσιν ὑποβάται τινὲς ὁπόταν τὸ πνεῦμά των ἐξέλθῃ τοῦ σώματος των, ἐνῷ κατὰ τὴν κατὰστασιν τῆς ἐγρηγόρσεως φκίνονται κατώτεροι καὶ αὐτῆς τῆς μετριότητος.

V. TOYRNIER

Ἡ ἀμνημοσύνη προέρχεται ὡσαύτως ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πνεῦμα, ἐν τῇ νέᾳ ἐνσαρκώσει, περικαλύπτεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑπὸ τῆς

σωματικῆς ὕλης, τῆς ἀπορροφούσης τὰς δυνάμεις του, πρὸ πάντων ἐν τοῖς κατωτέροις κόσμοις, ὅπου αὕτη τυγχάνει μᾶλλον πυκνὴ, ἐκ τὸς ἂν τὸ πνεῦμα ἡδυνήθη, διὰ τῶν κτηθεισῶν ιδιοτήτων, νὰ ἐκλέξη ὕλην μᾶλλον σύμφωνον πρὸς τὰς ἱκανότητάς του, ὅπερ τῷ εἶναι ἐπιτετραμμένον καὶ δυνατόν, ἂν ἐγένετο τοῦτου ἄξιον. Ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα τοιούτων περιπτώσεων. Ἀλλ' αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις εἶνε ἐξαιρέσεις καὶ ὥσεί ἐκλάμψεις τοῦ προνοιακοῦ σκοποῦ, πρόσκαιροι δὲ καὶ ὀλίγης διαρκείας.

ALLAN KARDEC

Καθόσον τὸ πνεῦμα καθιζέται καὶ προσδεύει, οἱ ὕλικοι δεσμοὶ καθίστανται ἥττον ἐπίμονοι, ἥττον γλίσχροι, τὸ περικαλύπτον τὸ παρελθὸν περικάλυμμα καθίσταται ἥττον ἀδιαφανές· ἡ δύναμις τῆς ἀναδρομικῆς μνήμης παρακολουθεῖ λοιπὸν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος ἐν ταῖς ἐνσαρκώσεσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς βαθμικαίως ἀνωτέρους κόσμους.

Τὸ ἀνωφελές τῆς μνήμης διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἐκ τοῦ παρελθόντος, δυσκόλως κατανοεῖται παρ' ὅσων δὲν ἐσπούδασαν τὸν πνευματισμὸν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πνευματιστάς, τοῦτο εἶνε ζήτημα στοιχειῶδες.

Ὁ,τι ὁ Θεὸς πράττει φέρει τὸ σημεῖον τῆς σοφίας του, καὶ ὅτε ἔτι ἡμεῖς δὲν ἐννοοῦμεν τὸν σκοπὸν.

ΕΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Ἑξίλασμός, Δοκιμασίαι, Φυσικαὶ συνέπειαι.

ALLAN KARDEC

Παραπονοῦνται γενικῶς διὰ τὰ διάφορα δεινοπαθήματα ἅτινα πληροῦσι τὸν παρόντα βίον· τῶντι δὲ ὀλίγιστοι φαίνονται μὴ ὑποκείμενοι εἰς τὰ τοιαῦτα· ὁδύναι φυσικαί, ὁδύναι ἠθικαί, καὶ δεινοπαθήματα παντὸς εἶδους μᾶς περικυκλοῦσιν ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἀναμειγνύουσι τὰς θλιβεράς πικρίας των πρὸς τὸς ὀλίγον γλυκασμὸν ὃν ἀπολαμβάνομεν κατὰ σπάνια διαλείμματα. Διὰ τὰ ταῦτα ὅφ' ἑνα Θεὸν δικαιοτάτον καὶ ἀγαθότατον;

— Αἱ φυσικαὶ ἢ ἠθικαὶ ὁδὺναι, ὅλα τὰ δεινοπαθήματα τῆς παρούσης ζωῆς ἔχουσι τὸν λόγον τοῦ εἶναι, εἴτε διότι ἐπροκαλέσαμεν αὐτὰ διὰ τοῦ σφάλματος ἡμῶν κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν, εἴτε διότι τὰ ἐπροκαλέσαμεν κατὰ τοὺς προηγουμένους ἡμῶν βίους.

Κατὰ συνέπειαν ὅσον ὁδυνηρὰ καὶ ἢ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς θέσις μας, ὀφείλομεν νὰ τὴν ἀποδεχώμεθα ἄνευ μεμψιμοιρίας εἴτε ὡς ἱλασμὸν εἴτε ὡς νέαν ἀξίεπαινον δοκιμασίαν. Τοῦτο εἶνε τὸ σοφώτερον μέτρον ὅπερ δεόν νὰ λάβωμεν ἵνα δικαιωθῶμεν καὶ ἀξιωθῶμεν τῆς ἀφέσεως τῶν παραπτωμάτων μας, καὶ συνεπῶς τῆς εὐτυχίας.

MAR. GEORGES

Ἡ θεωρία αὕτη τῆς δοκιμασίας ἢ τῶν καταναγκαστικῶν ποινῶν φαίνεται δικαιοῦσα τὴν διάφορον στάσιν τῶν εὐχαριστημένων καὶ τῶν πλουσιῶν ἀπέναντι τῶν δυστυχῶν οἵτινες ἐγένοντο ἄξιοι νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὴν τύχην των διὰ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἀντὶ τοῦ ἐγένοντο ἄξιοι, ἡ μοῖρα ἔλεγεν, ἦτο πεπωμένον.

Ἄρα δὲν ὑπάρχει οὐρανία δυναστική δύναμις καταδικάζουσα τοὺς κακοὺς εἰς ὑπερορίαν εἰς κόσμους καταδίκων καὶ ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς ἀγαθοὺς τὴν διηνεκῇ λειποταξίαν πρὸς κατοικίας μᾶλλον εὐτυχεῖς· τὸ τοιοῦτον εἶνε ἐπίνοια ἀνταδελφική.

Αἱ λέξεις ἱλασμὸς καὶ δοκιμασία εἶνε ἡ ἄρνησις τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως (évolution) τῶν ὄντων καὶ τῆς ὡς ἥμισυ ἤδη ἀμφισβητουμένης ιδέας τῆς ζωότητος γινομένης ἀνθρώπος.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν
φαινομένων.

Αἱ πνευματιστικαὶ ἐκδηλώσεις, διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὸ 1850 ἐφείλχυσαν τὴν δημοσίαν προσοχὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας. Κρότοι ἀντήχουν ἐν πολλαῖς οἰκίαις, ἐπιπλά

μετετοπιζοντο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀοράτου δυνάμεως, τράπεζαι ἐκινούντο καὶ ἐκτύπων θορυβωδῶς τὸ ἔδαφος. Σχόντος τινὸς τῶν θεατῶν τὴν ιδέαν τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀλφχθητικῶν γραμμάτων πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κτυπημάτων, ἰδρῦθη ἐν εἶδος πνευματικοῦ τηλεγράφου, ἡ δὲ ἀπόκρυφος δύναμις ἠδυνήθη νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν παρισταμένων. Εἶπεν αὕτη ὅτι ἦτο ἡ ψυχὴ προσώπου γνωστοῦ, ζήσαντος ἐν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ τόπῳ, ἐξηκρίβωσε λεπτομερείας ὠρισμένας περὶ τῆς ταυτότητος, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τοῦ προσώπου, λεπτομερείας τοιαύτης φύσεως ὥστε νὰ διαλύσουν πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Ἐπεκλήθησαν ἕτεροι ψυχαὶ ἀποκριθεῖσαι καὶ αὐταὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας. Ἐλεγον ἅπασαι ὅτι περικαλύπτονται ἐξ ἐνὸς σώματος ρευστοειδοῦς, ἀοράτου εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, καὶ ἐν τούτοις ὕλικού.

Αἱ ἐκδηλώσεις ἐπολλαπλασιάσθησαν ταχέως μεταδοθεῖσαι εἰς ὅλας τὰς Ἐπικρατείας τῆς Ὁμοσπονδίας. Οὕτω πως κατέκτησαν αὐταὶ τὸ δημόσιον ὥστε σοφοὶ τινες, νομίσαντες ὅτι συνέβη ὑπέρβασίς τις διὰ τὸ λογικὸν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πλήθους, ἀπεφάσισαν νὰ μελετήσωσιν αὐτὰς ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὅπως ἀποδείξωσι τὸ παράλογον αὐτῶν. Ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας ὁρμώμενοι ὁ τε νομομαθὴς Ἐδμὼν, πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Νέας Ὑόρκης, καὶ πρόεδρος τῆς Βουλῆς, καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς χημείας Μάπης, τῆς Ἑθν. Ἀκαδημίας, κατέληξαν εἰς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν δηλ. τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων. Μετ' αὐστηράν ἐξέλεγγιν, ἀπεφάνθησαν ἀναγράφαντες τὰ συμπεράσματά των ἐν σπουδαίοις συγγράμμασιν αὐτῶν, δι' ὧν βεβαιοῦσιν ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶνε πραγματικὰ καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν πνευμάτων.

Ἡ κίνησις εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξηπλώθη, ὥστε τὸ 1852 ὑπεγράφη ἀναφορὰ φέρουσα τὰς ὑπογραφὰς δεκαπέντε χιλιάδων πρὸς τὴν ἐν Οὐάσιγκτων Συνέλευσιν τῆς Βουλῆς, δι' ἧς ἐξητοῦντο τὴν ἐπίσημον προκήρυξιν τῆς ἀληθείας τῶν φαινομένων.

Σοφός τις διάσημος, ὁ Ροθέρ Χάρ, καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πενσυλβανίας, ἀνέλαβε φανερά τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν πνευματιστῶν, δημοσιεύσας ἐν σύγγραμμῳ σχετικὸν ἐμποιῆσαν μεγάλην αἴσθησιν. Τὸ ἔργον αὐτὸ φέρει τὸν τίτλον: Experimental investigations of the spirit manifestation, καὶ ἀποδεικνύει ἐπιστημονικῶς τὴν παρέμβασιν τῶν πνευμάτων.

Σήμερον ἡ Νεωτέρα Πνευματιολογία ἀριθμεῖ πολλά ἑκατομμύρια ὀπαδῶν ἐν ταῖς Ἑνωμέναις Πολιτείαις. Ἀντιπροσωπεύεται αὕτη διὰ πολλῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, ὧν ἐξέχει τὸ Banner of lighth, ἐν Βοστώνῃ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὅμως ὑπεβλήθησαν αἱ πνευματιστικαὶ ἐκδηλώσεις εἰς μεθοδικωτέραν ἀνάλυσιν. Πολλοὶ σοφοὶ ἄγγλοι ἐσπούδασαν τὰ φαινόμενα μετὰ καρτερικῆς καὶ λεπτολόγου προσοχῆς, καταλήξαντες εἰς ἐπιβεβαιώσεις ἐκ τῶν μᾶλλον ἀναμφισβητήτων.

Κατὰ τὸ 1869, ἡ «Διδακτικὴ Ἑταιρία τοῦ Λονδίνου» — ἐπιστημονικὸς σύλλογος αὐθεντικῶν κῦρος κατέχων — διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ 33 μελῶν, σοφῶν, ἐγγραμμάτων, ἐπισκόπων, πολιτικῶν, ἐξ ὧν ὁ sir John Lubbock (τῆς ἀγγλ. Ἀκαδημίας), H. Lewes (φυσιολόγος), Huxley, Wallace, Κρούξ, κλπ., ἔνα ἐξετάσῃ καὶ «διὰ παντὸς ἐκμηδενίσῃ» αὐτὰ τὰ φαινόμενα, ἅτινα, ἔλεγεν ἡ ἐκθεσις, «εἶνε φαντασιώδη».

Μετὰ δεκαοκτῶ μηνῶν πειραματισμοὺς καὶ ἐρεῦνας, ἡ ἐπιτροπὴ ἀνεγνώρισεν, ἐν τῇ ἐκθέσει της, τὴν πραγματικότητα τῶν φαινομένων καὶ ἀπεφήνατο ὑπὲρ τοῦ πνευματισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν παρατηρηθέντων γεγονότων ἡ ἐκθεσις ἀναγράφει, ἐκτὸς τῶν κινήσεων καὶ τῶν κρότων τῆς τραπέζης, ἐπίσης «ἐμφανίσεις χειρῶν καὶ μορφῶν εἰς οὐδὲν ὄν ἀνθρώπινον ἀνηκουσῶν, καὶ αἵτινες ἐφαίνοντο ζῶσαι ὥς ἐκ τοῦ κινητοῦ αὐτῶν καὶ τῆς δράσεως. Αὐτὰς τὰς χεῖρας ἤπτοντο ἐνίοτε οἱ παρεστώτες καὶ ἐβεβαιοῦντο ὅτι δὲν ἦσαν ἀποτελεσμα ἀπάτης ἢ δόλου.

Ὁ εἰς τῶν 33ῶν, ὁ H. P. Wallace, ὁ ἐφάμιλλος τοῦ Δαρβίνου, καὶ ὁ, μετὰ τὸν Θάνατον τούτου, συνεχίσας τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα τὰς ἐρεῦνας του ἀναγράφας τὰ πορίσματά του ἐν ἐνὶ συγγράμματι διεγείραντι μέγαν πάταγον πέραν τοῦ πορθμοῦ. Ὁμιλῶν περὶ τῶν φαινομένων, ἐκφράζεται οὕτως :

«Ὅτε ἐπεδόθην εἰς αὐτάς τὰς ἐρεῦνας, ἤμην κατὰ βάθος ὕλιστής. Δὲν ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ πνεύματός μου οὐδεμία θέσις πρὸς ἐγκυτάστασιν πνευματικῆς τιнос ὑπάρξεως. Καὶ ὅμως τὰ γεγονότα εἶνε πράγματα ἐπίμονα· μὲ κατενίκησαν καὶ μὲ ἠνάγκασαν νὰ τὰ παραδεχθῶ πολὺν καιρὸν πρότερον πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ παραδεχθῶ καὶ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἐξήγησιν. Ἡ ἐξήγησις αὕτη μοὶ ἐπῆρχετο βαθμηδόν, ὑπὸ τὴν διηνεκῇ ἐπήρειαν τοῦ διαδοχικοῦ τῶν γεγονότων, ἅτινα δὲν

ἦτο δυνατόν οὔτε ν' ἀποκηρύσω οὔτε νὰ ἐξηγήσω κατ' οὐδένα ἄλλον πόρον».

Μεταξὺ τῶν ἁγγλῶν σοφῶν ὧν δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν δημοσίᾳ μαρτυρίαν ὑπὲρ τῆς ἐκδηλώσεως τῶν Πνευμάτων, δύναται τις ν' ἀναφέρῃ τὸν Oxon, καθηγητὴν τοῦ ἐν 'Οξφόρδ πανεπιστημίου, ὅστις ἐξέδωκε περὶ αὐτῶν τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Psychography βιβλίον, ἐνθα γίνεται λόγος πρὸ πάντων περὶ τῆς αὐτομάτου γραφῆς (écriture directe)· τὸν Warley, ἀρχιμηχανικὸν τῶν τηλεγράφων, ἐφευρέτην τῆς ἡλεκτρικῆς συμπυκνωτικῆς μηχανῆς· τὸν Serg. Cox, τὸν νομοδιδάσκαλον· τὸν A. δὲ-Morγγάν, πρόεδρον τῆς «Μαθηματικῆς Ἑταιρίας Λονδίνου»· τὸν καθηγητὴν τῆς φυσικῆς Tyndall, κλπ.

Ἐκτὸς τούτων ἕτερον ἑξοχον πνεῦμα προσετέθη μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πνευματισμοῦ, ὁ W. Κρούξ, ἐκ τῆς «Βασ. Ἑταιρίας», τῆς Ἀκαδημίας δηλ. τῆς Ἀγγλίας.

Ἀπασαι αἱ ἐπιστῆμαι ὀφείλουσι πρὸς αὐτὸ τὸ ὀξύνουν πνεῦμα εἶτε ἀνακάλυψιν τινα εἶτε προσοδευτικὴν τινα ὥθησιν. Τὰ ἔργα τοῦ Κρούξ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργυρου, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ τοῦ σοδίου εἰς τὸν τρόπον τῆς μίξεως τῶν μετάλλων, ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὰ ἐργαστάσια τῆς Ἀμερικῆς καὶ Αὐστραλίας. Διὰ τοῦ ἡλιομέτρου τοῦ ἀστεροσκοπείου Greenwich, ἠδυνήθη, πρῶτος, νὰ φωτογραφῇ τὰ οὐράνια σώματα· αἱ ἀναπαραγωγαὶ τοῦ τῆς Σελήνης εἶνε διάσημοι. Αἱ μελέται αὐτοῦ ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς ἀντανεκλαστικῆς ιδιότητος τοῦ φωτός, ἐπὶ τοῦ φασματοσκοπείου, δὲν εἶνε ἥττον γνωσταί. Ὁ Κρούξ ἀνεκάλυψε τὸ θαλλιον. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα τοῦ ὑπερτερήθησαν ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀνακαλύψεως τῆς τετάρτης καταστάσεως τῆς ὕλης, ἀνακαλύψεως ἐξασφαλιζούσης αὐτῇ τὴν ἐν τῷ πανθέφ τῆς Ἀγγλίας θέσιν του, παρὰ τῇ τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Χέρπελλ, καὶ ἐτέραν θέσιν ἔτι μᾶλλον διαρκῇ ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Κρούξ κατέγινεν ἐπὶ δέκα ἔτη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, κατασκευασάμενος πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐξέλεγξιν ὄργανα ἀνηκούστου λεπτότητος καὶ ἀκριβείας.

Ἐπιτυχὼν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τινος ἐξαισίου μεσάζοντος, τῆς Δεσποινίδος Φλ. Cook, καὶ ἄλλων σοφῶν ἐπίσης αὐστηρῶν καὶ μεθοδικῶν ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἰργάζετο ἐντὸς τοῦ ἰδίου τοῦ χημικοῦ ἐρ-

γαστηρίου, περικυκλωμένος ὑπὸ ἡλεκτρικῶν συσκευῶν, αἵτινες θὰ καθίσταν ἀδύνατον ἢ θανάσιμον πᾶσαν ἀπόπειραν ἀγυρτικοῦ δόλου.

Ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ «Ἐρευναι ἐπὶ τῆς πνευματολογίας», ὁ Κροῦζ ἀναλύει τὰ διάφορα εἶδη τῶν παρατηρηθέντων φαινομένων : κινήσεις σωμάτων βαρέων, παίξιμον ἤχων καὶ τεμαχίων μουσικῆς ἄνευ ἀνθρωπίνης ἐπαφῆς, αὐτόματος γραφή (ἄνευ ἐπενεργείας δηλ. ἀνθρωπίνης ἢ γραφίδος), ἐμφανίσεις χειρῶν ἐν πλήρει φωτί, ἐμφανίσεις μορφῶν, σχημάτων, κλπ. Ἐν διχστήματι τριῶν ἐτῶν, τὸ πνεῦμα νεαρᾶς τινος καὶ χαριέσσης γυναικός, ὀνόματι Κάτη Κίγκ, ἐνεφανίζετο τὴν ἐσπέραν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐξερευνητῶν, φέρον ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ὅλα τὰ προσχήματα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος πεποικισμένου δι' ὀργάνων καὶ αἰσθητηρίων, συνομιλοῦν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Κροῦζ καὶ τῶν παρεστώτων, ὑποβαλλόμενον εἰς ὅλους τοὺς ἀπαιτούμενους πειραματισμούς, μετὰ δὲ ταῦτα ἐξηφανίζετο ὥσει ἁμίχλη. Αὐταὶ αἱ περιέργοι ἐκδηλώσεις ἀναγράφονται ἐν ἐκτάσει ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Κροῦζ.

Ἐν Γερμανίᾳ, ὅμοιαι μαρτυρίαι περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν Πνευμάτων καὶ τῶν ἐκδηλώσεών των ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τοῦ ἀστρονόμου Zöllner, τῶν καθηγητῶν Ulrici, Weber, Fechner, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Λειψίας, Carldu Prel. Αὐτοὶ οἱ σοφοί, ὅλοι σκεπτικοὶ κατ' ἀρχάς, καὶ ἐμφορούμενοι ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ καταρρίψωσι τὸ προσωπεῖον ἐκείνων τὰ ὅποια ἐθεώρουν χυδαίους δόλους, ἠναγκάσθησαν ἐν τέλει, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, νὰ διακηρύξωσι τὴν ἀλήθειαν τῶν παρατηρηθέντων πραγμάτων.

Οἱ ἐπίσημοι σοφοὶ τοῦ τόπου μας, καίτοι πολυπληθέστεροι ἴσως τῶν ἄλλων μερῶν ἐπεδείξαντο ἀδιαφορίαν ἢ ἐπιφυλακτικότητα διὰ λόγους ἰδίους ἀναφορικῶς τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων. Ἐν τούτοις δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν τὸν ἀστρονομὸν Κ. Φλαμμαριών, οὗτινος τὸ γοητευτικὸν ὕφος κατέστησε δημῳδὴ τὴν ἐπιστήμην τῶν κόσμων, καὶ τὸν Μπαμπινέ, τοῦ Ἰνστιτούτου. Οἱ δύο οὗτοι σοφοὶ ἠσπάσθησαν τὸν πνευματισμόν. ὁ πρῶτος διὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀλλὰν Καρδέν, ὁ δεύτερος διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὸν δόκτωρα Φεϋτώ (1867), δι' ἧς ἐδήλου τὸν σκοπὸν τοῦ ἀνὰ ἐκδήσει εἰς τὸ δημόσιον τὰ ἀπίστευτα φαινόμενα ὧν ἐγένετο μάρτυς καὶ ὧν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀποφασίσας νὰ ἐξακολουθήσῃ

τὰς ἐρεῦνας του». Ὁ θάνατος παρημποδίσε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προθέσεώς του.

Πρὸ τινων ἐτῶν, νεαρός τις σοφός, μεγάλου μέλλοντος, ὁ κ. δε Π. Ζεβιέ, μαθητὴς ἔμπιστος τοῦ Παστέρ καὶ καθηγητὴς εἰς τὸ Μουσεῖον, ἐξέδωκε δύο συγγράμματα: *Le Spiritisme ou Fakirisme occidental* (Παρίσιοι 1887) καὶ *Analyse des choses* (1889), ἐν οἷς μελετᾷ μετ' εὐσυνειδησίας καὶ βεβαιοῦ μετὰ θάρρους τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

Ἄλλ' ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν ἀπαντῶμεν πολλοὺς ὁπαδοὺς καὶ ὑπερασπιστὰς τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ τῶν σχετικῶν διδασκαλιῶν. Σημειοῦμεν ἐξ αὐτῶν τὸν Eug. Nus, τὸν συγγραφέα τῶν «*Μεγάλων Μυστηρίων*», τῶν «*Πραγμάτων τοῦ ἄλλου κόσμου*», κλπ. τὸν Vacquerie, ὅστις ἀνέγραψε τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ιδέας του ἐν τῷ συγγράμματί του τὰ «*Ψυχία τῆς ἱστορίας*» τὸν B. Οὐγκώ, τὸν Meurice, τὸν Lachâtre, τὸν Th. Gautier, τὸν B. Σαρδού, τὸν C. Φωδετώ, τὸν Ch. Λομῶν, τὸν Εὐγ. Βοννμερ, τὸν Λερμινᾶ, κτλ.

Ἐν Γαλλίᾳ, οἱ πνευματιστικοὶ πειραματισμοὶ ἐγένοντο σχεδὸν πάντοτε ἐκτὸς τῶν ἀκαδημιῶν ἐκ τούτου καὶ ἡ ὀλίγη εἰς αὐτοὺς δοθῆσα προσοχή. Ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1860, αἱ περιστρεφόμεναι τράπεζαι ἦσαν τοῦ συρμοῦ· οὐδεμία ἐορτή, οὐδεμία σχετικὴ οἰκιακὴ συναναστροφή δὲν ἐπερατοῦτο ἂνευ ἐπασχολήσεως καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ διασκεδαστικοῦ εἵδους. Ἀλλὰ μετὰξὺ τοῦ πλήθους ἐκείνων οἵτινες συμμετεῖχον αὐτῆς τῆς διασκεδάσεως, πόσοι διεῖδον τὰς συνεπείας τοῦ φαινομένου ὑπὸ ἔποψιν ἠθικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν πορισμάτων ἅτινα ἀπέφερον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα; Ἐθαρύνθησαν προτείνοντες χυδαίας ἐρωτήσεις εἰς τὰ Πνεύματα. Ὁ συρμός τῶν περιστρεφομένων τραπέζων παρῆλθεν ὡς παρέρχονται ὅλοι οἱ συρμοί, καί, μετὰ τινα δίκην διάσημον, ὁ πνευματισμός περιῆλθεν εἰς ἔκπτωσιν.

Ἄλλ' ἐλλείπει σοφῶν τῆς ἐπισήμου ἐπιστήμης ἐξερευνητῶν τῶν φαινομένων τούτων, ἡ Γαλλία ἐκέκτητο ἄνδρα τινὰ ὀφείλοντα νὰ διαδραματίσῃ σπουδαῖον πρόσωπον, παγκόσμιον, ἐν τῇ ἐλεύσει τοῦ πνευματισμοῦ.

Ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα ἔτη ἐσπούδασε διὰ τῆς θετικῆς μεθόδου, μετὰ πεφωτισμένης κρίσεως καὶ ἀκαμάτου ὑπομονῆς τοὺς

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων θεὸν μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνῆς τοῦ ἄνθους ὀρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰδοποιήσεις σπουδαία. — Ἐπιστημονικαὶ μαρτυρίαι, περὶ
τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματικῶν φαινομένων. — Τὸ ἐν
Βουλεδᾶρ τῶν Παρισίων μυστηριῶδες φαινόμενον. — Ἡ ἐντὸς
ἑπταετίας πρόοδος τοῦ πνευματισμοῦ, παρὰ τῇ ἐν Ἀθῆναις δη-
μοσιογραφικῇ γνώμῃ. — Ἡδθεν τὸ μαντέβ. Ὁ διὰ στίλβοντος δηλ.
ἀντικειμένου ὕπνωτισμός. — Τὸ δυσσεῶνον ὄνειρον καὶ ἡ ἐξήγη-
σις αὐτοῦ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν συνδρομητάς
μας ν' ἀποστείλωσιν ὡς τέχιστα αὐτὴν πρὸς κ. **Ἀθ. Βρυζάκη**,
ἰδὸς Πανεπιστημίου ἀριθ. 26, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ
φύλλου.

Εἰδοποιοῦμεν δ' αὐτοὺς ὅτι τὴν συνέχειαν τοῦ ἡθικωτάτου καὶ τὰ
μάλα ἐνδιαφέροντος ἱστορικοῦ μυθιστορήματος **«Ἡ ἐκδίκησις τοῦ
Ἰουδαίου»** θέλουσι λάβει εἰς ἰδιαιτέρα φυλλάδια

Θ. ΔΟΜΙΝΟΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν
φαινομένων.

(Συνέχεια, ἰδ. προηγ. φύλλον).

Ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα ἔτη ἐσπούδασε διὰ τῆς θετικῆς μεθόδου, μετὰ πεφωτισμένης κρίσεως καὶ ἀκαμάτου ὑπομονῆς τοὺς ἐν Παρισίοις πειραματισμούς, ἀφοῦ συνέλεξε τὰς ἐπιβεβαιώσεις καὶ τὰς πληροφορίας αἵτινες προήρχοντο πανταχόθεν τῆς σφαίρας μας, συνηρμολόγησεν αὐτὸ τὸ σύνολον τῶν γεγονότων, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῶν τὰ γενικὰ στοιχεῖα καὶ ἐσχημάτισε σῶμά τι διδασκαλίας, συμπεριληφθὲν ἐν πέντε βιβλίοις, ὧν ἡ ἔκθεσις τοιαύτη τις ἀπέβη, ὥστε ἔνια αὐτῶν τῶν βιβλίων ὑπερέβησαν ἤδη τὴν τριακοστὴν των ἑκατοντῶν. Αὐτὰ εἶνε: τὸ *Βιβλίον τῶν Πνευμάτων* (μέρος φιλοσοφικόν), τὸ *Βιβλίον τῶν Μεσαζόντων* (μέρος ἐπιστημονικόν), «*Τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὸν Πνευματισμὸν*» (μέρος ἠθικόν), αὐτὸ *Οὐρανὸς καὶ ὁ Ἄδης κατὰ τὸν Πνευματισμὸν*», «*ἡ Γένεσις*».

Ὁ Ἀ. Καρδέκ ἱδρύσκει τὴν «*Revue spirite*», ἣτις ἐγένετο τὸ ὄργανον, τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον τῶν πνευματιστῶν, καὶ ἐν ᾗ δύναται τις νὰ παρακολουθήσῃ τὴν βραδείαν μὲν ἀλλὰ προοδευτικὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς τῆς ἠθικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀποκαλύψεως.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ εἶνε λοιπὸν ἡ περίληψις τῶν διδασμάτων τῶν διακοινωθέντων παρὰ τῶν Πνευμάτων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ λόγων, διακεχυμένων εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἐν διαστήματι μιᾶς περιόδου ἐξ ἑκατοντῶν ἐτῶν.

Αἱ διακοινώσεις αὗται οὐδὲν ὑπερφυσικὸν ἐνέχουσι, διότι τὰ πνεύματα εἶνε ὄντα ὅμοια ἡμῖν, ζήσαντα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ αὐθις ἐπανελεύσόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὑποκείμενα ὡς ἡμεῖς εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους καί, ὡς ἡμεῖς, περιβεβλημένα διὰ σώματος λεπτοτέρου, ἀληθῶς, μᾶλλον αἰθερίου ἢ τὸ ἡμέτερον, καὶ μὴ ὑποπίπτοντος ὑπὸ τὰς κινήσεις μας ἢ ὑπὸ ὄρους ὀρισμένους.

Ὁ Ἀ. Καρδέκ, ὡς συγγραφεὺς, ἀνεδείχθη σαφίστατος καὶ λογικώτατος. Αἱ ἐπαγωγαὶ τοῦ ἀπασαί βασιζονται ἐπὶ γεγονότων ἐπιβεβαιωθέντων παρὰ χιλιάδων μαρτύρων. Ἡ φιλοσοφία του, κατερχο-

μένη ἀπὸ τῶν ἀφηρημένων ὑψωμάτων, ἀπλοποιεῖται, καθίσταται δημώδης, προσιτὴ πρὸς ἅπαντας. Ἐγκαταλιποῦσα τὰ πεπαλαιωμένα σχήματά της, γενομένη καταληπτὴ παρὰ τῶν ταπεινῶν διανοιῶν, παρέχει ἐλπίδα, παρηγορίαν καὶ φῶς πρὸς τοὺς ζητοῦντας καὶ πάσχον-
τας, ἀποδεικνύουσα τὴν ἐξαικολουθήσιν τῆς ζωῆς πέραν τοῦ τάφου.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς μεθοδικῆς παρατηρήσεως, ἐκ τοῦ αὐστηροῦ πειραματισμοῦ, δὲν δύναται νὰ κατα-
στῇ σύστημά τι ὁριστικὸν ἀμετακίνητον ἐκτὸς καὶ ὑπερβεν τῶν μελ-
λους ἡ κατακτῆσεων τῆς ἐπιστήμης. Ἡ διδασκαλία τῶν πνευμά-
των, οὐσα ἀποτέλεσμα συνδυασθὲν ἐκ τῶν γνώσεων τῶν δύο κόσμων
τῶν δύο ἀνθρωποτήτων, συνεννοουμένων πρὸς ἀλλήλας, ἀλλ' ἀτε-
λῶν ἀμφοτέρων καὶ διατελουσῶν ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ
ἄγνωστον, μεταβάλλεται ἀπαύστως διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προό-
δου, καὶ μοιλονότι ὑπερέρα παντὸς ἄλλου συστήματος, πάσης φιλο-
σοφίας τοῦ παρελθόντος, μένει ἀνεωγμένη εἰς τὰς ἐπανορθώσεις, εἰς
τὰς διαισθησεις τοῦ μέλλοντος.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ, ὁ πνευματισμὸς ἐξετέλεσε
σημαντικὴν ἐξέλιξιν ἀφομοιῶν τὸν καρπὸν τῶν ἔργων εἴκοσι πέντε
ἔτων. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀκτινοβόλου ὕλης, αἱ λεπταὶ ἀναλύσεις τῶν
ἡγῶν καὶ ἀμερικανῶν σοφῶν ἐπὶ τῶν ρευστοειδῶν σωμάτων, ἐπὶ τῶν
περιπνευματικῶν περικαλυμμάτων τῶν πνευμάτων κατὰ τὰς ἐμφανί-
σεις των, ὅλαι αὐταὶ αἱ πρόοδοι ἤνοιζαν εἰς τὸν πνευματισμὸν νέον ὁρί-
ζοντα. Εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ἀτρόμητος διὰ τῶν λεπτολόγων σπουδῶν του
ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἐνδόμυχον φύσιν τοῦ ρευστοειδοῦς κόσμου, καὶ
δύναται τοῦ λοιποῦ ν' ἀγωνισθῇ δι' ἴσων ὅπλων κατὰ τῶν ἀντιπά-
λων του ἐπὶ τοῦ ἰσάφους τῆς ἐπιστήμης γενομένης αὐτῷ οἰκειάς.

Τὸ πνευματιστικὸν καὶ πνευματολογικὸν Συνέδριον τῶν Παρισίων
κατὰ τὸν 7^{ον} βριον τοῦ 1889 ἐπεδείξατο πᾶσαν τὴν ζωτικότητα τῆς
ἐν λόγῳ διδασκαλίας ἣν ἐθεώρουν τεθαμμένην ὑπὸ τοὺς σαρκασμοὺς
καὶ τὴν χλεύην. Πεντακόσιοι ἀπεσταλμένοι συνῆλθον εἰς τὰς συνε-
δρίας του· ἐνενήκοντα πέντε ἐφημερίδες ἀντεπροσωπεύθησαν. Ἄνδρες
πολυμαθεῖς καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς, ἱατροί, πολιτικοί, καθηγηταί, καὶ
κληρικοὶ ἔτι, ἀνήκοντες εἰς διάφορα ἔθνη, Γάλλοι, Ἰσπανοί, Ἰταλοί,
Βέλγοι, Ἑλβετοί, Ρῶσσοι, Γερμανοί, Σουηδοί, κλπ. ἔλαβον μέρος εἰς
τὰς συζητήσεις.

Τὰ μέλη τῶν διαφόρων σχολῶν αἵτινες ἀντεπροσωπεύθησαν εἰς

αὐτὸ το Σινέδριον (πνευματιστῶν, θεοσόφων, καθολιστῶν, σβεδεν-
βοργίων κλπ.) ἐν ἐντελεῖ ὁμοφροσύνη, ἐπεβεβαίωσαν, ὁμοθυμαδόν, τὰς
δύο ἐπομένους ἀρχάς :

1ον. Τὴν ἐξακολουθήσιν τοῦ συνειδότης Ἐγὼ μετὰ θάνατον, δηλ.
τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

2ον. Τὴν συγκοινωνίαν τῶν ζώντων καὶ τῶν τεθνεώτων.

(Ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μετὰ τὸν θάνατον» τοῦ L. Denis).

ΤΟ ΕΝ ΒΟΥΛΕΒΑΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

(Συνέχεια).

Ἰδοὺ δὲ πῶς ἀφηγεῖται τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον ἡ ἐγκριτος πα-
ρισινὴ ἐφημερίς «Ὁ Γαλάτης» τῆς 28 Μαΐου ἐ. ἔ.

«Καθ' ἣν ἤδη ἐποχὴν οὐδὲν ἄλλο ζήτημα ὑπάρχει πρὸς διάχυσιν
τοῦ πνεύματος ἢ ἡ ἀπεργία τῶν λεωφορείων καὶ τὰ στοιχήματα, συμ-
βαίνει νὰ παραστῶμεν ἐνώπιον φαινομένου τινὸς μυστηριώδους. Ἐπρεπε
νὰ εἶνε τις μωρὸς ἂν ἄφινε νὰ τῷ διαφύγῃ μία τοιαύτη περίστασις.

Ἀπὸ μὴνὸς παρηκολούθουν μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ὑπόθεσιν τῆς οἰ-
κίας βουλεβάρ Βολταίρ, τῆς ὑπὸ πνευμάτων στοιχειωμένης. Διεσκεπτό-
μην ὅτι ἀρχιτέκτονες, μηχανικοί, Ἀστυνομία, ὅλος ὁ κόσμος εἶχον
ἐνεργῆσαι διερευνᾶς ὅτι ἕκαστος εὗρεν ἐξηγήσεις τινὰς κατὰ τὸ μᾶλ-
λον ἢ ἥττον μωρὰς — ἀλληλοδιαδόχως ἀνασκευαζομένης ὑπὸ τῆς
λογικῆς ὅτι τὰ ἔβαλον μὲ τοὺς ἀνεμοδείκτας, εἴτα μὲ τοὺς ὀχετοὺς
τῶν ὑδάτων, μὲ τοὺς λάκους τῶν ἀποπάτων, καὶ ὅτι, ἐν τέλει, οὐδὲν
τούτων εἶχε σκιάν τοῦ ὀρθοῦ κοινοῦ λόγου.

Ἔσχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διέλθω καγὼ ἐντὸς αὐτῆς τῆς μυστη-
ριώδους οἰκίας. Εἰς τῶν φίλων μου, νεαρὸς ἱατρός, γνωστὸς ὡς ἀτρό-
μητος ἐξερευνητὴς καὶ ζηλωτὴς τῆς ἐπιστήμης, ὁ ὑποκόμης δὲ-Βουρ-
γάδ ὑπεσχέθη νὰ μὲ εἰσαγάγῃ. Ἡ ἐκδρομὴ ὠρίσθη διὰ τὴν ἐσπέραν
τῆς Τρίτης.

Ἀφίχθημεν εἰς τὰς 6 ἐνώπιον τοῦ 123 τοῦ βουλεβάρ Βολταίρ,
πλησίον τῆς ὁδοῦ Ροκέττας, αὐτῆς τῆς συνοικίας, τῆς ἀποπνεούσης
σκαίας ἀπηχῆσεις. Οἰκία μικρά, μὲ πρόσοψιν στενὴν, παλαιά· εἰς
τὸ ἰσόγειον κατασκευαστῆς ὑποδημάτων κλείει ἡρέμα τὸ ἐργαστή-
ριόν του. Εἰσερχόμεθα ἡ πάροδος ἄγει εἰς αὐλὴν στενὴν ἀπολήγου-

σαν εἰς καμμιὰ δεκαπενταριά λιθίνους βαθμίδας· δεξιᾷ ἢ πτέρυξ τῆς οἰκίας, ὑψηλὴ, μελανὴ καὶ ὅπου περιοδικῶς παράγονται οἱ ἀνεξήγητοι κρότοι· κλίμαξ μικρὰ, σιδηρᾷ· οἰκοδόμημα ἀρχαῖον, ὑγρὸν, σκοτεινόν.

Εἰς τὸ πρῶτον εἰσέρχεται νὰ κατακλιθῇ κατασκευαστὴς τις χαρτονίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο κυνῶν του· ὁμιλεῖ στιγμᾶς τινάς, ἀποφαινόμενος ὁ γεννάδας — ὅστις, ἐντούτοις, ἀμπαρόνεται εἰς τὸ δωματίον του — ὅτι οἱ κρότοι προέρχονται ἐκ τοῦ ὕδατος· φαίνεται ἄλλως τε ὅτι αὐτὸ τὸ στοιχεῖον νὰ μὴ τῷ εἶνε συμπαθητικόν.

Εἰς τὸ δεύτερον κατοικεῖ ὁ ὑποδηματοποιός, ὁ πρὸ ὀλίγου κλείσας τὸ ἐργαστήριόν του· ἡ σύζυγός του, κατατρομαγμένη, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐξοχὴν· αὐτὸς ὁ ἴδιος, καίτοι μηδὲν λέγων, εἶνε καταβεβλημένος, σκυθρωπός. Εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον παράγονται οἱ κρότοι.

Σταματῶμεν εἰς τὸ τρίτον. Μᾶς ὑποδέχεται εὐπροσηγόρως νεάνις τις, ἡ Δεσποινὶς Α . . ., ράπτρια, ἥς ὁ πατήρ, ἡνίοχος, εἰσῆλθεν ἥδη καὶ κατεκλίθη εἰς τὸ δωματίον του. Τὸ πάτωμα, τὸ σχηματίζον τὸ ραφεῖον, συνίσταται ἐκ δύο μικρῶν μερῶν· τὸ πρῶτον βλέπει πρὸς τὴν αὐλὴν ἣν διήλθομεν. Ἡ συσκευὴ τῶν ἐπίπλων, ἀπλουστάτη· εἰς γωνίαν ἐπιπλον ἐκ λύγου, πρὸς ἐπίθεσιν ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἐσθῆτων, κλίνη ἀπλουστάτη, ἐφ' ἧς ὄρνις τις μεγάλῃ ἐπαιζε· ἐπὶ τῆς θερμάστρας, φωτογραφίαι δύο νεονύμφων· ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο τρία καθίσματα καὶ ἓν ἀνάκλιντρον.

Καλοκαθήμεθα ὅπως ὅπως ζητήσαντες συγγνώμην διὰ τὴν ἣν δίδομεν ἐνόχλησιν. Μετὰ τῆς Δδος Α εἶνε καὶ ἑτέρα φίλη της συνεργάτις, νεᾶνις ὠραιούτισκη, μελάγχρους, τύπου ἰσραηλιτικοῦ, ἀρτίως συζευχθεῖσα· συχνάζει δὲ καὶ ἄλλη τις φίλη, εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν διαμένουσα, γυνὴ μικρά, καίτοι φαινομένη περασμένης ἡλικίας, φυσιογνωμίας γλυκείας, μὲ ὄμμα ἀνεξερεύνητον.

Συνομιλοῦμεν· ἡ συνομιλία περιστρέφεται φυσικὰ περὶ τὸ ζήτημά μας· ἐρευνῶμεν τὰς πιθανὰς αἰτίας αὐτῶν τῶν μυστηριωδῶν ἐκπυρσοκροτήσεων, καὶ οὐδὲν εὐρίσκομεν. Ἡ μικρὰ καὶ λίαν γλυκεῖα κυρία μᾶς προτείνει νὰ πειραθῶμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τράπεζαν τινὰ· ἴσως δι' αὐτῆς ἐπιτύχωμεν τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου.

Ὑπομειδῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπλοϊκὴν πρότασιν· εὐρίσκονται μετὰ ξύ μας εἰς ἱατρός, εἰς χειρουργός, ὁ διδάκτωρ Brethes καὶ δύο ἑτερα πνεύματα ὑλιστικά, θετικά, μὴ ἀνεχόμενα τὸ παράπαν νὰ τοὺς βάλουν 'στὸ σακκί. Ἄλλ' ἀφοῦ ἀπαξ εὐρέθημεν εἰς τὴν μυστηριώδη χώραν ;!

Δεχόμεθα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐρώμεν τὴν τράπεζαν; Τρέχουν εἰς τὰ μαγειρεῖον φέρουν μίαν τράπεζαν ἐκ ξύλου λευκοῦ, πανάρχαιον, βαρεῖαν, τετράγωνον, ἔχουσιν τὸ ἄνω μέρος ἐστηριγμένον διὰ τεσσάρων χονδρῶν καρφίων. Συσπειρώμεθα περὶ αὐτὴν ὥπως δὴ ποτε, μὲ τὸ σιγάρων εἰς τὸ στόμα, καὶ θέτομεν ἐπ' αὐτῆς τὰς χεῖρας, χωρὶς ὅμως νὰ βλέπωμεν ἢ εἰς τὸν ἄλλον, φόβῳ μὴ ξεσπάσωμεν ἑστὰ γέλοια.

— Μὰ εἶνε ποτὲ δυνατόν, λέγω εἰς τὸν Βουργάδ, νὰ δυνηθῶμεν νὰ κινήσωμεν αὐτὸ τὸ κτίριον!

*

Τὸ συστατικὸν τῶν παρεστώτων, τῶν συσπειρωμένων ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐργατικοῦ δωματίου περὶ τοιαύτην τινὰ τράπεζαν, αὐτὸ καὶ μόνον ἀποκλείει βεβαίως πᾶσαν ἰδέαν ἀγυρτικοῦ τεχνάσματος. Ἀφ' ἐνὸς μὲν τέσσαρες βουλευαρχοὶ, σκεπτικοί, ἀποφασισμένοι νὰ διερευνησῶσι τὰ πάντα, νὰ συζητήσωσι τὰ πάντα, ἄπιστοι, μὲ τὴν χλεύην εἰς τὰ χεῖλη, ἀφ' ἐτέρου δέ, εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, ἀγαθὴ τις γυνή, γλυκεῖα, ἡρεμὸς, συνεσφιγμένη ἐντὸς τῆς μελανῆς ἐσθῆτός της, ἀγνοοῦσα τὰ περὶ ἡμῶν, ἀγνοοῦσα τὰ ὀνόματά μας, ἐπιθέτουσα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ξύλου τὰς δύο μικρὰς καὶ ὑπὸ τῆς ἐργασίας ἐρρυτιδωμένες χεῖράς της.

Πέντε λεπτὰ διήλθον οὕτω· εἰς ἐξ ἡμῶν ἐπρότεινε πρακτικώτερον ἄλλο μέσον: νὰ κάμωμεν νὰ ὁμιλήσῃ ἡ ὄρνις. Αἶφνης παράγεται τάλαντευσίς τις τῆς τραπέζης, ἥτις, ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τῶν ἀροκανίστων ποδῶν της, ἐφαίνετο ἐκφεύγουσα τῶν δακτύλων μας· εἶτα, ἐπαναληπτικὰ τρεξίματα. Ἐκαστος ἡμῶν ἐξήλεγχε τὸν πλησίον του, ἵνα ἀνακαλύψῃ τίς ἦτο ὁ κακὸς ἀστεῖος, ὅστις ὤθει τὴν τράπεζαν. Ἡ τάλαντευσις, ἐν τούτοις, ἐντονωτέρα καταστάσα, ἔλαβεν ἀντίθετον στροφὴν· τὰ τρηξίματα ἐγένοντο συνεχέστερα· οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία (μετὰ τὰν ἐπιτήρησιν τῶν ποδῶν μας): συνέβηκεν βεβαίως ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ξυλίνου πράγματος κἄτι τι ἔκρυθμον.

Μόνον ἡ μικρὰ ἀγαθὴ γυνὴ διέμενεν ἀπαθής, σύννους, ὑπομειδιῶσα σχεδόν.

— Κύριε, μοὶ λέγει, σκέφθητε, παρκακλῶ, ἕνα οἶονδ' ἑτινα, δυήγαπήσατε πολὺ καὶ ὅστις ἀπέθανε.

Ἐκαμα σημεῖον συγκαταθέσεως· διενόηθην δ' ἀμέσως τὸν πατέρα μου, θανόντα πρὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν.

— Ἀγαθὰ πνεύματα, ἐπ' ἀνέλαβεν αὕτη διὰ τῆς ἡρέμου καὶ γλυκεῖας

φωνῆς της, εἰσθε ἐδῶ ; "Αν εἰσθε ἐδῶ, ἀπαντήσατε δι' ἐνὸς κτύπου.

Πρὸς μεγάλην μας ἐκπληξιν, ἡ τράπεζα ἀνηγέρθη, σχεδὸν ἀκουσίως ἡμῶν, καὶ ἔκρουσε δι' ἐνὸς κτυπήματος εὐκρινούς, διὰ τοῦ ἐνὸς τῶν ποδῶν της. Συνέβη τότε σειρὰ φαινομένων, οὕτως ἐκτάκτων, ἐν αὐτῷ τῷ ἀπλῷ σχεδίῳ, ἄνευ οὐδεμιᾶς δυνατῆς συνεργείας, οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ, ὥστε ἐμείναμεν παραλογισμένοι.

Ὁ διδάκτωρ δὲ-Βουργὰδ λαβὼν τὸν λόγον ἠρώτησε τὸ πνεῦμα. Ἡ πρώτη ἐρώτησίς του ἦτο νὰ μᾶς εἴπῃ τὸ πνεῦμα τὸ ὄνομά του.

"Ανευ δισταγμοῦ ἡ τράπεζα ἐδήλωσε γράμμα πρὸς γράμμα τὸ ὄνομά μου.

— 'Αλλά, τῷ λέγω, τὸ κύριόν σας ὄνομα, παρακαλῶ.

"Ημην βέβαιος ὅτι, ἂν ὑπῆρχε δόλος, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντευθῇ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ πατρός μου. Δὲν τὸ εἶχον προφέρει οὐδὲ δις ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ μόνος ἐγὼ ἐν Παρισίοις ἡδυνάμην νὰ τὸ εἶπω. Λοιπόν, διὰ νὰ γραφῇ αὐτὸ τὸ κύριον ὄνομα ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τῶντι δυνάμεις τις ὑπερφυσική, δυναμένη νὰ ἐμψυχώσῃ ἐπὶ μίαν στιγμὴν αὐτὴν τὴν ἐκ λευκοῦ ξύλου τράπεζαν.

"Ανευ οὐδενὸς πάλιν ἐνδοιασμοῦ, ἡ τράπεζα ἔγραψε γράμμα πρὸς γράμμα τὸ κύριον ὄνομα τοῦ πατρός μου : Frédéric. Εἰς πᾶν σημειούμενον γράμμα ἠσθάνομην ἐμαυτὸν ἐπὶ μᾶλλον ὠχρινῶντα· ἡ ἀμφιβολία δι' ἐμὲ κατέστη ἀδύνατος.

Παρατρέχω τὰς ὅσας ἀποκαλύψεις μᾶς ἔκαμεν ἡ τράπεζα αὕτη, ἀποκαλύψεις ἐμποησάσας εἰς ἅπαντας ἀλληλοδιαδόχως ἐντύπωσιν κατὰ τὸν ἴμοιον τρόπον. Κατέστην λίαν ἐνεὸς ἢ ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ ἐξακρολουθῇ τὰς ἐρωτήσεις· παρεχώρησα τὸν λόγον εἰς τὸν διδάκτορα, ὅστις μὴ λησμονῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς μας ἐζητήσατο παρὰ τῆς τραπέζης ἐξηγήσεις τινὰς περὶ τῶν μυστηριωδῶν κρότων. Ἀπήντησε δὲ λίαν καθαρὰ : οἱ κρότοι δὲν ἔχουν οὐδεμίαν φυσικὴν αἰτίαν· πνεύματα πονηρὰ καταδιώκουσιν ἕνα τῶν ἐνοικητόρων τῆς οἰκίας.

— ● Ἄ συμβῶσι τοιοῦτοι κρότοι καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην ; ἠρώτησεν ὁ διδάκτωρ.

Ἐδῶ ἡ τράπεζα ἔμεινεν ἄφωνος· ἐπεμείναμεν εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἀλλ' ἡ ὕλη κατέστη ἀδρανής· ἔπαυσαν αἱ κινήσεις, ἔπαυσαν οἱ τριγμοί· τὸ πνεῦμα φαίνεται ἀπέπτη.

'Αλλ' εὐθὺς ἀμέσως ἠκούσαμεν εὐκρινῶς σφοδρὰν ἐκπυρσοκρότησιν διήκουσαν καθ' ὅλον τὸν τοῖχον τῆς οἰκίας· ἐσπεύσαμεν εἰς τὸ πρῶ-

τον δωματίον, τὸ πρὸς τὴν αὐλὴν βλέπον· μετὰ τινα λεπτὰ δευτέρως βόμβος ἔκαμε τὸν τοῖχον νὰ τρέμῃ· κρότος ἀνάλογος πρὸς τὸν τῆς θύρας ἀμψοστασίου, μετὰ βίας κλειομένου ἐν καιρῷ νυκτός.

Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα οἱ ἔνοικοι περίτρομοι ἤνοιξαν τὰ παράθυρα· αἱ γυναῖκες ἐξέφυγον ἡμίγυμνοι εἰς τὴν ἑδὸν· ἠκούσθησαν κραυγαί τινες τρόμου, καί, ἔπειτα, ἡσυχία τὰ πάντα· ἡ σιωπὴ τῆς νυκτὸς ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς μυστηριώδους οἰκίας· ἐπὶ τινα λεπτὰ δὲ ὑπέτρεμον εἰσέτι αἱ θύραι.

Οἱ ἐπανειλημμένοι οὗτοι κρότοι ἐπέφερον σχισμὰς εἰς τὰς ὀροφάς, στάσιμον τῶν ἐκκερεμῶν ὥρολογίων. Ταῦτα δὲ πάντα ἄνευ ἰχνους ὀρατοῦ, ἄνευ ὁσμῆς, ἄνευ φανεράς αἰτίας. Λίαν συγκεκνημένοι, ἐπανήλθομεν εἰς τὸ πρῶτον μας μέρος καὶ συνεσωρεύθημεν πάλιν περὶ τὴν τράπεζαν, ἥτις μᾶς εἶχεν εἰπεῖ τόσα παράδοξα καὶ εἶχε σταθῇ καθ' ἣν στιγμήν εἶχον ἀρχίσει αἱ ἐκφυροσκοπήσεις, οἱ βρόντοι.

*
*
*

Περὶ τὸν ἦτο νὰ ἐκπασυστήσωμεν ἀλλήλοις σιωπὴν· ἅπαντες ἤμεθα ὅλως αὐτιά· ἐγὼ δὲ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἤμην πηλιδνός.

Ὅτε ἡ τράπεζα ἐπανήρξατο τῶν νευρικῶν κινήσεων, τῶν τριγμῶν, τῶν ἐκρύθμων βρυγμῶν τῆς, ἡ γλυκεῖα καὶ ἐμβριθὲς φωνὴ τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς δὲν μᾶς ἐφάνη γελοία πλέον κατὰ τὴν συνήθη ἐρώτησίν τῆς :

— Ἐδῶ εἰσθε, καλοὶ φίλοι ; Κτυπήσατε ἀπαξ ἂν εἰσθε εὐδιάθετος ν' ἀπαντήσητε.

— Ἀμείσως ἡ τράπεζα ἀνηγέρθη δι' ἐνὸς κτυπήματος εὐκρινοῦς σφοδρῶς σφυροκοπηθέντος ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Αἱ ἐρωτήσεις ἔβριθον εἰς τὰ χεῖλη μας. Νὰ εἴπωμεν τί μᾶς ἀπῆντησεν ἡ τράπεζα θὰ σὰς κάμουν βεβαίως νὰ ὑπομειδιάσητε.

— Εἶνε, μᾶς εἶπε, πνεύματα πονηρὰ ἅτινα καταδιώκουσιν ἕνα τῶν ἐνοικητόρων, τὸν κ. Χ . . .

Καὶ ἐσημείωσεν ὀλογράφως τὸ ὄνομα τοῦ ἐνοίκου, ὃν θὰ μᾶς ἐπιτρέψητε νὰ μὴν ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα.

— Ἐὰν ὁ ἐνοικητὴρ οὗτος ἐγκαταλίπη τὴν οἰκίαν του οἱ κρότοι θὰ πύσουν ἀμέσως· ἀλλὰ θὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν ὅπου κἂν ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ.

Ἡ λύσις αὕτη φαίνεται, τῇ ἀληθείᾳ, κάπως ἀπόκρυφος καὶ ὅμως

ἐπεβεβαιώθη κατὰ τὰς ἰδίας μας πληροφορίας. Πράγματι, τοῦ ἑνοικητόρος τούτου ἀπουσίασαντος ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, οἱ κρότοι δὲν ἐπαυλήθησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του. Ἀπλῇ σύμπτωσις βεβαίως, θὰ εἶπhte.

Δὲν ἀξιῶ νὰ διαφωτίσω τὴν διοίκησιν οὐδὲ νὰ παράσχω αὐτῇ τὴν κλεῖδα ἐνὸς μυστηρίου, ἣν τῇ ἠρνήθησαν αἱ ἐπίμονοι καὶ ἀκριβεῖς διερευνήσεις αὐτῆς· ἠθέλησα μόνον νὰ σημειώσω ἐνταῦθα τὸ ἀκριβὲς ἱστορικὸν μιᾶς μυστηριώδους νυκτός, καθ' ἣν παρέστημεν μάρτυρες φαινομένων ἀπολύτως ἀναμφιρήστων. Τὸ μέρος δὲ ἐν ᾧ διενεργουῖτο, καθίστησιν αὐτὰ βεβαίως ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτικά· τοιαύτης ἀπλότητος ἐτύγχανε τὸ μέρος, τοιοῦτον στοιχειῶδες ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ παραδεχθῇ τις τὴν ἰδέαν ἀγυρτικοῦ τεχνάσματος, ἢ οἰουδῆτινος ἀστεῖσμου.

Λοιπόν, ἔσχομεν τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ τεμαχίῳ ἐκ λευκοῦ ξύλου, τῷ βαρεῖ, τῷ χολῷ, τῷ ἀροκανίστῳ, ἐκδηλοῦται ὑπὸ τινὰς ἐπηρείας, δυνάμεις τις, ἀπόκρυφος, ὑπερφυσική, ἥτις ἀκούει, ἐννοεῖ, ἀποκρίνεται.

Ἀποκαλέσατε αὐτὴν τὴν δύναμιν μαγνητικὸν ρευστόν, κατατρίψατε τὸν καιρὸν σας εἰς λέξεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυπλόκου, ἐπικαλέσθητε τὴν ἀρωγὴν τῶν μεσαζόντων ἢ τῶν ἐσαρκώσεων, ὀλίγον μοι μέλει· οὐχ ἥττον ὅμως τὸ φαινόμενον ὑφίσταται, διαφεῦγον τὴν ἐπιστήμην, διαφεῦγον τὴν λογικὴν, περιπίπτáμενον ὑπερῶν τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης.

Ἄς χλευάζωσι καὶ ὑπομειδιῶσι τὰ ἰσχυρὰ πνεύματα· ἄς φροντίσωσιν οἱ διδάκτορες, οἱ ἔτι μᾶλλον σκεπτικοί, νὰ λύσωσιν αὐτὸ τὸ τρομερὸν πρόβλημα, τὸ τεθὲν ὑπὸ ἀγαθῆς τινος γυναικὸς ἀγραμμάτου καὶ ἐνὸς ὄγκου ἐκ λευκοῦ ξύλου. Ἡμεῖς προβάλλομεν (χωρὶς νὰ θεωρήσωμεν αὐτὴν ὑπέροχον) τὴν ἀπλοϊκὴν λύσιν τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς καὶ τῆς μαγειρικῆς τραπέζης· ἐλεύθεροι οἱ μὲν νὰ γελῶσιν, οἱ δὲ νὰ συζητῶσιν· ἡμεῖς, καθὼς χρονογράφος εἰλικρινῆς, περιοριζόμεθα νὰ χαράξωμεν διὰ τοῦ ἀκριβεστεροῦ τρόπου, τὰ γεγονότα εἰς ᾗ παρέστημεν.

Καὶ ἂν θὰ ἐρωτήσητε τὴν ἀτομικὴν γνώμην ἐμοῦ τοῦ μὴ φυσικοῦ οὐδὲ διδάκτορος, θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐπλουύστατα ὅ,τι ἐπράξα τὴν πρωΐαν ταύτην μετὰ τὴν ἀναστάτῳσιν τῶν ἰδεῶν μου κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ πατήρ μου ὑπέγραψεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐκ ξύλου λευκοῦ τραπεζίου :

Εἶχον προμηθευθῆ, ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ, βιβλία τινὰ πνευματιστικά εἰς ᾧ περιωρίσθην ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ἐσθάνθην ὅτι ἡ ἀδύνατος διάνοια μεθ' ἧς ἐπροικίσθην ἐταλαντεύετο ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου μου, ὡς φῶς τι πυρσοῦ τινος, κακῶς προσσπιζομένου ὑπὸ τῶν ραγισμένων ὑάλων λαμπτήρός τινος· ἔδεσα τὰ βιβλία ταῦτα εἰς δέμα καὶ, φθὰς εἰς τὴν γέφυραν τῶν Ἀγ. Πατέρων, τὰ ἔρριψα εἰς τὸν Σηκουάναν, παρατηρῶν ἐπὶ πολὺ τοὺς κύκλους οὓς παρῆγον ἐντὸς τοῦ πρασινοφαίου ὕδατος τοῦ ποταμοῦ.

Καὶ, κατὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός μου κατὰ τὴν ἀνεπίληστον ἐκείνην νύκτα, ἔστην, ἐν τῇ ἐπιστροφῇ μου, ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Μαγδαληνῆς.

CARLE DES PERRIERES

Η ΕΝΤΟΣ ΕΠΤΑΕΤΙΑΣ

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Παρά τῇ ἐν Ἀθήναις δημοσιογραφικῇ γνώμῃ.

Πρὸ ἐπταετίας ἀνεγινώσκοντο ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ «Ἐστία» ἄρθρα κατὰ τοῦ Πνευματισμοῦ ὃν ἀπεκάλουν γελοῖον ἐντελῶς φαινόμενον καὶ ὅστις ἀπεδείχθη δῆθεν καθαρὰ ἀγυρτεία, ἧς μόνον ἀσθενῇ πνεύματα πίπτουσι θύματα, κλπ. ἤδη ὁμως ἀναγινώσκομεν ἐν αὐτῇ τῇ «Ἐστίᾳ» (5 Μαΐου ἐ. ἐ.) τὰ ἐξῆς :

«Ὁ Πνευματισμὸς εἶνε νέα θεωρία, ἥτις ἡγέρθη ἀντίπαλος τοῦ ὕλισμοῦ, ἀποκτήσασα ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν 30 (τριάκοντα) ἑκατομμύρια ὀπαδῶν καθ' ὅλην τὴν γῆν. Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἐκδίδονται πλεῖστα περιοδικὰ ἀποκλειστικῶς ἀσχολούμενα εἰς τὰς θεωρίας καὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν παραδοξῶν φαινομένων τοῦ πνευματισμοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁμως δὲν δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ ἐν Ἑλλάδι πνευματισταί, εἴτε διὰ τὸ δύσκολον τῆς ἀποκτήσεως αὐτῶν, εἴτε δι' ἄγνοιαν τῶν ξένων γλωσσῶν, ἐν αἷς γράφονται. Τὴν ἑλλειψιν ταύτην ἀνέλαβε ν' ἀναπληρώσῃ ἀνώνυμος Ἑλλήν πνευ-

ματιστής, συγγραφέας τὸ βιβλίον ὁ «Πνευματισμὸς (ἥτοι περὶ τῆς μετὰ τοῦ ἀρχαίου κόσμου συγκοινωνίας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς διδαγμάτων, ὑπὸ Ἀσθ. Λέοντος)», ἐν ᾧ μετὰ πολλῆς σαφηνείας ἀναπτύσσονται αἱ θεωρίαι τοῦ πνευματισμοῦ, ἐξηγοῦνται δὲ κατ' αὐτάς πλεῖστα ὑπερφυσικὰ φαινόμενα».

ΠΟΘΕΝ ΤΟ ΜΑΝΤΕΒ

Ὁ διὰ στέλδοντος δηλ. ἀντικειμένου ὑπνωτισμός.

Ὡμίλησα ἤδη περὶ τοῦ Μαντέβ ὅτι συνίσταται εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ἀτενῶς ὁ ὑπνωτισησόμενος τὸ φῶς κηρίου τινὸς διὰ τινος κρυσταλλίνης φιάλης, πλήρους καθαρῷ ὕδατος. Αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ὑπνωτίζειν ἦτο γνωστὸς ἀρχαίῳθεν καὶ πολὺ πρὶν τοῦ Μωυσέως. Διεκινώθη εἰς τὸν Καλλιόστρον κατὰ τὸ εἰς Κάϊρον ταξιδίδιον του παρὰ τῶν μάγων Αἰγυπτίων οἵτινες ἐγίνωσκον αὐτὸν ἐκ παραδόσεως.

Ἦδη θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ ἄλλου εἴδους Μαντέβ, ἐπίσης ἀρχαίου καὶ ἐπίσης γνωστοῦ εἰς τε τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ μᾶλλον πολυπλόκου.

Ἐπὶ σανίδος τετραγωνικῆς, ἐντελῶς λείας, ἱχνογραφῷ μέγαν κύκλον· ἐν μέσῳ δ' αὐτοῦ δύο τρίγωνα συμπεπλεγμένα. Πληρῶ τὰ κενὰ τῶν τριγώνων διὰ τοῦ ὀνόματος (πολλάκις ἐπαναλαμβανομένου) ἐβραϊστὶ τοῦ θεοῦ τοῦ Μωυσέως, Ἰεχοβάχ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων γραμμάτων ὀνομάζεται παρὰ τῶν καθόλιστῶν τετραγράμματον εἰς ὃ ἀποδίδουσι μαγικὴν δύναμιν. Εἰς ἄλλα κενὰ γράφω τὰ ἐβραϊκὰ γράμματα, ἄλεφ, βέτα, γίμελ, δάλετ, χέ, βάν, τσάδε, μήμ, νίν, σάμεχ, σίν, κλπ. κλπ. ἔχοντα ἀξίαν ἀριθμητικὴν.

Εἰς τὸ μέσον τῶν δύο συμπεπλεγμένων τριγώνων ὑπάρχει μία στιγμὴ μελανή, ἐφ' ἧς δέον νὰ παρατηρῇ ἀτενῶς ὁ ὑποκείμενος. Τῷ λέγω νὰ μὴ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ συγκεντρώνῃ ἐπ' αὐτῆς ἅπασαν τὴν διάνοιάν του. Ἐντέλλομαι δ' αὐτῷ συνάμα νὰ μοὶ ἀνκφέρῃ, ὅ,τι ἂν ἴδῃ.

Τφόντι, ἡ μέλαινα στιγμὴ μεγεθύνεται, ἀλλάσσει σχῆμα, εἰς δὲ

τὴν θέσιν τῆς βλέπει ὁ ὑποκείμενος παραδόξους εἰκόνας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ βλέφαρά του βαρύνουσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ δριμύσσουν, καὶ τέλος ἀποκοιμᾶται βαθύτατα. Οὔτε τὸ τίνανγμα τοῦ σώματος, οὔτε οἱ νυγμοὶ αὐτοῦ, οὔτε ἡ εἰσπνοὴ πτητικοῦ ἀλκάλειως δύνανται νὰ τὸν ἀφυπνίσωσι.

Ἵνα ἀφυπνισθῇ ὁ ὑποκείμενος ἀρκεῖ νὰ φυσήσῃ δυνατὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ μέθοδός μου εἶνε τροποποιήσις τις ἐλαφρὰ τῆς τῶν Ἀσιανῶν.

Ἀντὶ σανίδος τετραγωνικῆς καὶ λείας, οἱ Ἀσιανοὶ θαυματουργοὶ χρῶνται ἀπλούστατα πινακίου ἐκ πορσελάνης τελείας λευκότητος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πινακίου σχεδιάζουσι διὰ κονδυλίου καὶ μελάνης δύο τρίγωνα διασταυρούμενα καὶ πληροῦσι τὰ κενὰ αὐτῶν τῶν δύο γεωμετρικῶν τριγώνων μὲ λέξεις καθβαλιστικὰς· ἐφιστῶσι δὲ τὸ βλέμμα τοῦ ὑπνωτισθησόμενου ἐπὶ τινος μελανῆς στιγμῆς ἐν τῷ κέντρῳ. Τὸ δ' ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ αὐτὸ ἀπαράλλακτα. Ἀφοῦ δηλ. ὁ ὑποκείμενος διέλθῃ διὰ τῶν αὐτῶν φάσεων ὑπνώσεως δὲν βραδύνει ν' ἀποκοιμηθῇ.

Τὴν μέθοδόν μου τὴν ἐδιδάχθην παρὰ τινος ἰσραηλίτου θαυματουργοῦ, τιμωμένου λίαν πολὺ παρὰ τῶν ὁμοεθνῶν του.

Παρατηρεῖ τις λοιπὸν ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς δὲν εἶνε ἐφεύρεσις νέα καὶ ὅτι ὁ Βραϊδ' ἀνεκάλυψε μέθοδόν τινα λίαν γνωστὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Ἡ ἀραβικὴ λέξις *μαντέβ* σημαίνει κατὰ γράμμα τὸν λεγόμενον ἑλληνιστὴ ὕπνον, ἐξ οὗ ὁ ὑπνωτισμὸς.

HORACE PELLETIER

ΤΟ ΔΥΣΟΙΩΝΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΚΑΙ Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

Τὴν 5—6 Φεβρουαρίου 1890 εὑρισκόμενος ἐν Ἀθήναις ἐκοιμήθην ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ συμπατριώτου μου Σπ. Σίμου φοιτητοῦ τῆς

φιλολογίας. Συζήτησις ἐθνολογική μὲ ἐκράτησεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ με-
σονυκτίου καὶ ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτον ἐκτάκτως κακὴ διὰ τὸ γλυκὺ τῶν
Ἀθηνῶν κλίμα προέκρινα νὰ μείνω μᾶλλον παρὰ τῷ φίλῳ μου ἢ
νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Μόλις κατεκλίθην παρεδόθην ἀμέσως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου.
Δὲν εἶχον κοιμηθῇ μίαν ὥραν ὅτε φοβερὸν ὄνειρον παρέστη πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν μου. Εἶδον ὅτι εὐρισκόμεν ἑπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης μεγάλου
ποταμοῦ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς μου χειρὸς τὴν πενταέτιδα θυ-
γατέρα μου Μαριάνθην ἐν ᾗ τὸ δῖμνηνον τέκνον μου ὁ Ἀθανάσιος, σύ-
ρων τὴν μητέρα του σύζυγόν μου εἰσῆρχετο εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ
Ὁ ποταμὸς ἦτο θολός, κατατρεπόμενος καὶ φοβερός τὴν θέαν. Μόλις
εἶδον τὸν υἱόν μου καὶ τὴν σύζυγόν μου εἰσερχομένους εἰς τὸ ὀρμη-
τικὸν ρεῦμα ἐκραύγασα πάσῃ δυνάμει πρὸς τὴν σύζυγόν μου, ἀπο-
τρέπων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκείνη μη-
δόλως προσέχουσα πρὸς τὰς φωνάς μου ἠκολούθει τὸ σύρον αὐτὴν
τέκνον της καὶ μόλις εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἐσκεπάσθησαν ὑπ'
αὐτοῦ καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι. Τότε ἐφώνησα γοερώτερον, εἰς δὲ τὰς
φωνάς μου ἐξύπνησεν ὁ σύνοικός μου καὶ μοὶ ἐφώνησε : «Χρῆστο !
Χρῆστο ! Χρῆστο ! τί ἔχεις καὶ κλαίεις» ; Εἰς τὴν κλήσιν τοῦ φίλου
μου ἀφυπνίσθην εὐρισκόμενος ἐντὸς θακρῶν καὶ λυγμῶν.

— Τί ἔχεις πάθει, μοὶ εἶπε.

— Τίποτε, τῷ ἀπήντησα. Εἶδα ἓνα κακὸ ὄνειρο

— Δὲ βαριέσαι βρὲ ἀδερφέ, νὰ πιστεύης τὰ ὄνειρα ;

Καὶ ἔγειρε νὰ κοιμηθῇ ὡς πρὶν. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον ἡσυχίαν καὶ
ὁ ὕπνος εἶχε πετάξῃ τῶν βλεφάρων μου ὁ νοῦς μου ἐπήγαγε στὸ
θολὸ ἐκεῖνο ποτάμι καὶ ἔβλεπον τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸν υἱόν μου
καταποντιζομένους.

Τὸ ποτάμι μοὶ ἦτον ἐντελῶς ἄγνωστον, ὡς καὶ τὸ περιβάλλον
αὐτὸ μέρος. Ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ὅπως διασκεδάσω τὴν
προξενηθεῖσάν μοι κκκὴν ἐντύπωσιν, ἄλλ' εἰς μάτην. Τὸ ὄνειρον πα-
ρίστατο ἐνωπιόν μου ἀπειλητικὸν ὡς λύκος δεικνύων τοὺς ὀδόντας
του. Ἐπὶ τέλους διὰ νὰ ἡσυχάσω ἐγείρομαι, παίρνω πένα καὶ μελάνη
καὶ γράφω εἰς τὴν τελευταίαν πρόσθετον σελίδα τοῦ λεξικοῦ τοῦ
κ. Σπυρίδωνος Σίμου τὰ ἑξῆς :

« Ἀπόψε 5—6 Φεβρουαρίου 1890 εἶδον ὅτι ὁ υἱός μου Ἀθανά-
σιος σύρων διὰ τῆς χειρὸς του τὴν μητέρα του σύζυγόν μου εἰσῆλθον

«εἰς ὁρμητικὸν ῥεῦμα ποταμοῦ θολοῦ καὶ ἐπνίγησαν. Φρονῶ ὅτι ὁ αὐῖός μου ἐντὸς ὀλίγου θά ἀποθάνῃ καὶ ὁ θανατός του θά συμπάρα-
ασύρῃ καὶ τὴν μητέρα του.

«Εἴθε νὰ διαφνευθῇ ἡ ἐξήγησις τοῦ δυσοιωνοῦ τούτου ὀνειρίου».

«Ἀθῆναι 5—6 Φεβρουαρίου 1890.»

«Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

Γράψας ταῦτα ἀνέπνευσα καὶ κατακλιθεὶς ἐκοιμήθην, τὴν δὲ ἐπαύριον παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σίμου νὰ τῷ διηγηθῶ τὸ ὄνειρον, τῷ ἀπήντησα ὅτι τὸ ἔχω γραμμένο εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ λεξικοῦ του.

Ἐνα μῆνα ἀκριβῶς μετὰ τὸ ὄραμα τοῦτο ἀνεχώρησα διὰ Τρίκαλα ὅπου διέμενεν ἡ οἰκογένειά μου καὶ ὅπου ἤμην ἐγκαταστη-
μένος, εὗρον δὲ τὴν τε σύζυγόν μου καὶ τὸν υἱόν μου ἄριστα ἔχοντας εἰς τὴν ὑγείαν των, μετὰ πάροδον δὲ τριῶν μηνῶν ἕνεκα τοῦ ἐν Τρικκάλοις ἐπαυξήσαντος καύσωνος μετέφερα τὴν οἰκογένειάν μου εἰς τὸ λαμπρὸν ὀρεινὸν χωρίον Καστανιάν καὶ ἐπέστρεψα εἰς Τρίκαλα μόνος μὴ δυνάμενος ν' ἀπομακρυνθῶ τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας μου. Εἶχε παρῆλθει τόσος καιρός, ἀφ' οὗτου εἶδον τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο, ὥστε ἤρχισα νὰ μὴ τὸ βάνω καθόλου στὸ νοῦ μου, μολονότι εἶχα διδόμενα νὰ πιστεύω ὅτι τὰ ὄνειρά μου ἐπραγματοποιοῦντο πάντοτε. Ὁ ἄνθρωπος, φύσει δειλός, ἀρέσκειται πάντοτε εἰς τὸ νὰ λησμονῇ τὸ κακὸν προαίσθημα ἢ μᾶλλον νὰ νομίζῃ ἄλλοίαν τῆς μελετωμένης ἐκβάσιν.

Τὴν 28ην Ἰουλίου 1890 ἐκαθήμεν ἐν τῷ Καφεναίῳ καὶ συνω-
μίλουν μετὰ φίλου δικηγόρου τοῦ κ. Θ. Κριεμάδη, ὅτε ὁ διανομεὺς μοὶ ἐγχειρίζει ἓν τηλεγράφημα. Ἀνοίγω καὶ τί βλέπω;

«Καστανιά 27 Ἰουλίου 1890

«ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

Τρίκαλα

«Ἐλθέ ἀμέσως, υἱός σου Ἀθανάσιος ἀσθενεῖ βαρῶς.»

Ἰωάννης Τσιάφης»

Ἀμέσως ἀνεχώρησα διὰ Καστανιάν. Καθ' ὅλην τὴν πρείαν μου εἶχον εἰς τὸν νοῦν μου τὸ φοβερὸν ὄνειρον τῆς 5—6 Φεβρουαρίου καὶ δὲν ἐλυπούμην μόνον διὰ τὸν ἄφροντα τοῦ υἱοῦ μου θάνατον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν τῆς μητρὸς του, ἥτις ἦτον ἡ προσωποποίησης τῆς ἀρετῆς

καὶ τοῦ ἰδανικοῦ τῆς συζύγου. Ὅταν ἔφθασα εἰς Καστανιὰν τὸ τέκνον
μου ἦτον ἤδη εἰς τὴν ψυχράν τῆς γῆς ἀγκάλην!!!

Τὴν ἐπαύριον ἡ σύζυγός μου μοι εἶπεν ὥστε ἐξομολογουμένη :

— Χρῆστο, τὸ Νάσις μας δὲν τὸν εἶχα λογαργιάσῃ ποτὲ γιὰ
ζωντανό, ἀπὸ τῆ βραδιά τῆς 5 Φλεβαριοῦ.

Ἡ ἡμερομηνία μὲ ἔκαμε νὰ ριγῇσω.

— Μήπως εἶδες κανένα ὄνειρο ; τῇ εἶπον.

— Ναί ! Ναί ! Εἶδα ἓνα ὄνειρο πολὺ κακόν. Περνοῦσα ψηλὰ ἀπ’
ἓνα γεφύρι ψηλὸ καὶ εἶχα τὸ Νάσις στὴν ἀγκάλιά μου. Ὅταν
ἔφθασα στὴ μέση τοῦ γεφυριοῦ μᾶψεσε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκάλιά
μου στὴ μέση στοῦ ποτάμι. Ρίχτικα καὶ ἐγὼ μέσα νὰ τὸ πιάσω, ἀλλὰ
τὴν ὥρα τοῦ μου φάνηκε πῶς ἔπεσα κάτω ἐξύπνησα ἀπὸ τὸ φόβο μου.

— Πῶς δὲν μοῦ τὸ εἶπες αὐτὸ τὸ ὄνειρο ;

— Φοβήθηκα μὴ σὲ λυπήσω καὶ εἶπα ὅ,τι φέρῃ ὁ θεὸς ἃς φέρῃ,
γιατὶ νὰ λυπήσω τὸν ἄνδρα μου.

Εἶδα ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐστενοχωρεῖτο πολὺ παραμένουσα ἐν
Καστανιᾷ ἐνθα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον πολὺ μικρὰ ἡ ἱατρικὴ συνδρο-
μὴ ὑπῆρχε, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν κατεβάσω εἰς Τρίκκαλα. Τὴν
24ην Αὐγούστου 1890 ἤμεθα εἰς Τρίκκαλα ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν φίλων
καὶ πατριωτῶν, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ μᾶς παρηγορήσωσι, διὰ λόγων,
ἐπὶ τῷ ἐπελθόντι ἡμῖν δυστυχίματι, τὴν δὲ 15ην ἰδίου μηνός, ἦτοι
18 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μικροῦ μας ἀγγέλου, ἡ Σιάννα (οὕτως
ὠνομάζετο ἡ σύζυγός μου) παρέδωκε τὸ ἀγνὸν αὐτῆς πνεῦμα εἰς τὸν
Πλάστην· καὶ οὕτως ἐξεπληρώθησαν κατὰ γράμμα τὰ ὄνειρα τῆς
5—6 Φεβρουαρίου.

Τὴν 16 Αὐγούστου ἐγένετο ὁ ἐνταφιασμός της καὶ τὴν νύκτα τῆς
17 ἀνεχώρησα μετὰ τοῦ ἐνκαπομείναντος κορασίου μου νύκτωρ διὰ
Λάρισσαν ἐφ’ ἀμάξης φεύγων τὸν τόπον τῆς συμφορᾶς μου ὡς ὀλο-
λίζουσα τρυγῶν ἥς ἄγριος ἱέραξ κατέστρεψε τὴν φωλεάν. Ἡ ἀμαξία
ἔτρεχεν ὡς πλοῖον οὐριοδρομοῦν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Πηνειοῦ,
ποτὲ μὲν ἀπομακρυνομένη αὐτῆς, ποτὲ δὲ ἐγγίζουσα σχεδὸν αὐτὴν,
ἐν ᾧ ἡ σελήνη ἀνήρχετο μεγαλοπρεπῆς ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὡχρὰ,
μελαγχολικὴ, ὡς ὅτε ἐθρήνει διὰ τὴν στέρησιν τοῦ Ἐνδύμιώνος της.

Εἶχον τὰ βλήματατά μου προσηλωμένα ἐπ’ αὐτῆς καὶ ἐν ἀρρήτῳ
θλίψει ἀπέτεινον αὐτῇ ἐκ τοῦ προχείρου στίχους, οἵτινες καίτοι μὴ
φιθόντες ποτὲ ἐπὶ τοῦ χάρτου ἔμειναν ἕκτοτε καρφωμένοι εἰς τὴν

μνήμην μου. Ἐν ᾧ δὲ ἡ ἄμαξα ἐχώρει ταχέϊα πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Πατέρα ! μοὶ φωνάζει τὸ κοράσιόν μου. Μ' ἐξάλισε ἡ ἄμαξα, κατέβασέ με ὀλίγον κατὰ γῆς.

Διέκοψα ἀμέσως τὴν πρὸς τὴν σελήνην ἑμιλίαν μου καὶ διέταξα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ. Ἡ ἄμαξα ἀμέσως ἐστάθη καὶ λαβὼν τὰ κοράσιον εἰς τὰς ἀγκάλας μου κατῆλθον τῆς ἀμάξης. Εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχτης τοῦ Πηνειοῦ. Ἐκράτουν τὸ κοράσιον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ διὰ νὰ ξεμουδιάσῃ τὸ ἔσυρα ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀκολουθοῦσης ἡμᾶς τῆς ἀμάξης ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὅτε φθάσας εἰς καμπὴν τινα τί βλέπω ; Ὁλόκληρον τὴν σκηνογραφίαν τοῦ ποταμοῦ ἦν εἶδον ἐν τῷ ὄνειρῳ τῆς 5—6 Φεβρουαρίου. Δὲν ἔλειπον ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια. Ἐν νησίδιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ, κᾶτι ὑψηλοὶ σχοῖνοι ἐκ τῆς ἀντίπεραν ὄχτης, τὰ πάντα χωρὶς νὰ λείπῃ οὐδέν ! Μόνον ὁ ποταμὸς δὲν ἦτο θολός καὶ κατὰ βρασμένον, ἀλλὰ καὶ ταῦτα συνεπλήρου ἄριστα ἡ ἀντανάκλασις τῆς σελήνης, ἣτις ἐδίδεν εἰς μὲν τὸν ποταμὸν καθόλου ὅψιν μεγάλου ποταμοῦ εἰς δὲ τὸ ῥεῦμα αὐτοῦ τὴν χρυσίζουσαν χροιάν τῶν θολωμένων ὑδάτων.

Ἡ τελευταία αὕτη σκηνὴ μὲ ἐτρόμαξε, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν ἄμαξαν μετὰ τοῦ κορασίου, διέταξα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ μὴ σταθῇ καθόλου μέχρι Λαρίσης.

Ὅχι τόσο ἡ φρικτὴ πραγματοποίησις τοῦ ὀνείρου, ὅσον ἡ εἰκὼν τοῦ ποταμοῦ μὲ ἔκαμε νὰ βράσω ὅλας τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας τοῦ Μποῦχνερ, ὅς ἐν μέρει ἐπρέσθουν, καὶ νὰ ἀνομολογήσω ὅτι ὑπάρχει τι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὃν τι ἀνώτερον τῆς παραδεδεγμένης ἐπιστήμης διὰ τοῦ ὁποίου προαισθάνεται καὶ προβλέπει ὁ ἕνθεωπος πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ προαισθανθῇ καὶ νὰ προῖδῃ. Ἐκτοτε ἀνακύψας ἐγενόμην πνευματικὸς καὶ ἔσομαι τοιοῦτος διὰ βίου.

16 Αὐγούστου 1891.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ